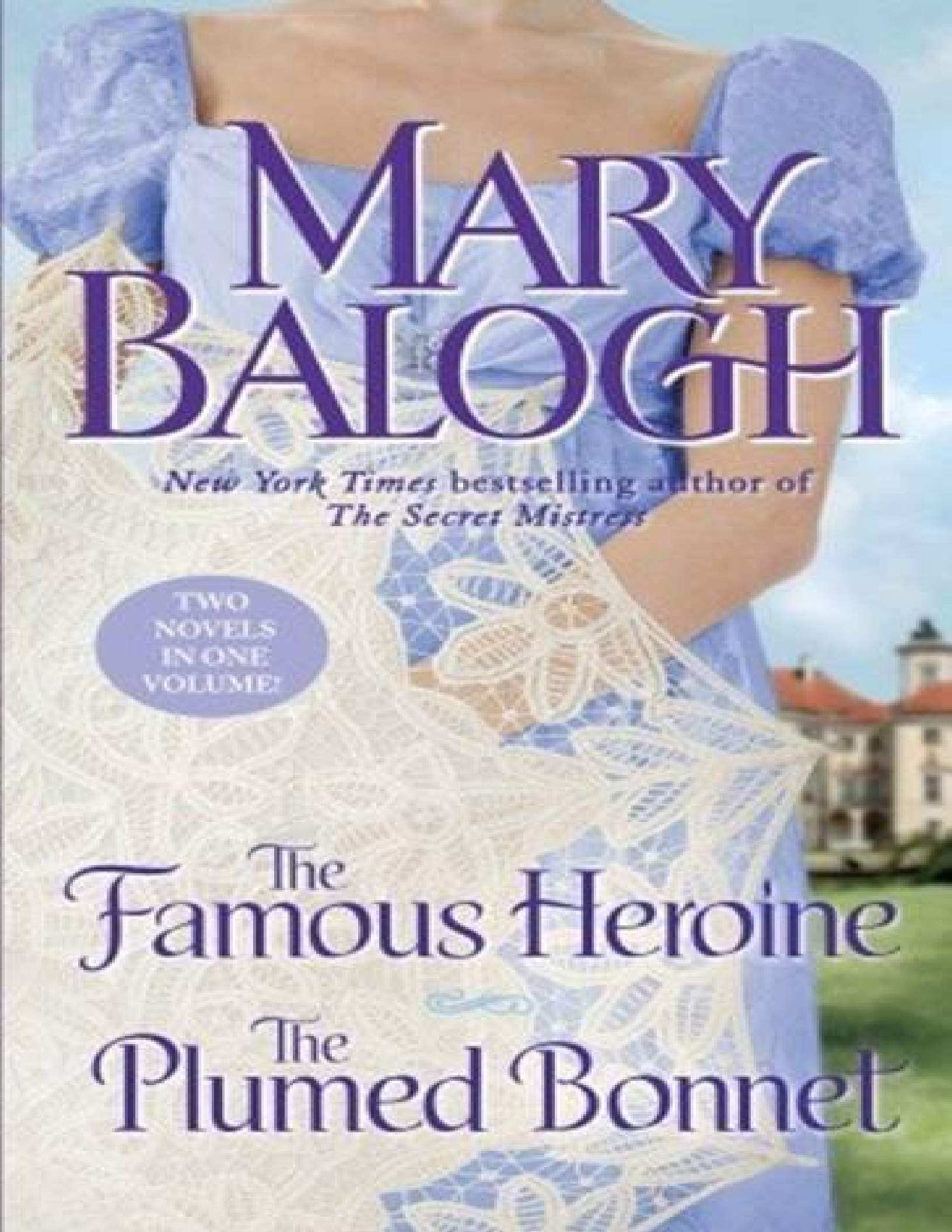

MARY BALOGH

New York Times bestselling author of
The Secret Mistress

TWO
NOVELS
IN ONE
VOLUME!

The
Famous Heroine
The
Plumed Bonnet

Nữ Anh Hùng Nổi Tiếng

Mary Balogh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)
[CHƯƠNG 2](#)
[CHƯƠNG 3](#)
[CHƯƠNG 4](#)
[CHƯƠNG 5](#)
[CHƯƠNG 6](#)
[CHƯƠNG 7](#)
[CHƯƠNG 8](#)
[CHƯƠNG 9](#)
[CHƯƠNG 10](#)
[CHƯƠNG 11](#)
[CHƯƠNG 12](#)
[CHƯƠNG 13](#)
[CHƯƠNG 14](#)
[CHƯƠNG 15](#)
[CHƯƠNG 16](#)
[CHƯƠNG 17](#)

AN ACT OF DUTY

Nó đã xảy ra, không kể Cora đã hối tiếc thế nào. Nó đã xảy ra, mặc dù nàng biết rằng Lord Francis hối tiếc nhiều hơn nàng. Nàng đã là cô dâu của người đàn ông này - người mà không hề muốn một cô dâu, và trên tất cả, không muốn nàng.

Cơ thể nàng căng thẳng dựa trên cánh cửa phòng ngủ. Cánh cửa mở ra và nàng nhìn thấy Francis, anh thật tuyệt đẹp trong chiếc áo choàng ngủ lụa đỏ. "Oh, Francis," nàng nói, tự hỏi tại sao nàng đang có vẻ khó thở " Anh muốn gì sao?"

Anh dừng lại với tay vẫn còn trên núm cửa, nhìn nàng và rướn lông mày. "Cora, em thân yêu", anh nói, "em khiến cho tôi gần như không nói nên lời, như thường lệ." Anh xoay lại và đi về phía nàng. "Giờ thì tôi có thể có những gì tôi muốn trong đêm đám cưới của mình."

Rõ ràng, sau đó, Francis đã làm chính xác nhiệm vụ của mình. Thật không may, nó rõ ràng cũng là mong muốn duy nhất đến từ nàng.

CHƯƠNG 1

Nữ công tước Bridgwater, duyên dáng và thanh lịch trong chiếc áo choàng buổi tối bằng satin màu tím của mình, với khăn xếp phù hợp và viền cao, trang trí một cách cầu kì và lấp lánh với đồ trang sức gia bảo, ngắm nhìn quý cô Cora Downes một cách chậm chạp và chăm chú, bắt đầu với mái tóc được trau chuốt và kết thúc ở đôi dép, điều mà đang khiến chân nàng cảm thấy đau nhức.

Đôi dép đã khiến chân nàng bị chuột rút vì nàng đã không thông minh khi nhận lời khuyên của Lady Elizabeth Munro, con gái nữ công tước, nàng đã mua nhỏ hơn 2 cỡ dép, điều mà những người quý phái thường làm khi không muốn có một đôi chân lớn. Cora chân cực kỳ lớn, nàng đã quyết định, để họ ở ngoài, sau đó ngồi trên mép giường khi lời khuyên được đưa ra. Và thật sự nàng không quan tâm nhiều lắm đến sở thích kỳ lạ của các quý ông trong những vấn đề như vậy. Họ lấy số đo quanh bàn tay và đầu gối, kiểm tra chân của một phụ nữ trước khi đi đến bất kỳ độ dài nào khác để khám trước khi họ không ngần ngại dành ra phần còn lại thời gian trong ngày của họ. Nhưng thực tế không tránh khỏi là chân nàng lớn hơn chân của Elizabeth và nhất quyết là lớn hơn chân của Jane, em gái Elizabeth. Jane nhỏ nhắn hơn và thanh nhã hơn.

Và do đó, Cora đã mua dép với một kích cỡ nhỏ hơn lẽ ra nàng phải mua bởi vì nàng đã thuyết phục bản thân rằng nàng đã nghi ngờ về số đo của mình. Giờ thì nàng đành cắn răng lãnh chịu hậu quả cho sự điên rồ đó, mặc dù nàng không biết nàng đã thực sự mang nó hay chưa. Như chưa đủ tệ, đây là một buổi tối hoàn toàn để khiêu vũ, nếu có một quý ông nào đó bị cưỡng chế để khiêu vũ với nàng, nhất định rồi. Cora đã thật sự khó chịu và gần như có thể gây nguy hiểm nếu có ai vẫn muốn xem xét đến sự xuất hiện của nàng.

Ở tuổi 20, nàng được mặc chiếc váy trắng tinh khiết, má ửng đỏ và nàng sắp ra mắt trong xã hội thượng lưu. Jane, mới chỉ 18 tuổi, đã nhún gối chào nữ hoàng vào năm trước, mặc dù cô vẫn mặc đồ như năm nay, cái mà Cora đã nghĩ nó như 1 loại đồng phục. Khi mà một người được giới thiệu và trong sự khác biệt về tuổi tác thì thực tế là Cora đã thực sự lớn hơn Jane, không chỉ trong những vấn đề liên qua tới bàn chân, quả là thất vọng.

Elizabeth, 19 tuổi, mặc một chiếc váy hồng bên trong chiếc áo choàng của cô, trông cô già hơn tuổi và dày dặn. Cô, tất nhiên, đã được hứa hôn, cô đã đính ước với một hầu tước, 33 tuổi, rất giàu có và tiến bộ, có một số vấn đề cần giải quyết ở Vienna trong năm nay và kết quả là đám cưới bị trì hoãn vô thời hạn.

Nữ công tước đã quyết định. Bà nghiêng đầu một lần và gật đầu đến cả chục lần “Cháu sẽ làm được Cora” bà nói.

Đó là tất cả những gì bà nói, nhưng nó khiến Elizabeth mỉm cười ân cần và bắt chước gần như truyền tranh theo cái cách vương giả của mẹ cô và Jane đã hò hét và siết chặt cánh tay nàng và thốt lên trong niềm sung sướng “Em đã nói mà, nhìn chị thật đẹp, Cora” cô nói. Điều mà đã là một sự diễn giải rất lỏng lẻo những điều mà mẹ cô đã nói.

Cora đã cố gắng để trông thật bền lén thay vì cười khúc khích. Thật kì lạ làm sao nếu cười lớn, điều mà nàng luôn đam mê với một sự tự phát có chủ đích, đã trở thành tiếc cười khúc khích ngay sau lưng nữ công tước xứ Bridgwater, người đã đưa nàng theo dưới sự bảo trợ của bà. Cười khúc khích, dường như không phải là một điều quý phái và phải được kiềm chế hết mức. Một phụ nữ có thể cho phép mình trong một chừng mực nhất định là cố nín cười. Một vài lần, khi Cora đang thực hành với tiếng cười khúc khích, nàng đã kết thúc với cái đầu bên dưới

tấm nệm, không thể che đậy được sự thích thú xấu xa ngày một tăng.

“Sau này chúng ta sẽ tìm ra cách nào đó” nữ công tước nói, mỉm cười với 3 cô gái trẻ vừa tham gia với bà trong phòng khách.

Bà thật sự rất đẹp khi mỉm cười và ngay cả khi bà không làm vậy. Cora thừa nhận một cách đầy ghen tị. Nó thật tuyệt khi có sự đỉnh đạc và sự tự đảm bảo như vậy. Thật khó để tin rằng sự nâng đỡ của nàng lại là mẹ của Elizabeth và Jane và quý ngài George Munro. Đó hầu như không thể tin được bà cũng là mẹ của công tước hiện tại, mà Cora đã được giới thiệu lần đầu vào ngày hôm qua. Anh ta là tập hợp tất cả những sự sang trọng và kiêu ngạo.

Cora đã có cảm giác khó chịu rằng sự ngài công tước không chấp nhận nàng mặc dù ngài đã cúi đầu trên bài tay nàng và thậm chí còn nâng nó lên môi mình, nàng đã đứng bất động trên sàn nhà sáng nay, ngỡ ngàng kinh ngạc bởi nhận thức rằng ngài là một công tước, một công tước thực sự và đảm bảo với nàng niềm vui của ngài khi được gặp nàng. Ngài thậm chí còn cảm ơn nàng về sự cố của Henry nhỏ bé. Henry là cháu trai của ngài, tất nhiên, và là người thừa kế của người thừa kế những tước hiệu. Nhưng ngay cả như vậy nó cũng khiến nàng giật mình vì công tước của Bridgwater đã nghe đến sự cố của Henry nhỏ bé. Ngài thậm chí đã gọi nàng là nữ anh hùng và nàng đã chống lại thôi thúc chỉ trong một giây ngắn để nhìn qua vai nàng thấy người mà ngài vừa nói đến.

Nhưng sau đó, dĩ nhiên, công tước đã tự hỏi tại sao mẹ ngài đã mang đến quý cô Cora Downes, con gái của Bristol, một thương gia giàu có, thật sự, và là người gần đây đã mua một lượng tài sản đáng kể và cải tạo một tu viện lớn đã cũ, cái mà chỉ còn là đồng đồ nát với ý định đưa nàng về với xã hội thượng lưu với tư cách như con gái của mẹ ngài, em gái của ngài. Ngài đã nghĩ nó thật là 1 ý tưởng kỳ lạ. Và như vậy, tất tiên, đã giải thích về những chuyện đã xảy đến với Henry.

Sự thật là, ít nhất, nó hoàn toàn là sự thật, rằng Cora đã cứu Henry nhỏ bé khỏi chết đuối dưới chân cầu Pulteney ở Bath và với lòng biết ơn của nữ công tước, bà của Henry nhỏ bé, đã mang Cora về để cùng với con gái bà, được nâng đỡ vào hàng ngũ những quý cô để tìm một người đàn ông với đủ tiêu chuẩn.

Nữ công tước Bridgwater sẽ tìm cho Cora một người chồng với đủ tiêu chuẩn. Không chỉ với các công tước và hầu tước đủ điều kiện, tất nhiên, trong số những người mà bà đã tìm được một người bạn đời cho Elizabeth và lên kế hoạch tìm một người khác cho Jane. Nhưng dĩ nhiên, phải là một quý ông. Một người đàn ông may mắn và không bao giờ dính tay hay làm phong phú thêm tài sản của mình với việc kinh doanh hoặc thương mại. Dù cho tất cả những sự giàu có của cha mình, Cora không bao giờ có ước nguyện cao như vậy nếu nàng không cứu Henry, dù sao thì nàng cũng đã có được sự đỡ đầu từ nữ công tước.

Sự ân cần của bà và các cô con gái không chỉ là một câu hỏi lớn về thời trang ở Bath như một sự lỗi thời như mùa xuân nếu như quý cô George đã không ở trong hoàn cảnh khó khăn. Sự khoan dung của bà còn dành cho cô con gái riêng của chồng và con trai cô ta, họ đã rất thiết thời trong nửa đầu tiên của mùa vũ hội London. Có lẽ là may mắn cho họ, khi mà vụ việc của Henry dường như đã lắng xuống và giờ thì 2 mẹ con đã làm khá tốt và hiện đang được nuông chiều với niềm đam mê tình cảm của người cha tự hào.

Và cuối cùng thì tháng 6 cũng đến, sự ân cần chu đáo của bà đã đưa đến London 2 cô con gái thiếu kiên nhẫn nhất và cô gái được bà bảo hộ, một cô gái trẻ với ý chí mạnh mẽ như nàng để cho thể tìm thấy bản thân trong một tình huống khó khăn đến vậy. Trong những năm qua, nàng đã từ chối không ít hơn ba đề nghị kết hôn từ những người đàn ông đáng kính đủ điều kiện chỉ dựa trên các căn cứ rằng nàng cảm thấy không có nhiều hơn một tình cảm vượt qua cho bất kỳ ai trong số họ. Nếu có bất cứ điều gì để nói, cha nàng đã nhận xét mỗi lần, đảo mắt lên trần nhà và hắng giọng một cách ồn ào với sự thất vọng khủng khiếp.

Cha nàng đã khá buồn cười với ý tưởng rằng nàng kết hôn với một quý ông. Vì vậy, Edgar, anh trai nàng, người đã chỉ ra rằng nàng phải kết hôn với một người nào đó và người đó cũng có thể là một quý ông, người mà có thể bị khiếp sợ bởi nàng trong một điều gì đó như sự quý phái hay nhu mì. Nàng sẽ là một quý cô độc thân kinh khủng, anh ta cảnh báo nàng, tất cả ý chí bừng bừng và tính cách trẻ con để kiểm soát sự độc tài của mình. Nàng khá ngây thơ so với Edgar. Nó như một sự đáng tiếc rằng một vài người đã bịa ra những ý tưởng rằng anh ta cư xử hèn nhát trong sự việc của Henry. Đó là sự ngu ngốc và hoàn toàn sai sự thật. Tuy nhiên, những nhận xét của công chúng thật khó để kiểm soát, và đó là điều mà nàng đã học được.

Cora cau mày và nhăn nhó khuôn mặt của nàng cho đến khi lớp cơ bên dưới má trái trở nên đau nhức. Tuy vậy, nàng vẫn ngồi yên trên xe ngựa với nữ công tước ngồi đối diện, nhìn nàng.

"Cháu đang lo lắng sao, cháu yêu", bà hỏi với chút hạ mình duyên dáng. "Nó cũng dễ hiểu mà. Nhưng cháu phải nhớ rằng cháu đang mặc quần áo cũng như bất cứ ai và có những cách cư xử như bất cứ ai khác. Và thực tế việc mà cháu có sự bảo hộ của ta sẽ là sự im lặng với bất kỳ câu hỏi nào về việc hội đủ điều kiện của cháu trong vũ hội của Lady Markley. Bridgwater đã chuẩn bị để giới thiệu cháu với một số quý ngài đủ điều kiện, ta sẽ làm như thế, tất nhiên. Bây giờ cháu hãy bớt căng thẳng và tiết kiệm nụ cười trên khuôn mặt cháu thân yêu. Không có gì để căng thẳng cả."

Cora đã sẵn sàng cho một nụ cười và đã ngừng cắn má mình. Một cách hiệu quả để thư giãn là bỏ qua cảm giác không công bằng đối với những việc đã xảy đến với Edgar và sự việc đã xảy đến với Henry là lý do tại sao nàng lại đang ở với nữ công tước trong bộ trang phục mà ba nàng đã khá cương quyết trong việc trả tiền cho chúng.

Nàng đang trên đường đến vũ hội. Well, không có gì đáng chú ý. Nàng đã từng nhảy tại một vài lễ hội ở Clifton, Bristol và tất nhiên ở Bath. Nàng yêu sức sống của điệu nhảy đồng quê.

Nhưng điều này là một vũ hội ở London. Đây là một buổi vũ hội độc quyền, cũng không hoàn toàn độc quyền, xem xét thực tế rằng nàng sẽ ở đó, với những quý ngài tiềm năng.

Dạ dày Cora chọn đúng thời điểm đó để lên tiếng, nàng buộc bản thân lơ đi sự thiếu thoải mái đó để tập trung vào những điều trước mắt. Vì sau bữa ăn tối, nàng cả quyết cam đoan tất cả đã nằm trong dạ dày được buộc lại của mình.

Nàng mỉm cười một cách trống rỗng với người đồng hành của mình.

"Nàng là viên kim cương sáng chói đấy, Frank" Lord Hawthorne nói, thờ dài và nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trong câu hỏi qua sự mở rộng của phòng khiêu vũ. "Cô ấy từ chối tôi một điệu nhảy tuần trước nói thể của mình là đây. Và sau đó lại dành 1 điệu khác cho Denny khi hắn đến muộn."

Cách cư xử thiếu lễ độ của Lady Augusta Haville chỉ có thể nâng cao danh tiếng của cô ta trong mắt anh, dường như là vậy. Đó là một chùng mực nhất định của sự khiêm nhường của người anh em họ của mình với sự tự ti trong nét quyến rũ riêng của mình. Lord Francis Kneller ngấm nghĩ khi anh nâng chiếc kính bằng đá quý của mình lên mắt và nhìn vào các quý cô. Nhưng sau đó, Bob đã, một cách vụng về và trẻ con, không nghi ngờ đã đỏ mặt và lắp bắp khi anh đứng lên và cúi đầu trước một trong những viên ngọc sáng nhất của buổi vũ hội.

Dường như là chỉ có duy nhất một người là đối thủ của Lady Augusta và giờ thì nàng đã đến Highmoor Abbey ở Yorkshire. Là vợ của Carew. Chết tiệt, Samantha. Trái tim của Lord Francis đã bổ nhào xuống một nơi nào đó gần gót đôi giày nhảy của mình, một nơi, nơi nó đã sống với sự hồi tưởng đáng lo ngại về quá khứ trong vài tuần. Anh đã nuôi dưỡng một trái tim tan vỡ. Anh thực sự đã yêu sâu sắc Samantha. Anh chỉ được biết trước vài tuần trước khi nàng thông báo rộng rãi về việc nàng sắp kết hôn với hầu tước Carew. Carew! Lord Francis thậm chí còn không biết nàng đã cách nào làm quen với người đàn ông đó. Và bản thân anh đã trung thành tán tỉnh nàng và thường xuyên hơn một năm qua, hơn là anh quan tâm để nhớ. "Phải" anh nói

lơ đãng “Có một không hai, Bob”

Lady Augusta có vóc dáng trung bình, mảnh mai, duyên dáng và thanh lịch. Cô ta duyên dáng và quyến rũ, ngoại trừ khi cô từ chối cậu bé vụng về và ngay sau đó chuyển sang một thiên hướng ngưỡng mộ tinh tế. Cô ta có làn da của loại sứ tốt nhất và mái tóc như màu vàng của hoàng hôn tuyệt đẹp. Cô ta nhận thức được những ánh mắt dõi theo mình trên khắp phòng khiêu vũ, hơi sao lãng và không tỏ ra bất kỳ sự quan tâm nào đến những lời chăm sóc tầm thường xung quanh. Thật không đúng lúc nếu anh tản bộ quanh phòng và dừng lại để tỏ lòng kính trọng của mình và thêm tên của mình vào thẻ khiêu vũ của cô.

“Cô ta sẽ nhảy với cậu, Frank” Lord Hawthorne nói với sự ghen tị mờ nhạt và khiêm nhường. “À, có 2 người bạn ở kia, Xin lỗi”. Và anh ta bước đi và tham gia cùng nhóm các quý ông trẻ khác, những người sẽ thúc đẩy lòng tự trọng của người khác và lòng can đảm cho phần còn lại của buổi tối, có lẽ trong phòng đánh bài, thoải mái hơn nam tính hơn so với phòng khiêu vũ.

Lord Francis hạ thấp kính của mình và tự hỏi anh đang làm trong phòng khiêu vũ của Lady Markley. Đó là nơi cuối cùng mà anh muốn đến. Nhưng sau đó những ngày này bất kỳ nơi nào trên trái đất là nơi cuối cùng anh cảm thấy vậy. Và anh đã thực hiện nó với một số logic và hối tiếc một chút trong vài tuần qua rằng có thực sự là không có nơi khác là hơn bất kỳ nơi nào trên trái đất.

Dù vậy thì đây cũng là nơi tốt như bất kỳ nơi nào khác.

“Có một không 2” – một giọng nói kiêu căng và khá uể oải nói qua vai anh, vô tình lặp lại từng lời anh đã nói chỉ vài khoảnh khắc trước. “Cậu có đang nghĩ đến việc tán tỉnh cô ta không đấy, Kneller?”

Lord Francis quay ra để chào đón công tước Bridgwater, người mà theo cách nào đó đã trở thành người bạn mới của anh. Mặc dù họ đã quen nhau trong nhiều năm, nhưng trong vài tuần trước hoặc lâu hơn mà họ đã có một mối quan hệ với nhau.

Bridgwater là bạn của Carew và Lord Francis là bạn của Samantha, phải, anh thừa nhận một cách buồn bã, mặc dù anh đã muốn rất nhiều hơn chỉ là bạn. Và họ đã ở đó, hai người họ, anh và Bridgwater. Khi đó con quỷ Rushford đã xúc phạm Samantha và Carew đã bị buộc phải thách đấu anh ta mặc dù Carew có 1 chân và 1 tay không được lành lặn. Họ - cả hai trở thành người hộ tống của Carew, Bridgwater bởi yêu cầu của Carew, Lord Francis bằng cách riêng của mình. Họ đã đến trung tâm đám bốc của Jackson để chứng kiến cuộc tàn sát và sự lựa chọn của chồng Samantha và vinh quang chiến thắng của Carew. Các câu lạc bộ của London vẫn không ngừng vo ve với những câu chuyện, mà có thể có vẻ như được tôn tạo đáng kể cho bất cứ ai đã không được ở đó để nhìn thấy nó.

Bridgwater đã từng nói với Lord Francis rằng những điều trái tim mắc phải không giống như việc cậu khoắc vào cái áo của mình một cách hoàn toàn. Lord Francis đã sẵn sàng để thách thức Rushford mặc dù Samantha có một người chồng để xem xét đến việc bảo vệ cô.

Như anh đã khám phá ra ngay sau trận đấu, rằng Samantha thực sự yêu thương Carew và đã không cưới anh ta đơn giản là vì tài sản rộng lớn của anh ta, điều này đã làm gì đó đặc biệt để nâng cao tinh thần Lord Francis. Không hề ghen tị nhưng Carew xứng đáng với cô ấy.

“Tôi đang nghĩ đến điều đó”, anh nói trong câu trả lời cho câu hỏi của công tước. “Người ta thích giữ danh tiếng của mình như một người sành về cái đẹp, cậu biết đấy.” “Về phần tôi,” với một vẻ duyên dáng, anh nói: “Tôi sẽ tìm thấy điều đó không chỉ đơn thuần là một phần của việc tán tỉnh một ai đó. Tôi muốn một và chỉ một. Đó là tự trọng của tôi. Tôi dám chắc” – “Nhưng sau đó sẽ là sự nguy hiểm với một và chỉ một” – “Lord Francis chỉ ra - “Sự nguy hiểm của việc thấy mình thắng cuộc, hoặc bị bắt trong cái bẫy của cha xứ, chỉ là thay đổi hình tượng chứ không phải ý nghĩa.

“Tôi có một đề nghị dành cho cậu” công tước nói, điều này làm cho Francis phải quay lại nhìn thẳng vào anh ta, đôi lông mày của anh nâng lên. Anh cảm thấy một ánh nhìn quan tâm. Cuộc sống của anh đã tuyệt vọng trong nhiều tuần nay. Anh thật sự là một kẻ khốn khổ, anh nghĩ, nếu đề cập đến chỉ một phần của nó thu hút sự chú ý của anh. Có lẽ anh ta chỉ đơn thuần

muốn biết nếu một lọ tóc của anh đã gắn bó với anh bao lâu.

"Mẹ tôi đã đến thành phố" công tước cho biết, nâng chiếc ly của mình ngang mắt và bắt đầu uể oải nhìn mọi người qua nó, "với 2 em gái của tôi và một người được mẹ tôi bảo trợ". Có một khoảng lặng trước những lời cuối cùng và gần như không thể nhận thấy được trong giọng của công tước là lời cảnh báo với Lord Francis, thực tế là một điều có lợi nho nhỏ để làm gì đó với người được bảo trợ. Hầu như anh sẽ không quan tâm đến Lady Elizabeth Munro, người đã đính hôn với..tên cậu ta là gì đó, người mà đang sống ở Vienna, sáng chói với những thành công và là một thiên tài ngoại giao. Và Lady Jane Munro, dù cô còn trẻ và tự do, không kể đến việc Bridgwater đã từ chối một chuỗi người cầu hôn, người mà ngài coi là không xứng đáng, nếu tin đồn là đúng, như tin đồn đã có một thói quen không luôn luôn. Lord Francis Kneller là con trai và em trai của một công tước, nhưng nó không chắc rằng anh sẽ đạt được danh hiệu đó kể từ khi anh trai của anh đã được rục rịch sung mãn trong việc sản xuất ra những đứa con trai.

Không, sẽ không là Elizabeth hay Jane. Sẽ phải là người được bảo trợ. "Tôi tin tất cả đều khỏe mạnh?" Francis nói một cách lịch sự. "À, phải" công tước nói, chiếc ly thủy tinh của anh tạm dừng trong phút chốc và hớp lấy một ngụm rượu. Phải, cô ta thật đẹp, Francis nghĩ khi anh nhìn theo chiếc kính của công tước hướng về người phụ nữ trẻ. Chiếc kính cầm tay tiếp tục cuộc hành trình của mình. "Tôi đánh giá cao điều đó, bạn thân mến, nếu cậu nhảy với người được bảo trợ, quý cô Cora Downes" Anh ta cho biết tên nàng với một điều gì đó gần giống như sự chán ghét.

"Rất tốt" Francis nói và tự hỏi có điều gì sai với quý cô Cora Downes. Ngoài tên của cô ta. Hai cái tên của cô không hề pha trộn với nhau với bất cứ điều gì giống như thơ ca, giao hưởng, thậm chí chỉ là sự hài lòng "Quý cô Cora Downes?"

Công tước thở dài "Điều đó không giống như mẹ tôi khi cư xử hoàn toàn với tình cảm" ngài nói "Nhưng điều đó dường như là những gì đã xảy ra trong trường hợp này. Cô ta là cô gái của một thương gia và cần tìm một quý ông thích hợp của riêng mình cô ta được đưa đến để ra mắt. Đó là ý định của mình để tìm cho một cô gái người chồng đáng kính."

Francis ho tế nhị đằng sau cổ tay áo phủ ren của mình.

"Ồ, không phải cậu, bạn thân mến" công tước vội vàng nói "Nó chỉ là hậu quả và tất cả sự ảnh hưởng từ mẹ tôi, tôi vẫn còn sợ cô Downes sẽ không cần điều đó. Nó sẽ là một sự bối rối cho chiếu cố cũng như bản thân cô ta cô ta, tôi dám chắc. Và cũng là cho tôi"

"Con gái của một thương gia?" - sự tò mò của Lord Francis được khơi dậy. Nó dường như rất lâu rồi kể từ khi anh cảm thấy bất cứ điều gì đó cực kỳ phấn khích giống như sự tò mò.

"Cha cô có thể có thể chi trả cho cậu và tôi với chỉ sự thay đổi rất nhỏ trong hầu bao, Kneller" công tước nói, "và vẫn có đủ để vẫn có tiếng leng keng trong túi. Ông ta là một thương gia từ Bristol. Ông gần đây đã mua bất động sản và ngồi lên như là một quý ông. Tôi tin rằng con trai của ông ta được nhận vào tất cả các trường học và đã có sự chấp thuận của pháp luật. But there is the taint, you know, the lack of birth."

"À" Lord Francis nói, và hình ảnh mình khiêu vũ với cô gái và để đôi tai của mình bị sát hại với một giọng tỉnh khô thô kệch. Khiến những khách hàng tiềm năng hoàn toàn phật ý. Nó sẽ thật thú vị. Làm thế nào mà rất lâu rồi anh mới cảm thấy thích thú đến vậy! "Và việc tôi khiêu vũ với cô ấy sẽ khiến cô ấy được chấp nhận, Bridgwater?"

"Không còn nghi ngờ gì nữa," công tước cho biết, sau khi tạm dừng kính của mình về Augusta Haville Lady trước khi hạ thấp nó và quan sát quang cảnh xung quanh của mình với mắt thường của mình. "Mọi người đều biết rằng chỉ với thời trang và phụ nữ là đáng yêu nhất, Kneller, hương vị của cậu là huyền thoại và là một người sành về cái đẹp, như cậu, mình vừa nói. Cậu có nhưng cái cúi đầu trước một phụ nữ và khiến một vị chủ nhà luôn phải có những thông báo cụ thể. Nếu cậu bước đi với Miss Downes, các quý ông khác sẽ kéo đến vị trí của cậu. Các cô gái sẽ nhảy múa suốt đêm. Cô ta sẽ được ra mắt. Mẹ mình sẽ là ngây ngất. Và mình sẽ rất biết ơn."

Lord Francis sàng lọc thông tin qua sự tăng bốc và quyết định rằng một nơi nào đó ở điểm

cốt yếu của nó là một lời khen chân thành. Một cô gái như vậy rất đáng sợ, phải không? Cô là con gái của một thương gia? Một thương gia với tham vọng ngoi lên tầng lớp quý tộc? Cô ấy kinh khủng và thô tục? Tại sao một người rất khó tính nữ công tước của Bridgwater lại đưa cô về? Anh quyết định đặt câu hỏi. "Bà ấy liệu có phải là mẹ của người được bảo trợ?" anh nói, cách nói câu lịch sự như một câu hỏi.

"Cô ta cứu sống cháu trai của tôi ở Bath" công tước nói "Cô ta nhảy xuống sông khi nó gần chết đuối và dường như tự dìm chết mình khi cô ta cố mang nó lên bờ. Một hành động dũng cảm chết tiệt. Gia đình tôi sẽ mãi mãi mang ơn cô ta, và tôi cảm thấy món nợ cá nhân là người đứng đầu gia đình, dù rằng Henry thuộc về gia đình của George. Nhưng điều này có vẻ như một cách trả nợ điên rồ".

Kính của anh lại lướt đi một lần nữa và hướng ra phía cửa. Lord Francis nhìn theo và thấy nữ công tước của Bridgwater, thông thường nhưng rất vương giả trong màu tím, Lady Elizabeth Munro đẹp và cách biệt hơn bao giờ hết, Lady Jane nhỏ nhắn, ngọt ngào và ngây thơ như cô đã nhìn vào mùa vũ hội đầu tiên, và một quý cô trẻ, những người nhất định phải là người được bảo trợ.

Nàng cao, to – anh bắt được tâm trí của mình trong cách sử dụng từ thứ 2. Nàng không béo, không có gì giống như béo. Nhưng có gì đó rất lớn về nàng. *Khêu gọi*, anh nghĩ, là một từ chính xác hơn. Nếu nàng đã bao giờ xuất hiện trên sân khấu, nàng sẽ thu hút nam giới vào những căn phòng màu xanh như những con ong tìm đến với hoa.

Đó là một suy nghĩ không tốt. Nàng mất một chiếc váy trắng tinh khôi, giống như Lady Jane - thật đáng tiếc rằng nàng đứng cạnh cô gái trẻ hơn của gia đình Munro - và chiếc áo choàng của nàng được thiết kế rất cẩn thận để che giấu ra ít ngực của nàng hơn là thời trang. Anh nghi ngờ có bàn tay cấm đoán của nữ công tước. Nếu chiếc váy của nàng được thiết kế theo thời trang chặt chẽ, cắt giảm thấp hơn, vậy thì, nhiệt độ cơ thể anh đang bị đe dọa tăng lên một vài độ đáng suy nghĩ.

Anh nhận ra mình đang tự hỏi có phải nàng trông như vừa leo lên khỏi sông ở Bath sau khi cứu cháu của Bridgwater. Nhiệt độ của cơ thể anh tăng thêm ít nhất là một độ nữa. "Cô gái được bảo trợ?" anh hỏi công tước.

"Cậu đã thấy những gì tôi đã đề cập đến?" công tước hỏi, đặt chiếc kính cầm tay của mình sang bên và tìm kiếm như thể anh ta đã sẵn sàng cho một sự khó chịu. "Nàng trông như thể tất cả thế giới, như nếu như nàng nên ở trong một căn phòng màu xanh lá"

Tâm trí của họ đôi khi di chuyển dọc theo sự tương đồng kỳ lạ, Lord Francis nghĩ. "Và mẹ tôi nghĩ rằng phải tìm cho cô ta một người chồng đáng kính" công tước nói với một tiếng thở dài. "Hãy đi nào, Kneller, cậu đã hứa rồi đấy, cậu có định làm nó không?"

Nàng không đẹp. Một khi mắt có thể bị thuyết phục để vượt lên cao hơn chiếc cổ của người phụ nữ, người ta có thể thấy điều đó. Tính cách nàng quá mạnh mẽ cho sự thanh tú và đôi mắt nàng có một khoảng cách quá rộng và quá thẳng thắn để truyền cảm hứng cho một người đàn ông với tiếng thở dài thất tình. Mái tóc nàng không quá nổi bật, nó có màu hạt dẻ sẫm màu, thật vật, mái tóc nàng dày, sáng và sạch sẽ. Nhưng nó quá dày cho những lọn tóc quăn của nàng. Anh nhìn dần xuống vòng eo của nàng bên dưới chiếc áo choàng được cắt thấp.

Lord Francis nhón những ngón tay lên chiếc kính cầm tay và đẩy nó lên phía trên lông mày. Và nàng thấy rằng anh đang bước đến. Tay nàng vụt đưa lên miệng, mắt nàng sáng lên với vẻ vui thích xấu xa, và nàng quay nửa đầu lại như để thăm điều gì đó với Jane. Sau đó, nàng nhận thấy Bridgwater xuất hiện để nhận ra rằng 2 trong số họ đang chịu sự điều khiển, và nàng bỏ tay Jane ra. Nàng nhận thấy ánh nhìn trống rỗng của mình.

Phải là có một hạt bụi nhỏ trên sàn nhà trước mặt nàng, Lord Francis nghĩ sau đó. Phải là thế. Chắc chắn là không có gì khác. Không có gì mà có thể nhìn thấy. Vì vậy, nó phải có một cái gì đó vô hình mà nàng vấp phải. Nàng đã làm như vậy khá thiếu trang nhã, không phải là một cách di chuyển thanh lịch, Lord Francis có thể đã nhận ra nếu anh được tự do để xem xét vấn đề với một tiếng thét nhỏ.

Lord Francis nhanh chóng nhảy về phía trước và đỡ lấy nàng hoàn toàn trên sàn nhà. Trong một khoảnh khắc trước khi anh đặt nàng xuống phía bên phải và bước lùi lại, chăm chú nhìn

nàng với đôi lông mày nhướn cao trong một cái nhìn tao nhã dò hỏi. Anh cảm thấy tác động rõ ràng của khoái cảm đánh vào ngực mình. Và cũng cùng lúc, nó dường như bằng cách nào đó không thích việc chiếc áo ngực và áo choàng của nàng, áo choàng, áo khoác và áo ghile và áo sơ mi của anh, theo tất cả các cách khác nhau đã tách rời để lộ ra làn da trần của anh và của nàng.

Việc này hoàn toàn không thích hợp, Lord Francis tự hỏi nếu như không do bóng tối của phòng khiêu vũ, nếu không phải do ánh, thì còn một câu hỏi rằng tại sao Lady Markley lại giữ phòng khiêu vũ của bà nóng bức một cách ngột thở đến vậy.

Quý cô Cora Downes, người mà nữ công tước Bridgwater đã giới thiệu, nếu không có gì là vô lễ thì việc xảy ra trong khoảnh khắc trên, công tước nhắm mắt lại trong sự thừa nhận đau khổ của thực tế rằng một nửa khách khứa tập trung trong phòng đã chứng kiến sự thô kệch đầu tay của người được mẹ anh bảo trợ và một nửa khác sẽ được nghe về nó trong vòng năm phút, sự đỏ mặt của quý cô Cora Downes còn sáng bóng hơn so với màu đỏ tươi và sau đó nàng cười khúc khích.

“Ôi tôi rất xin lỗi”- nàng nói, ngắt lời phát biểu của người khai mạc. “Tôi tự hỏi nếu được phép đi lại bên ngoài lên cầu thang và có thể thử bước lại thêm một lần nữa.” Nàng nói hơi lớn và chân thành và sau đó cười khúc khích một lần nữa trước khi đột nhiên tỉnh táo để chú ý đến tên của Lord Francis và yêu cầu của anh rằng anh có thể dẫn cô vào trong cho sự khai mạc.

Thật là một phụ nữ trẻ ngon khủng khiếp, anh nghĩ, cảm thấy thực sự chuyển hướng cho lần đầu tiên trong hai hoặc ba ngàn năm.

CHƯƠNG 2

Nàng cảm thấy sợ khủng khiếp. Và nàng tự cảm thấy khinh miệt mình với cảm giác đó, kể từ khi nàng nói một cách lý trí rằng nàng đã xem xét cả thân mình không hề thua kém bất cứ ai. Phòng khiêu vũ của Lady Markley dường như đã được trang hoàng trong cả tấn đá quý rực rỡ và sáng chói, tất cả, kể cả Cora Downes. Đại đa số những người có mặt ở đây, các quý ngài và các quý cô hầu như có thể đã bỏ qua màn trình diễn vừa rồi của nàng, Cora trấn an mình và dừng lại ở cửa ra vào với 3 người đồng hành khác, chắc chắn là nơi dễ nhận thấy nhất trong tất cả của phòng khiêu vũ. Nàng đã phải chống lại ý muốn của bản thân nhìn xuống mình để chắc chắn rằng nàng đã nhớ đã chỉnh lại áo choàng. Nữ công tước chắc chắn sẽ suy nghĩ trước khi bình luận về sự vắng mặt của nó nếu thực sự cô đơn thuần là đã được che phủ trong chiếc váy dài.

Dĩ nhiên, chắc chắn nhiều người đã có chủ đề để bàn tán. Cora cảm thấy mình lạc lõng một cách kỳ lạ, đầu gối nàng muốn khuyu và các khớp xương của nàng cảm nhận nó một cách rất rõ ràng. Tại sao lại phải cảm thấy kinh ngạc trước một tước hiệu? Jane đã có một tước hiệu và điều này rất dễ chịu, cô gái trẻ dễ thương. Và cha nàng đã luôn nói rằng tước hiệu được sinh ra chẳng là gì nhưng đừng xem nhẹ nó. Nó luôn có một sức mạnh và khả năng và sự kiểm soát, để giành được nó, kiểm soát nó, tất cả đều rất quan trọng. Cora thấy mình không thật sự chắc chắn rằng nó là sự thật, nhưng nó đã là một ý nghĩ thoải mái, điều mà nàng cần để bán víu trong lúc này.

Nàng nhìn lại bản thân mình, để đảm bảo mình rằng thực sự họ chỉ là con người với hai mắt, mũi, và miệng, do đó, cũng có thể nói chuyện. Cô nhìn thấy đồ trang sức và những chiếc quạt và những chiếc lông vũ, đồng hồ bỏ túi, kính cầm tay, ở bất cứ nơi nào cô nhìn. Phụ nữ thật kinh khủng và ông thậm chí còn kinh khủng hơn. Nhiều người về sau nhìn điềm tĩnh và không chệ vào đâu được, và kinh khủng trong áo khoác đen và quần ống chèn đầu gối, thời trang phát triển nhanh chóng được cả cha và Edgar hoan nghênh như đã làm với tất cả những người đàn ông trong thế giới trung lưu của họ. Thực tế là, họ thường có những điều không tử tế để nói về người đàn ông đã không làm theo.

Cuối cùng, mắt nàng sáng rực trên một quý ông với rất nhiều sự đối nghịch với thời trang khi anh đứng trong đám đông như một ngón tay cái bị đau. Anh mặc một chiếc áo satin màu ngọc lam sòngs với chiếc áo ghile màu ngọc lam và bạc kẻ sọc và quần ống chèn gối màu bạc. Tấm vải lạnh lấp lánh màu trắng. Với một lượng đăng ten khá dồi dào ở cổ tay và một nửa bàn tay. Nút thắt ca vạt của anh là tác phẩm đầy tính nghệ thuật. Edgar đã công khai với một sự khinh miệt về người hầu phòng phải đổ mồ hôi trong vài giờ để tạo ra sự hoàn hảo như vậy. Tất cả quần áo của anh đều gây sững sốt với một sự phô bày lười biếng của sự nhạo báng như thể người đàn ông này đã chán ngấy với sự tồn tại của mình.

Cora đã ngay lập tức nghĩ tới một con công, từ đầu tiên mà Edgar sử dụng, nàng dám chắc. Hãy nhớ rằng đó chỉ là 1 tên gọi, và chỉ duy nhất ở khoảnh khắc này, những thứ mà chỉ được cho phép trong môi trường xung quanh hiện nay của nàng, nàng vỗ một bàn tay lên miệng để tự nhủ sự vui vẻ đó là nguy hiểm nghiêm trọng trong sự sôi nổi của nàng. Oh, nếu chỉ Edgar ở đây để xem và nhận xét!

Nhưng Jane ở đây và Jane có những ý nghĩ hài hước một cách lạnh mạnh. Cora di chuyển một chút định chia sẻ trò vui của anh công tử bột thích chưng diện ngay lập tức nàng đồng băng và sự hài hước bị dập tắt một cách đột ngột khi thấy người đàn ông đó đang di chuyển về phía mình, và bên cạnh là một quý ông, thanh lịch và đẹp trai trong sắc thái khác nhau của màu xanh đậm. Công tước Bridgwater.

Điểm đến của họ ngay lập tức trở nên rõ ràng với Cora. Chúa ơi, nàng nghĩ, tâm trí nàng ngay lập tức gắn kết. Ôi Chúa ơi, Nàng đã có một sự vụng về từ khi là một cô bé gái, không phải từ khi là một đứa trẻ. Nó đã đến khi nàng vào khoảng mười hai tuổi và đã đeo đẳng bước chân nàng gần như nghĩa đen trong vài năm sau đó. Edgar đã bắt đầu để gọi nàng như 1 thảm họa di động và cha nàng đã cam chịu điều đó một cách đau khổ như là một thói quen của ông, mất ông ngược lên trần nhà, hoặc lên trời, như thể ông đã gửi lên 1 lời cầu nguyện nhiệt thành, "Tại sao lại là tôi, Chúa ơi?"

Cô Graham, cô giáo của nàng, người luôn thấu hiểu nàng hơn cả hai người đàn ông trong cuộc đời nàng, cô Graham đã luôn giải thích với nàng rằng nàng đã lớn hơn. Não của nàng đã không nhận được thông báo rằng cô bé con không còn bên trong cơ thể của cô gái xinh xắn của mình nhưng thay vào đó là khung hình của cô gái này, được phát triển một cách đáng báo động- đó là những từ ngữ của Cora, không phải của Graham. Cô Graham đã chỉ giải thích rằng đứa trẻ trong nàng đang chống lại người phụ nữ phát triển nhưng cuối cùng nàng sẽ được thoải mái với phần nữ tính của nàng.

Nàng vẫn đang chờ đợi để phát triển thoải mái mặc dù nàng đã phát triển vượt quá sự vụng về. Hầu như là vậy.

Trong sự kiện này, tất cả các cô gái phải chờ cho công tước Bridgwater bước lên chào đón mẹ và em gái mình và nàng, Cora, và có thể giới thiệu con công màu ngọc lam với họ. Nàng thậm chí đã không hề di chuyển. Nàng đã không biết tại sao nàng không làm vậy. Thật vậy, nàng thậm chí đã không nhận ra mình đã di chuyển cho đến khi ngón chân của nàng trong đôi giày chật hẹp bằng cách nào đó đã không tiến lên cùng với phần còn lại của nàng và nàng vấp, và rít lên trong sự lúng túng nhất có thể, nàng vấp ngã và hét lên.

Không phải nàng chọn lựa cho sự vụng về. Nàng va chạm với một bức tường gạch, mà may mắn đã cứu nàng từ sắc màu rực rỡ bằng phẳng trên sàn nhà và tình trạng của nàng không thể đo lường. Nàng nhận ra rằng bức tường gạch là ngực của một quý ông - quý ông màu ngọc lam, và nàng tự cảm thấy hổ thẹn sau tất cả.

Nàng cười khúc khích.

Điều này thậm chí còn không thật tốt để cười lớn. Nó không thể bị nhầm lẫn là một nụ cười khúc khích, xảy ra bởi sự bối rối sâu sắc. Nàng tự hỏi hy vọng nếu nàng đã phóng đại quá bao giờ chưa, để một chút tin tưởng rằng tất cả mọi người đều đang nhìn nàng. Nàng không nghĩ vậy.

"Ôi tôi rất xin lỗi"- nàng nghe thấy ai đó vừa kêu lên trong giọng nói của nàng "Tôi tự hỏi nếu được phép đi lại bên ngoài lên cầu thang và có thể thử bước lại thêm một lần nữa." Với cùng giọng nói với người vừa cười khúc khích, một lần nữa thật đáng buồn, nàng cảm thấy mình như một con ngốc mười hai tuổi trước toàn thể thế giới.

Đó chỉ là sau khi nàng nhận ra giọng người đang nói, nhẹ nhàng và lịch sự và như thể nàng đang khiến công tước và mẹ ngài và em gái ngài trở thành sự chế nhạo của công chúng. Anh là, nàng nhận ra, một quý ông thật hoàn hảo. Anh có thể đã cảm thấy thật khùng khiếp và đã làm vậy kể từ khi Elizabeth và Jane lần đầu nói chuyện về anh ở Bath với nhau với một vẻ tôn thờ. Anh hoàn toàn đẹp trai và tao nhã và lịch lãm và là công tước. Nếu anh đã có tước công được viết bằng mực đen trên trán, anh cũng không thể rõ ràng hơn, anh là ai.

Nàng cũng đã nhận ra, tuy rất muộn, rằng anh đã ngay lập tức hiện diện ở đó với nàng và rằng nàng đã quên mất tên anh. Nàng chỉ có thể mỉm cười với những cơ mặt cứng đờ khi anh gọi tên nàng Miss Downes, nắm lấy tay nàng trong tay mình và cúi đầu chào trên nó.

Anh cao hơn nàng, nàng nghĩ một cách không thích hợp - rất nhiều quý ông thì không. Anh trông cũng không như phần lớn những quý ông với một khoảng tóc mỏng trên đỉnh đầu. Mái tóc màu nâu của anh có một độ dày đồng đều và được cắt tỉa một cách tỉ mỉ ngay cả khi nó bị gió thổi tung thì trông vẫn rất đẹp, nàng đoán. Nàng cũng đoán rằng anh đã dành vài giờ mỗi tuần với thợ cắt tóc của mình và cả với thợ làm móng tay. Nàng liếc nhìn bàn tay hoàn hảo của anh. Thật khá sai trái và đáng buồn rằng anh cho đến nay vẫn thật sự nam tính. Có phải buồn?

Có lẽ không như anh muốn. Có lẽ anh rất thích mình nhìn giống một con công.

Nàng cảm thấy mình thật vụng về dù điều này đã không thực sự xảy ra từ khi nàng còn là một cô bé. Nàng chịu đựng điều này kể từ khi nàng thấy rằng mình không thể chống lại nó, giống như một bản năng hiện tại của nàng vậy. Nàng đang suy nghĩ miên man, một suy nghĩ tầm thường giống như về khoảng tóc hói và con công, và kết quả là một vài chi tiết quan trọng của giây phút hiện tại đã lướt qua nàng theo cách nào đó. Giống như tên của người đàn ông này. Và danh tính của người đã rất lịch sự mô tả nàng như một nữ anh hùng tuyệt vời như một người mà họ sẽ mang ơn cho phần còn lại trong cuộc đời họ.

"Vâng, quả là như vậy" công tước nói với một vẻ nghiêm trang và thanh lịch của người bảo trợ của Cora.

"Oh, không đâu" nàng nói, nhận ra họ đang nói về mình "Tất cả những gì tôi đã làm là bước ra và nhảy vọt xuống sông mà không dừng lại để nghĩ. Điều đó thật sự không hề dũng cảm. Và tôi đã làm hỏng hẳn chiếc mũ thời trang nhất của mình."

Người đàn ông bí ẩn – người sẽ không vô danh, nếu nàng đã ở lại đủ lâu để nghe những gì anh đã nói khi anh mím chặt môi và những ngón tay lướt trên chiếc kính cầm tay của mình. Nó được gắn với đồ trang sức trông như những viên đá sa phia, Cora đã chú ý khi nàng liếc nhìn nó. Nàng cựa cẳng rằng đó là những viên đá thật sự và không chỉ đơn thuần là được gắn lên đó. Nàng tự hỏi sẽ thế nào nếu anh có một chiếc kính phù hợp trang phục và lại cười khúc khích lần nữa.

"Một nữ anh hùng thật chân chính" – anh cất tiếng trong một giọng nghe có vẻ uể oải và chán nản như khuôn mặt của anh khi lần đầu tiên nàng nhìn vào nó. "Hiếm khi thấy một người phụ nữ sẵn sàng mạo hiểm cuộc sống của mình cho một đứa trẻ, nhưng tôi tuyên bố rằng không đâu khác người ta thấy ai đó sẵn sàng hy sinh chiếc mũ thời trang của mình trong cùng một nguyên nhân."

Cora nhìn chăm chăm vào anh ta, mê hoặc. Anh nghiêm túc? Anh có thể đang như vậy, nàng quyết định. "Thưa Lady." Anh nghiêng đầu chào công tước. "Với sự cho phép của nàng, ta sẽ vinh hạnh được tháp tùng Miss Downes vào trong chứ"

Ngay khi nàng cảm thấy bùng lên một cảm giác vui thích. Cora lập tức sợ hãi, nàng biết, mặc dù nàng cảm thấy khinh thường bản thân khi cảm thấy như vậy, hoàn toàn như việc nàng là một cánh hoa bên lề (wallflower). Nhưng bên cạnh sự sợ hãi, và thật sự nàng không tin rằng sự duyên dáng của nàng sẽ để cho lần khiêu vũ đầu tiên của nàng với quý ông thanh lịch và phù hợp như một quý tộc như vậy sẽ không khiến chân nàng đóng băng, điều luôn xảy ra đối với chân trái của nàng. Cũng như với ân điển của công tước Bridgwater, nàng ví dụ. Nàng thấy chính mình đã cầu nguyện nhiệt thành vào đêm qua, thật sự cầu nguyện với lòng bàn tay ép lại với nhau và đôi mắt nhắm chặt rằng ngài sẽ không vì lợi ích của mẹ mình mà cảm thấy có nghĩa vụ phải dẫn dắt nàng. Nàng sẽ chết mất.

Người đàn ông vô danh sẽ không bị đe dọa trong cả tối khiêu vũ. Thật vậy, nàng sẽ bắt đầu sự vui thích lớn của mình từ cơ hội được quan sát anh kĩ lưỡng hơn trong khoảng nửa giờ. Nhưng nàng gần như đã để việc quan sát của mình đi quá xa lần nữa trong những ý nghĩ hạnh phúc.

"Chắc chắn rồi, Francis" công tước nói, nghiêng đầu về phía nàng và quay ra yêu cầu một lượt khiêu vũ khác "Tôi chắc rằng Cora sẽ rất vui mừng"

Francis. Cái tên phù hợp với anh một cách thật hoàn hảo, là một cái tên phù hợp với cả đàn ông và phụ nữ - với một biến thể nhẹ khác trong chính tả, dĩ nhiên. Nhưng Lord Francis? Anh là một quý tộc, rồi sao? Ngay lập tức nàng cảm thấy hoảng loạn, nàng tự nói với ngay mình trước khi sự hoảng sợ len vào cơ thể nàng. Anh đã cúi đầu chào nàng và hỏi nàng cho sự vinh hạnh được tháp tùng nàng vào trong.

"Cảm ơn ngài, Lord Francis" nàng nói, khoe ra tên anh mà nàng chỉ vừa mới biết. Nàng mỉm cười chói sáng với anh "Đây là một điệu vũ đồng quê? Thật tuyệt vời! Tôi yêu sức sống của các điệu vũ đồng quê."

Nàng hầu như có thể nghe thấy giọng nói của Elizabeth đã nói chỉ một vài ngày trước, ngay sau khi họ biết họ sẽ đến buổi vũ hội. Người ta phải luôn mang một vẻ buồn chán vào những dịp như thế này, Elizabeth cảnh báo. Không bao giờ được nghĩ tới sự đam mê, sự nhiệt tình là một điều gì đó rất xấu xa theo đúng tên gọi của nó. Người bảo trợ của nàng đã gật đầu đồng ý mặc dù nàng đã thêm vào với một nụ cười mà người ta không làm vậy nếu muốn trông mình thật sự buồn chán. Điều đó hơi xúc phạm đến vị chủ nhà và cả ban đồng hành. Jane đã bổ sung rằng người ta có thể mỉm cười và thậm chí hạnh phúc miễn là trông vẫn nghiêm trang và không quá phấn khích.

Và giờ thì nàng, Cora, ở đây và nói TÔI YÊU sức sống của một điệu vũ đồng quê với tất cả sự nhiệt tình và không hề trang nhã.

Nàng nghĩ rằng nàng đã thấy một thoáng vui thích hiện lên trong mắt của Lord Francis. Nhạo báng, không nghĩ ngờ gì nữa. Nhưng đó không phải là vấn đề, Nàng không ở đây để gây ấn tượng với quý ngài Francis – bất cứ ai là anh. Nàng thực sự nên nghe đầy đủ tên của anh.

Đó là một đôi mắt màu xanh dương. Nàng nghĩ, không hề đúng lúc. Nàng đã luôn yêu thích những đôi mắt xanh của nam giới. Nàng đã bí mật nghĩ rằng có lẽ một trong những lý do, tuy nhỏ, rằng nàng đã không hề cảm thấy xúc động với bất kỳ người đàn ông nào trong cả ba người đã không hề có một đôi mắt xanh nào khi cầu hôn nàng. Nhưng nếu đó là sự thật, thì nàng đã quyết định về việc lựa chọn người đàn ông của đời mình theo một tiêu chí thật tầm thường.

Có lẽ là điều thật đáng xấu hổ khi đôi mắt xanh đầu tiên nàng trông thấy thuộc về một con công. Và là một con công quý tộc.

Một cánh tay bằng satin màu xanh ngọc và một bàn tay thanh lịch được trang trí với rất nhiều đăng ten, ở nơi kết thúc của những diềm đăng ten là những ngón tay sạch sẽ, trên một ngón là chiếc nhẫn sapphire lớn vuông – cánh tay ở đó sẵn sàng chờ Cora và nàng nhận ra mình đang được mời tham gia một điệu vũ mà không thêm sự trì hoãn nào nữa. Công tước đang nói chuyện với một quý ông nào đó, người mà đang đi đến với ý định rõ ràng rằng muốn được khiêu vũ cùng Jane.

Cora đặt tay mình lên cánh tay màu xanh ngọc lam và kiềm chế một cách ngớ ngẩn để không cười khúc khích thêm một lần nữa. Nàng chưa bao giờ có thể ngừng cười khúc khích. Nàng không muốn những thói quen khó chịu đó gây ảnh hưởng đến mình ngay lúc này.

Nàng đã ước với tất cả khả năng rằng nàng đã mua một đôi giày với một kích thước lớn hơn. Có rất nhiều chỗ cho chân của nàng trong những chỗ khác nhưng lại có rất ít khoảng không cho những ngón chân của nàng.

Nàng mỉm cười khó khăn, cố gắng để trông không quá vụng về.

===

YÊU sức sống của điệu vũ đồng quê. Những lời nói vang lên bên tai Lord Francis khi anh dẫn Lady Cora Downes ra sàn khiêu vũ. Nàng thật vô giá. Anh cảm thấy một sự chuyển hướng kỳ diệu. Và chiếc mũ thời thượng nhất của tôi đã bị hủy hoại. Khi mà nàng có thể tô điểm bản thân trên danh tiếng như một nữ anh hùng, một người đã liều mình để cứu một đứa trẻ, nàng đã rất khiêm tốn với lời bình luận đó.

Nàng gần như rất cao, dù không thể cao bằng anh, anh nhận thấy. Và anh tự hào rằng mình đã cao trên mức trung bình. Nàng có những đường cong thật đáng tự hào, nó thật vừa vặn, thanh nhã, tôn lên dáng nàng qua cả chiếc váy chiết cao thời trang. Tất nhiên, vải muslin là một chất liệu rất nổi tiếng. Nàng trông như thể tất cả, với khuôn mặt háo hức, đôi mắt sẫm màu, thậm chí không hề che giấu sự háo hức và tò mò. Nàng bắt gặp ánh mắt anh và – cười toe toét.

“Tôi thật sự rất vui vì ngài đã mời tôi khiêu vũ”, nàng nói “Tôi đã rất kinh hoàng rằng không ai muốn điều đó. Và tôi cho rằng sự bảo trợ của nữ công tước cũng không thực sự ép buộc được bất cứ ai. Tôi dám chắc rằng công tước đã yêu cầu ngài hỏi tôi. Điều đó khá rõ ràng để ngài ấy xem xét thực tế rằng tôi không phải là người thân của ngài ấy và tôi không chắc rằng ngài đã chấp nhận tôi. Và ngài đã rất lịch sự khi nói đồng ý với ngài công tước”

Lord Francis cho rằng hầu hết phụ nữ trẻ đều phải trải qua nỗi sợ hãi này. Nhưng anh chưa

bao giờ nghe một lời thú nhận căng thẳng như vậy trước đó, bằng một giọng hơi to hơn mức cần thiết để có thể nghe thấy và dàn nhạc đã phải điều chỉnh âm thanh cho những nhạc cụ của họ.

Anh nghĩ rằng Samantha và thực tế rằng nàng chưa bao giờ phải cảm thấy sợ hãi nếu không có một bạn nhảy trong một vũ hội. Nàng đã luôn luôn được bao vây bởi những người hâm mộ và cầu hôn. Nhỏ nhắn, thanh nhã, tóc vàng, sự sắc sảo đáng yêu của Samantha. Chỉ vài tuần trước anh đã khiêu vũ với nàng, là người cầu hôn tận tụy nhất, mặc dù nàng đã chọn và tin rằng nàng hoàn toàn nghiêm túc khi hứa hôn với Carew. Trái tim anh lại lộn nhào đau đớn và đâm bổ vào gót giày của mình lần nữa.

“Có lẽ”, anh nói – “Ta đã thấy nàng và ngưỡng mộ nàng ngay khi nàng bước vào phòng khiêu vũ, Lady Downes, và tìm cách để được giới thiệu với nàng. Nàng có nghĩ vậy không?”

Nàng nhìn thẳng vào anh và anh có thể thấy rằng nàng đang suy nghĩ nghiêm túc về điều đó. Và sau đó nàng cười lớn. Lần này không phải là một nụ cười khúc khích, anh cảm thấy vui thích khi nhận ra điều đó. Đó là một tiếng cười lớn vui vẻ và không kiềm chế, hướng sự chú ý của các cặp đôi khác đang khiêu vũ, những người luôn trong khuôn phép. “Ngài nhìn tôi và ngưỡng mộ tôi.” Nàng nói – “Ồ, điều đó thật tốt”

Anh không thật sự xem xét về điều đó hoặc điều tốt đẹp trong đó. Âm nhạc nổi lên và con gái quý bà Markley và người chồng mới hứa hôn của cô bước vào đầu tiên.

Nó thật sự là một điệu vũ đồng quê sống động, điều mà những quý cô khác thực hiện với vẻ duyên dáng và độ chính xác cao, và quý cô Cora Downes thì nhảy nó với sự nhiệt tình. Nàng nhảy với sức sống và năng lượng tràn đầy như thể nàng chưa được nhảy trong suốt buổi tối và với một nụ cười tươi sáng trên khuôn mặt.

Nàng đang nhảy, và Lord Francis quyết định, như thể nàng có một dải lụa trên tay, khuôn mặt ngời sáng, mái tóc màu hạt dẻ hơi buông lỏng với tất cả vẻ đẹp tươi của màu xanh lá của cây cỏ xung quanh nàng.

Anh ngắm nàng với một vẻ thích thú đáng kể và không hề có chút kiêu cách – trong cách thể hiện, nàng trông thật sự lộng lẫy. Và những quý ông khác cũng đang nhìn nàng như vậy. Có một điều gì đó ở nàng ngoài chiều cao và những đường cong chắc chắn là thu hút mọi ánh nhìn. Một điều gì đó không hẳn là thô tục, cũng không phải là khiếm nhã, thực vậy. Nhưng có một điều gì đó rất khác từ những gì người ta dự định sẽ tìm thấy trong một phòng khiêu vũ ở London. Điều gì đó có vẻ phong lưu, điều gì như một vài quý cô tình nguyện.

Dù với sự giúp đỡ của Bridgwater cũng vẫn có khó khăn cho nàng để có thể kết hôn, Lord Francis nghĩ. Không chỉ vì nguồn gốc thực sự, nếu tính đến việc người cha giàu có của nàng thì cũng sẽ có một lượng lớn quý ông không có tiền, và thậm chí một lượng vừa phải những người có tiền, những người sẽ rất đổi vui mừng để bỏ qua thực tế rằng lượng tài sản của họ sẽ dồi dào hơn nữa. Không, có một điều gì đó khi nhìn vào người phụ nữ này và với cách đó sẽ làm những người cầu hôn tỏ ra mất can đảm một cách thật sự. Bất kỳ người đàn ông máu nóng nào cũng sẽ ngay lập tức mơ ước được quy phục Lady Cora Downes, trong khi vài người trong số họ sẽ tưởng tượng về bất kỳ giấc mơ tương tự nào để dẫn nàng đến bàn thờ chúa đầu tiên.

Điều đó thật đáng tiếc.

Anh thay vì nghi ngờ rằng trước khi mùa lễ hội qua đi – trừ sự sợ hãi đáng kể về cả công tước Bridgwater và mẹ ngài sẽ có những ảnh hưởng trong việc cản trở - thì Lady Cora đầy của hồi môn (dowries) sẽ được mời đến tham dự nhiều buổi vũ hội hơn cả.

Nàng thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng và ánh mắt sáng ngời. Ngực nàng cong lên khi nàng cố gắng hít thở để lấp đầy lượng không khí thiếu hụt trong phổi.

“Ồi thật quá tuyệt vời” nàng nói “Vui hơn bất kỳ lễ hội nào tôi đã tham dự ở Bath nơi có những vũ công chủ yếu là những người cao tuổi. Ngài biết đấy, vì vậy âm nhạc chậm hơn. Cảm

on ngài rất rất nhiều, ngài Francis. Ngài rất tử tế”

“Cảm ơn nàng” anh nói, cánh tay của nàng đặt trên tay áo của anh và dẫn nàng trở lại chỗ của nữ công tước. “Đó là vinh dự và niềm vui của tôi, Lady Downes”.

“Tôi có thể hỏi ngài một chút được không?” – nàng nói, nhìn thẳng vào mắt anh. Mắt nàng là màu xám sẫm, anh nhận thấy. Lúc đầu anh đã nghĩ rằng nó là màu đen. “Tên của ngài là gì? Tôi đã hơi lơ đãng khi ngài công tước giới thiệu ngài với tôi hoặc có lẽ tôi đã bị bối rối hơn thực tế khi bị trượt chân và sẽ còn đáng hổ thẹn hơn nữa nếu ngài không tới một cách khéo léo và nắm lấy tôi, tôi luôn lơ đãng với những điều quan trọng đang được nói. Trí nhớ của tôi khiến cha tôi đã rất nhiều lần thất vọng”

“Kneller”, anh nói, kiềm chế một nụ cười khoái trá. “Đó là tên gọi gia đình của công tước của Fairhurst. Anh trai tôi sở hữu tước hiệu này” – “Ồ”, nàng nói với một tiếng thở gấp gấp “Ngài là em trai của công tước. Tôi rất vinh dự khi được khiêu vũ với ngài”, nàng cười lớn.

Có một sự vui vẻ thật sự trong đó gần như không ra dáng một Lady và nó khá dễ lấy. Lord Francis nghĩ. Anh muốn đắm vào mặt bất cứ người đàn ông nào mời nàng với vẻ chiếm hữu trong phần còn lại của mùa vũ hội.

Có lẽ anh sẽ để nàng dưới sự bảo vệ của anh, anh bất ngờ nghĩ. Bridgwater chắc chắn sẽ rất an tâm và nữ bá tước chắc chắn sẽ không thấy khó chịu. Đối với bản thân, anh nghĩ có lẽ đó sẽ là một thỏa thuận tuyệt vời và không quá tệ. Anh không muốn lãng phí thêm bất kỳ sự đau buồn nào cho cái bóng đơn thuần của con người cũ với một người phụ nữ giờ đang ở Yorkshire với người chồng mới của nàng. không nghi ngờ gì hiện tại đang theo đuổi mục tiêu về một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

Giữ lấy cánh tay Lady Cora Downes dưới cánh tay mình khiến anh khá vui thích. Và điều đó sẽ bảo vệ nàng khỏi sự tổn hại. Có lẽ anh có thể giới thiệu cho nàng một vài ứng viên thích hợp cho hôn nhân. Điều đó có thể chuyển hướng thành người mai mối trong vài tuần còn lại của mùa vũ hội. Đó sẽ là vai trò mới của anh, anh đã chưa bao giờ, ngay cả trong tưởng tượng ngông cuồng nhất của anh nghĩ về chính mình. Đó là một vai trò thật nữ tính, điều mà chị gái của anh sẽ rất hài lòng. Chị ấy đã rất cố gắng minh chứng về sức chịu đựng của mình với anh trong một thời gian dài cách đây không lâu rằng chị đã mất đi sức mạnh của mình.

Đây sẽ là một thú tiêu khiển cực vui nhộn – nếu như bất cứ điều gì trong cuộc sống có thể vui đến vậy.

Anh trả Cora Downes về đúng vị trí của nàng, nơi anh cảm thấy yên tâm nhất gần nữ bá tước và Lady Jane – tiểu thư Elizabeth đang tiến đến gần và dừng lại cho đến khi Corsham đến bên cạnh với vẻ đáng chú ý với một cái hắng giọng, trông tràn đầy hy vọng rõ ràng muốn được giới thiệu với Lady Downes, việc giới thiệu được tiến hành với một vẻ hài lòng khi nữ bá tước thấy bước chân của nàng trong suốt điệu vũ bốn cặp duyên dáng và ngài bá tước vẫn quan tâm rất chặt chẽ đối với những ứng viên tương lai cho con gái của người thương gia.

Corsham, Lord Francis suy nghĩ với một sự hài lòng, người đang sở hữu của số tài sản lên tới mười ngàn bảng một năm. Mẹ anh ta là con gái của người bán vải và cha anh ta là con trai thứ hai của người con trai thứ. May mắn thay, anh ta đã có một người dì giàu có, người rất yêu quý anh ta và để lại cho anh ta tất cả những gì bà ấy có. Một cuộc đua xuất sắc cho người đủ điều kiện với tiểu thư Cora Downes.

“Rất cảm ơn, bạn thân mến” công tước nói qua vai “Tôi nợ cậu lần này, may mắn là cô gái đó đã không quá thô tục, phải vậy không? Rất tiếc là quá nhiều cho việc sử dụng từ ngữ. Chỉ có thể hi vọng rằng cô ấy sẽ cải thiện hơn dưới sự điều dặt của mẹ tôi. Dù tôi cũng hi vọng rằng cô ấy sẽ không hình thành thói quen vấp ngã với cái chiều cao kia”, công tước nhún nhó.

Lord Francis cười cùng cực. Những âm thanh rất lạ tai của riêng anh. Anh tự hỏi lần cuối cùng kể từ khi anh cười là khi nào.

CHƯƠNG 3

Nữ bá tước Bridgwater đã sẵn sàng tuyên bố rằng bà rất hài lòng. Không hề có câu hỏi nào về sự hài lòng của bà về Elizabeth và Jane, dĩ nhiên. Elizabeth đã tiến vào gần như ngay lập tức tới vòng quay của hôn nhân và ở nguyên đó. Jane đã một lần nữa được tìm tới bởi những người hâm mộ của năm ngoái và được giới thiệu thêm với một vài người bạn của anh cô. Nhưng dù vậy, Jane, thậm chí ngoài vẻ xinh đẹp, thanh nhã và ngọt ngào của mình, nàng còn là con gái của một công tước.

Không, đó là về Cora rằng vẻ duyên dáng mà nàng đã thể hiện rất đáng hài lòng. Ngoài những thực tế đáng tiếc rằng nàng đã trượt chân trước mặt quý ngài lộng lẫy màu ngọc lam Lord Francis Kneller, và một lượng lớn tóc nàng đã rơi xuống vai trong suốt ba điệu nhảy, trong đó là một điệu nhảy đồng quê mạnh mẽ, và nàng đã giẫm lên đuôi váy của mình kéo nó rách toạc phía trên đường xếp của những mũi khâu – đó chỉ là một sự cố nho nhỏ của những điều mà nàng đã làm trong ánh sáng, nàng đã cư xử khá phù hợp. Và bao gồm cả buổi khiêu vũ vào bữa ăn tối, nàng đã có một đối tác, ngoại trừ điệu waltz nàng không được phép nhảy vì người bảo trợ của Almack không cho phép, rõ ràng đã không cho nàng cả thời gian để gật đầu chấp thuận. Đó là tất cả một lô những chuyện vô lý, cho đến lúc Cora được để mắt đến, nhưng sự duyên dáng của nàng trông có vẻ uể oải một cách đáng báo động và sự tự chủ dường như rất mỏng manh khi nàng đề cập đến sự việc.

Có vẻ như Cora đã thực hiện rất tốt.

Nàng đã không thật sự tự tin vào bản thân. Những tiểu thư, người đã nói với nàng – đó chỉ là vài cá nhân – những người bạn duyên dáng của nàng hoặc một trong những cô gái. Quý ông, người mà đã nhảy với nàng ban này thật phong nhã, Lord Francis Kneller. Tất cả bọn họ, nàng nghi ngờ, có một bàn tay vặn xoắn đằng lưng – dĩ nhiên chỉ theo nghĩa bóng – nó có vẻ như một sự khuyến khích bắt buộc với nàng.

Và một số lại quá tự tin, nàng thừa nhận, đó là do câu chuyện phi thường của nàng đã lan truyền. Nàng là một nữ anh hùng tuyệt vời, dường như là vậy. Nàng đã cứu sống con trai của Lord George Munro, là con thứ hai của dòng họ Bridgwater – trong sự rủi ro đáng kể của đời nàng. Đặc ân của ngài bị ngập sâu trong mối nợ với nàng. Tất cả mọi chuyện đều được đề cập đến. Tất cả mọi người nhìn nàng gần như là một người đặc biệt – chỉ như nếu nàng thật sự là một người đặc biệt.

Đó chưa thật sự là một điều gây lúng túng. Đặc biệt là khi nàng nhớ lại mình đã ngu ngốc thế nào khi nàng lao xuống sông, cách mà nàng đã thực hiện. Nàng thật sự không phải là một nữ anh hùng – chỉ như là không có đầu óc. Như Edgar đã chỉ ra sau đó trong lúc nàng đang cực kỳ đau đớn với tình trạng tồi tệ của chiếc mũ bonnet của mình. Anh ta đã đưa nàng đi và mua cho nàng một chiếc mũ mới trước khi nữ bá tước bước đến và mang nàng đi để tìm cho nàng một người chồng trong hàng ngũ của tầng lớp quý tộc như là một phần thưởng cho sự anh hùng của nàng.

Đó là một buổi tối thành công. Người bảo trợ đã cho Cora biết và thậm chí nàng còn cảm thấy điều đó. Nhưng rắc rối là một phần của nàng mà nàng cảm thấy một cách rõ ràng ở ngón chân mình. Nàng không dám cởi dép để ngo ngoáy ngón chân hoặc để đánh giá thiệt hại. Nàng không cần phải có mắt đánh giá. Nàng sẽ rất ngạc nhiên nếu nó không phải là những vết phồng rộp trên từng ngón chân. Nàng có thể cảm thấy những ngón chân phồng rộp của mình và thậm chí nghĩ chúng không có ở đó. Thật khó khăn để ngồi ăn tối, cười và trò chuyện với người đồng

hành, Ngài Pandry, và những người khác cùng bàn – một người phụ nữ đã lặp đi lặp lại yêu cầu của bà để nàng kể lại câu chuyện về Henry thân yêu nhỏ bé và hành động anh hùng của nàng trong lúc thử thách mình với dòng sông chảy xiết ở Bath – thật khó để nói chuyện một cách thoải mái khi mà mười ngón chân của nàng công thêm cả sự ám ảnh về tiếng rít đau đớn đáng chú ý của nàng.

Việc khiêu vũ sau bữa tối gần như là không thể. Từ chối khiêu vũ lại càng không thể. Một nửa tâm trí nàng dành để xử lý cuộc hội thoại trên bàn trong khi nửa còn lại đang cảm thấy cực kỳ khó xử. Nàng quá xấu hổ để thừa nhận với người bảo trợ của mình. Một quý cô thực sự, nàng không còn nghi ngờ gì, sẽ khiêu vũ ngay cả khi tất cả mười ngón chân của mình gãy và mất cả chân cứng đờ. Một quý cô thực sự ... Nàng chưa bao giờ như vậy – trước sự cố của Henry bé nhỏ, rằng – nàng chưa bao giờ là một quý cô thực sự. Nàng đã luôn hài lòng với bản thân mình. Nàng không hề mong muốn phải bắt đầu giả vờ bất cứ điều gì không giống với bản thân mình. Nàng là con gái của cha nàng. Cha nàng thì không, ông tuân thủ chính xác như một quý ông. Nàng luôn yêu quý cha mình.

Nàng đã nói với nữ bá tước khi họ trở lại phòng khiêu vũ rằng nàng cần đi đến phòng nghỉ của các quý cô và nàng chỉ rời đi một chút thôi – lời nói được thốt ra với một sự đỏ mặt bối rối. Nàng đã từ chối lời đề nghị đi kèm.

Nàng thực sự đã có ý định đi đến phòng nghỉ, nhưng đột nhiên nàng nhớ lại lúc nàng đi với người bảo trợ trước đó khi tóc nàng bị rối và đường viền váy cần mạng lại mà ở đó thật đông đúc và ồn ào. Nếu nàng ngồi đó đủ lâu để có thể làm quen thêm với bất kỳ ai thì một điều chắc chắn rằng nàng sẽ nhận được thêm những lời nhận xét. Và nàng sẽ nhận được sự giúp đỡ nhiệt tình của những người làm. Thay vì đó, nàng quay người và đi qua cánh cửa kiểu Pháp mở ra phía ban công.

Ban công trống trải. Sau giờ ăn tối, tất cả mọi người đã sẵn sàng khiêu vũ hoặc tiếp tục đánh bài., nàng đoán. Nàng phát hiện ra một chiếc ghế trống đằng sau một chậu hoa lớn và dày đặc. Nàng thật sự biết ơn điều đó và cố gắng ngo ngoáy ngón chân. Nhưng nỗ lực đó hoàn toàn không hiệu quả. Nàng không nghĩ rằng đôi dép lại khiến nàng đau như vậy, nhưng nàng cho rằng điều đó chỉ ra đôi dép được làm cho nàng có kích thước quá nhỏ.

Nàng nhìn xung quanh một cách cẩn thận và thậm chí còn ngó qua vai, Không có ai trong tầm nhìn. Mọi người đều đang trong phòng khiêu vũ. Âm nhạc đang nổi lên lần nữa. Nàng nhấc một chân lên đầu gối, uốn cong bàn chân và giữ nó trong 2 tay. Nàng giữ nó chỉ một chút cố không để sự căm dỗ đó đi xa hơn. Nhưng điều đó thật quá rõ ràng. Nàng cởi dép và nó ra phía ban công bên cạnh chiếc dép còn lại. Thật thoải mái, quá mát mẻ, ngay cả nỗi đau cũng thật tuyệt. Nàng nhắm mắt và thở dài.

“Có rắc rối gì sao?” Một giọng nói uể oải, gần như buồn chán hỏi.

Nàng ngay lập tức chú ý, vẫn nắm chặt bàn chân mình. Sau đó, nàng thở ra qua gò má căng phòng trong hơi thở gấp gáp ồn ào khi nàng nhìn thấy người lạ vừa hỏi. Đó là Lord Francis Kneller. Nàng sẽ xấu hổ khủng khiếp nếu điều này bị bắt gặp bởi một ai khác. Lord Francis gần như là một người bạn gái. Không phải nàng suy nghĩ điều này với sự độc ác. Sau một buổi tối quan sát anh, nàng đã thấy đôi mắt mình dõi theo anh khắp phòng khiêu vũ, thỉnh thoảng trao đổi vài lời và khiêu vũ với anh một lần. Nàng tin rằng anh hạnh phúc với việc là chính mình. Như bất kỳ người nào khác, nàng hoàn toàn chắc chắn.

“Ồ, là ngài.” Nàng nói. Dù vậy, nàng vẫn nhìn xuống chiếc áo choàng của mình, một khoảng nào đó gần đầu gối. “Tôi chỉ đang đau chân. Tôi đã đi ra đây, ời mà tôi nghĩ không có ai để ý thấy” – “Chỉ đau thôi sao” anh hỏi – “Hay nó đang phồng rộp?”

“Phồng rộp” Nàng thừa nhận sau một khoảng dừng ngắn. Giờ thì tất cả thật đáng xấu hổ. “Bàn chân tôi quá lớn, ngài thấy đấy, nó là một sự lựa chọn tồi cho một đôi dép quá nhỏ”

“Nó đúng là một ý tưởng không khôn ngoan” Anh nói và ngồi xuống chiếc ghế đá bên dưới

lan can và đặt chân nàng vào lòng. Anh xoa bóp nó với ngón tay cái, tránh chạm vào những ngón chân. Nàng cười khúc khích và rút chân lại, nhưng áp lực của ngón tay anh quá nhẹ nhàng và thật sự dễ chịu.

“Nàng là một quý cô khá cao” Anh nói – “Nàng sẽ không thể đứng thẳng bằng được trên đôi chân nhỏ xíu, ta tin rằng một sự cố lúc tối đã chứng minh điều này. Bên cạnh đó, nàng trông thật buồn cười. Nếu so về tỉ lệ”

Nàng cười khúc khích, cơn đau đã bị lãng quên một chút “Kiêu ngạo là một điều thật khủng khiếp” Nàng nói, cho rằng anh sẽ hiểu nàng đang ám chỉ anh.

“Khi mà nó gây ra những vết phồng rộp, phải” Anh nói “Ta cho rằng bàn chân kia của nàng cũng tương tự”

“Phải” Nàng thừa nhận một cách buồn bã. Anh đặt bút tắt dài của nàng xuống và chân kéo bên kia của nàng vào lòng, tháo dép, và tiến hành xoa bóp bàn chân nàng “Thật sự rằng không phải việc của tôi, Lady Downes” cuối cùng anh nói – “Nhưng ai là người đang hộ tống nàng vậy, vì Chúa”

“Ồ, không có gì đâu” Nàng nói – “Chỉ có người đi kèm tôi thôi. Tôi đã có nhiều sự thoải mái hơn khi tôi trở thành một nữ anh hùng. Tôi đảm bảo với ngài đấy”

“Cha mẹ nàng cho phép nàng đi lang thang không có ai hộ tống sao” Anh hỏi với một cái nhướn mày.

“Mẹ tôi mất rồi” Nàng nói – “Edgar – anh trai tôi đã nói với tôi một lần, cách đây lâu rồi, rằng bà đã mạo hiểm cả tính mạng khi sinh tôi, bà đã rất sợ hãi và rời bỏ thế giới này mà không khó khăn chút nào. Cha tôi đã la mắng anh tôi một trận nghiêm trọng và thậm chí đã đánh anh ấy, tôi tin rằng, dù tôi đã xin lỗi vì điều đó được nói ra chỉ như một trò đùa ngay cả khi nó là một trò đùa ngớ ngẩn. Cha tôi đã không cho phép tôi đi lang thang mà không có người hộ tống, như ngài thấy đấy. Nhưng giờ tôi đã trở thành một nữ anh hùng và là một quý cô được bảo trợ, tôi không thể di chuyển một phân nào, có vẻ như là vậy, nếu như không có một người giám sát”

“Điều đó chỉ là để bảo vệ cho nàng, ta đảm bảo đấy” Anh nói – “Làm thế nào mà nàng biết rằng ta không tận dụng sự tự do này với riêng nàng? Thật vậy, Ta đã tận dụng nó. Rất nhiều quý cô mà ta biết sẽ ngất mất nếu như họ biết ta đã vuốt ve bàn chân nàng trong cả mười phút vừa qua”

Cora giật mạnh đầu và cười phá lên “Ồ, tôi biết là tôi an toàn với ngài mà” Nàng nói, và sau đó nhận ra lời nói của mình quá khiếm nhã mặc dù nó không hề có ý tàn nhẫn “Ngài đã được giới thiệu với tôi qua công tước Bridgwater” Nàng nói thêm.

“Người bảo trợ của nàng có biết nàng đã ra đây không” Anh hỏi.

Nàng mỉm cười với anh một cách ranh mãnh “Tôi đã nói với nữ công tước rằng tôi đã đi đến phòng nghỉ” Nàng nói – “Nhưng ở đó quá đông đúc, nó không được mát mẻ và yên tĩnh như ở đây”

“Nàng hãy ở yên đây” Chang đứng dậy sau khi đặt chân nàng sang bên cạnh “Tôi sẽ đi giải thích với nữ công tước rằng nàng đã sẵn sàng để về nhà và đã có sự sắp đặt nếu như bà ấy không ở đây để giám sát được. Sau đó ta sẽ trở lại và hộ tống nàng” – “Bà ấy sẽ biết về những vết phồng rộp của tôi” Nàng nói “CÓ vẻ như điều này thật không đúng phép tắc”

“Ngay cả một trong những cô công chúa trong hoàng gia cũng sẽ phải nói ra nếu như cô ấy đi một đôi dép quá nhỏ và sau đó tiếp tục nhảy với sự hăng hái phi thường” Anh nói “Tôi sẽ trở lại”

Và anh đi khỏi.

Nàng sẽ phải đóng gói hành lý và quay trở về Bath, Cora nghĩ. Thật đáng hổ thẹn khi phải là người rời vũ hội đầu tiên bởi vì một bàn chân phồng rộp. Giờ thì người bảo trợ sẽ phải cùng nàng về sớm, cả Jane và Elizabeth nữa – và không nghi ngờ gì về khiêu vũ của họ đã đầy và họ sẽ phải cáo lỗi với tất cả những người đàn ông họ đã hẹn để khiêu vũ. Và họ sẽ phải đau khổ để mất một buổi tối giải trí, nhưng họ quá lịch sự để đổ lỗi cho nàng một cách công khai.

Nếu như nàng không nhảy xuống sông, một tượng tượng có phần tàn nhẫn. Sự tồn tại của

Henry bé nhỏ không phụ thuộc vào một nữ anh hùng như trên sân khấu kịch.

Phải, nàng nghĩ, khom lưng xuống để nhặt dép và chú ý đến chúng với một cái nhìn mặt, nếu nàng bị gửi về nhà trong sự nhục nhã, nàng cũng chẳng quan tâm. Nàng đã không sẵn sàng để trở thành người được bảo trợ bởi nữ công tước Bridgwater ngay lúc đầu. Nhưng bà đã nài nỉ nàng - quý cô George cũng vậy, dù không được ra ngoài nhưng cô ấy đã chuyển những lời nài nỉ của mình qua chồng cô với một lá thư dài, và cha nàng đã nghĩ rằng đây là một cơ hội tuyệt vời cho nàng. Ngay cả Edgar cũng đã nói với nàng rằng một kẻ gốc mới đi từ chối một cơ hội như vậy đến với mình.

Nhưng nàng không cần một quý ông làm chồng. Không hoàn toàn như vậy, trên thực tế. Dù cho đó là một lời nói dối, nàng thừa nhận một cách công bằng. Tất cả những gì nàng cần là một người chồng. Và tất nhiên phải là một người dễ chịu, một người được giáo dục và lịch sự đúng nghĩa. Nhưng chủ yếu là nàng muốn có một người chồng dựa trên tình cảm và là một người đồng hành tốt. Nàng không có một tiêu chuẩn cụ thể cho những gì nàng thật sự muốn nhưng nàng sẽ thuyết phục bản thân thừa nhận điều đó. Nàng sẽ dành tình cảm cho chồng mình, điều đó có thể. Và nàng biết rằng nàng muốn có con.

Có lẽ, nàng nghĩ, nàng chỉ cần Lord Francis hộ tống nàng trở lại phòng khiêu vũ. Nàng có thể ngồi đó trong phần còn lại của buổi tối mà không cần làm phiền bất cứ ai. Nhưng đã quá muộn để nghĩ về điều đó. Nàng uốn cong chiếc dép trên tay như thể nàng nghĩ rằng làm vậy có thể tăng kích thước của nó. Và sau đó Lord Francis quay trở lại. Cora ngượng ngùng nhìn qua vai mình nhưng chỉ có Betty đứng đó, chỉ có người hầu của nữ công tước ở đó.

“Người bảo trợ của nàng đang sắp xếp đi kèm và hộ tống Lady Elizabeth và Lady Jane về nhà quý cô Fuller” Anh nói “Ta sẽ hộ tống nàng ra xe ngựa, Miss Downes. Ta đã mang theo Betty với mục đích nàng sẽ không bị bắt gặp trong một tình huống không thích hợp khi di chuyển một phân mà không có sự bảo vệ của người đi kèm, nàng thấy đấy”

Quý cô Fuller là em gái của hầu tước Heyden, hôn phu của Elizabeth. Cora cảm thấy tốt hơn khi biết rằng mình không hủy hoại buổi tối của Elizabeth và Jane. “Bà ấy có khó chịu không?” Nàng hỏi

“Người bảo trợ của nàng?” Anh nhướn mày “Chúa tôi, Ta không thể tin được có khi nào nữ bá tước tỏ ra mình khó chịu, Lady Downes. Trên thực tế, ta tin rằng bà ấy đã bớt căng thẳng hơn bất cứ điều gì khác. Bà ấy đã đi đến kết luận rằng nàng đã biến mất nhẹ như không. Không, ta không khuyên nàng cố nhét chân mình lại đôi dép đó”. Nàng thở dài – “Tôi không thể đi trở lại phòng khiêu vũ chỉ với đôi bít tất được” Nàng nói “Ngay cả khi chỉ là con gái của một thương gia thì tôi cũng biết về việc cư xử cho đúng mực, chúa tôi” – Anh nói “Đi nào, Chúng ta sẽ hoàn toàn tránh được phòng khiêu vũ”

Anh cầm dép nàng lên, khi nàng đứng dậy và đưa chúng cho Betty. Sau đó, anh đưa tay ra và dẫn nàng từ từ bước từng bước xuống khu vườn. Betty âm thầm theo sau. Cora thành thật hy vọng rằng những người đang đi dạo trên ban công sẽ không nhìn xuống và chú ý thấy nàng đã cởi dép.

“Thật đáng xấu hổ” Nàng nói với một tiếng thở dài khi họ bước xuống “Phải bỏ lỡ phần còn lại của buổi khiêu vũ. Chỉ có thể nghe thấy tiếng nhạc. Ngài thật tử tế, ngài Francis. Ngài có thích khiêu vũ không?”

“Khi ta có thể được tháp tùng quý cô đáng yêu nhất trong số các vị khách bên cạnh?” Anh nói “Hoàn toàn không, thưa Lady”

Cora cười khúc khích “Thật là một lời nói dối hoàn hảo” Nàng nói “ Ngài sẽ xuống thẳng địa ngục mất thôi, ngài Francis” – “Chúa cứu tôi” Anh nói một cách khá uể oải.

Họ đang bước về phía ngôi nhà trước mặt, có vẻ là vậy. Ngôi nhà được bao quanh ba mặt bằng một lối đi bộ rải sỏi. “Đây là nơi tốt nhất”, anh nói khi họ đến gần “Và lý do tôi cảm thấy quả là một ý tưởng khôn ngoan khi để Betty cách một quãng khá xa”. Và anh thảnh thơi thả tay mình ra quay sang nàng, và kéo nàng vào vòng tay mình.

Cora thét lên.

“Đây chắc chắn không phải một điều khôn ngoan” Anh nói “Lại gần đây, Cora, làm ơn”

“Ngài đâu có quan tâm đến tôi” Cora nói, cảm thấy khá bối rối và bàn tay trở nên thừa thãi khi nàng không biết phải làm gì với chúng, nàng đặt chúng lên vai anh “Tôi nặng cả tấn đấy”

Giọng của anh, khi anh nói, lộ ra sự thật qua mỗi từ anh nói – anh đang thở một cách khó khăn “Chỉ một phút thôi, Lady đầy-của-hồi-môn (Dowries)”, Anh nói “Ta đảm bảo với nàng”

Anh mạnh mẽ không thể tin được. Ngay cả Edgar, cũng cao và vạm vỡ và là một người rất rất nam tính – nàng đã từng thấy cách mà những người phụ nữ nhìn theo anh ấy với những ánh mắt khác nhau từ nuối tiếc đến gần như muốn nuốt chửng – thậm chí Edgar đã đỏ mặt và thở hắt ra vài tuần trước. Và với Lord Francis Kneller, người mà nàng vẫn không thể cưỡng lại việc so sánh anh với một con công, đã áp chặt nàng vào phía sau nhà, dọc theo toàn bộ chiều dài của nàng và sau đó nhìn vào nàng trước sự chờ đợi háo hức một cách duyên dáng của nàng. Cora đã hy vọng vì mục đích của lòng kiêu ngạo rằng anh sẽ không đặt nàng xuống để sẵn sàng giành được một nụ hôn và trước khi sức mạnh cơ bắp của anh lộ ra cho mục đích của chúng, nhưng anh đã không làm vậy.

Không hề có bất cứ lý do nào, nàng cho là vậy, để tin rằng một người đàn ông ăn mặc như anh và là người đã nói chuyện và di chuyển với sự sang trọng được dạy dỗ rất bài bản, người mà như một lẽ tất nhiên – ẻo lả không phải là một từ thích hợp. Đó là từ quá tàn nhẫn và thật sự không đúng. Nàng không thể nghĩ ra từ nào phù hợp một cách chính xác. Dù sao thì, không có lý do nào để tin rằng một người như anh là một kẻ yếu đuối. Tuy nhiên đó chỉ là điều mà nàng đã trông chờ được thấy ở Lord Francis Kneller. Không một ai, nàng kết luận, đúng chính xác với sự kỳ vọng. Tất cả mọi người là những cá thể riêng biệt và cần phải được đánh giá, trên tất cả, với giá trị thật sự đúng đắn.

Nàng cảm thấy rất hài lòng với cái nhìn sâu sắc về cuộc sống đã mang lại cho nàng trong buổi tối hôm nay. Và điều gì nếu như anh là một người yếu đuối? Sự nhận thức khôn ngoan giờ như một sự ảnh hưởng đến hiểu biết của nàng. Rằng thực tế đã nàng đã đánh giá sai về anh. Nàng thích anh. Anh đã rất tử tế với nàng và về cơ bản, anh đã dành cho nàng sự yêu mến của anh.

“Nàng trông hơi lơ đãng, Lady Downes?”, anh hỏi, giọng nói của anh vẫn mang âm hưởng của sự uể oải mặc dù thực tế rằng anh đang thở gấp. “Gì cơ ạ?” Nàng nói.

Tuy nhiên, họ đã đi đến cỗ xe ngựa và anh thật mạnh mẽ khi xoay nàng lại và nhắc nàng vào trong thay vì làm một việc dễ dàng hơn là chỉ đơn giản thả nàng ra và để nàng tự bước lên. Anh đưa tay cho Betty, cô khế nhún gối và đưa tay cho anh.

“Ta đã hỏi” anh nói, dựa vào cỗ xe ngựa sắp chuyển động và nhìn Cora, “Nếu ta có thể có vinh dự được hộ tống nàng đi dạo trong công viên vào chiều mai. Ta đoán rằng nàng sẽ không thể đi bộ một trên bất kỳ đoạn đường dài nào trong ít nhất vài ngày tới”

“Trong công viên”, nàng nói “Hyde Park?” Đó thật là một giấc mơ. Đó là đỉnh cao. Tất cả mọi người, ngay cả tầng lớp trung lưu của Bristol – tất cả đều ở đó trong Hyde Park vào buổi chiều trong cả mùa vũ hội.

“Không có thêm ai khác” anh nói “Chính xác là vào lúc 5 giờ, Lady. Đó là khoảng thời gian có rất nhiều xe ngựa, và người cưỡi ngựa, người đi bộ trên Rotten Row cùng sự di chuyển với tốc độ của một con ốc sên.” – “Điều đó thật tuyệt!” Cora nói, siết chặt tay trên ngực “Và ngài muốn tôi đi cùng?”

“Câu trả lời đơn giản và đầy đủ nhất là đồng ý hay không, nàng biết đấy”, anh nói.

Nàng cười toe toét với anh và sau đó nhớ rằng các quý cô thì không cười toe toét. Nàng đã được nhắc nhở bởi nữ công tước Bridgwater. Người đánh xe gập những bậc thang lại và bắt đầu đóng cửa. Nhưng Cora đã vội nghiêng người về phía trước.

“Vâng, dĩ nhiên” nàng nói “Và cảm ơn ngài, ngài rất tử tế”

“Đây là điều mà Elizabeth làm, với một sự hiểu biết ước chừng” người đi kèm của nàng nói khi họ trên đường về nhà, cô ta nói một cách ác ý. - “Elizabeth có giữ một sự kỳ lạ và niềm tin

khá đau đớn rằng bàn chân phải làm sao để trông càng nhỏ càng tốt. Tôi sẽ luôn nhớ điều này khi cùng cô ấy đến gặp người thợ đóng giày. Và vào ngày mai, hoặc sớm thôi bàn chân tôi sẽ lành lại, chúng ta phải bắt đầu lại lần nữa. Betty, tôi tin rằng, tất cả chỉ do kích thích của đôi dép thôi mà”

Betty trông đã rạng rỡ hơn “Lord Francis đã nói rằng bàn chân nhỏ trên một người có thân hình lớn trông thật ngộ ngẩn” Cora nói. - “Và Lord Francis là một chuyên gia về vẻ đẹp nữ tính và thời trang” người đi kèm của nàng cho biết “Cô sẽ làm tốt đối với sự chú ý của ngài ấy, Cora. Nhưng tôi cũng sẵn sàng đánh cược rằng ngài ấy không ngụ ý rằng cô to lớn. Có phải ngài ấy đã sử dụng từ cao thôi không? Ngài ấy được dạy dỗ rất tốt trong việc sử dụng từ ngữ”

Nàng không cảm thấy hổ thẹn sau tất cả, Cora nghĩ. Nàng ngồi dịch xuống, chìm vào sự êm ái của chiếc ghế và thư giãn. Thật sự là một khoảng thời gian ngắn ngủi thú vị. Đêm nay nàng đã nhảy với rất nhiều quý ông, và cả với con trai của một công tước – dù không quan trọng là anh ăn mặc thật giống như một con công. Những vết phồng rộp cũng thu lại được chút thắng lợi đáng giá, Nàng cảm thấy thích thú hơn rất nhiều. Và ngày mai nàng sẽ đi dạo bằng xe ngựa và 5 giờ chiều.

Nàng nhắm mắt và nghĩ về lá thư nàng sẽ viết cho cha và Edgar vào sáng mai.

Lord Francis Kneller đang trong một tâm trạng u ám. Anh đùa giỡn với bữa ăn sáng của mình, đẩy những miếng bầu dục thành một hình tam giác gọn gàng vào một bên đĩa và xếp hàng xúc xích thành một hàng những người lính. Một người lính cao hơn hai người còn lại ở hai bên – anh di chuyển để hai bên trông thật đối xứng. Anh không thể quyết định hoàn toàn những góc để đặt miếng bánh mì nướng của mình sao cho hiệu quả thẩm mỹ là lớn nhất. Trái tim anh đang nặng trĩu như thể sắp rơi bịch xuống gót giày của anh.

Anh đã cảm thấy gần như vui vẻ sau khi rời khỏi buổi vũ hội của gia đình Markley. Mặc dù buổi sáng của anh là cưới ngựa trong công viên, anh cũng đã cảm thấy rất vui vẻ. Anh giữ suy nghĩ của mình về quý cô Cora Downer, và bằng cách nào đó mọi suy nghĩ đó mang lại sự vui thích mới mẻ, và đôi lúc anh thấy anh đang cười – với nó.

Anh cảm thấy phần nào phấn khởi trong kế hoạch mang lại cho nàng vẻ thời trang, có lẽ còn có thể tìm cho nàng một người chồng, điều mà nữ công tước đã mang nàng đến London. Anh nghĩ rằng có lẽ cuối cùng anh đã tìm ra một điều gì đó thú vị để khắc phục tâm trạng và năng lượng của mình. Có thể sẽ không dễ dàng để Miss Downes trở nên thời trang dù không ai trong số những bạn nhảy tối qua cảm thấy như thế anh ta bị cưỡng chế phải khiêu vũ với nàng. Đã có một vài cái nhìn thêm muốn, dĩ nhiên, đặc biệt là khi nàng nhảy với một vẻ sôi nổi nhất.

Vào lúc mà anh về nhà vững vàng trên con ngựa của mình và sải bước vào phòng cho bữa sáng, anh vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Dù cho anh vẫn luôn vậy, dĩ nhiên. Luôn luôn sâu thẳm bên trong, có điều gì đó vượt ra khỏi sự nhận thức của anh, sự nhận thức rằng không cần biết anh ở đó hay không, trong xã hội này, anh vẫn sẽ không còn thấy lại được Samantha.

Anh vẫn *gần như* vui vẻ. Chiều nay anh sẽ đưa Miss Downes lên cỗ xe ngựa bốn bánh và đưa nàng đi dạo trong công viên và xem những trò tiêu khiển được mọi người thực hiện ra sao.

Sau đó, anh ngồi xuống trước bữa sáng với tờ báo mới và những bức thư. Và thay vì đọc báo đầu tiên và giải quyết những lá thư, anh gẩy tay qua những lá thư và phát hiện ra bức thư của Gabe – người bạn thân của anh, bá tước Thornhill. Và bởi vì Gabe là bạn của anh, và đang sống ở Yorkshire là vùng đất liền kề với Highmoor, vùng đất của hầu tước Carew. Lord Francis mở vào đọc bức thư trước khi làm bất cứ điều gì khác.

Các giống cây trồng đang phát triển. Cừu cho rất nhiều lông, mọi việc đều rất tốt đẹp, và những con bò đang sinh sôi. Tất cả mọi thứ, trên thực tế, cực kỳ tốt đẹp đối với Gabe mặc dù anh ta giả vờ than phiền về chuyến thăm Harrogate với vợ và các con của mình để mua sắm. Lord Francis biết rằng Gabe cực kỳ say mê vợ và gia đình của mình và thậm chí có thể đưa họ đến Bắc Kinh để mua sắm nếu anh ta nghĩ nó sẽ mang lại niềm vui cho họ. Dù không phải ngay

lập tức, dĩ nhiên. Nữ bá tước Thornhill đang có thai – Lord Francis đã biết trước – và Gabe đã thắt chặt số lượng những chuyến du lịch mà anh cho phép vợ mình làm trong thời gian này.

“Và những người hàng xóm, Frank”, Gabe viết, chỉ khi mà Lord Francis đang cảm thấy tự hào và cực kỳ chán nản trong sự chắc chắn về những điều đang được nói đến. “Dù chẳng có việc gì thì Jennifer vẫn gọi họ hầu như hàng ngày khi mà họ không gọi chúng tôi. Và từ khi tôi không cho phép cô ấy đi xa khỏi tầm mắt thì cô ấy đã tìm ra cách tế nhị đến vậy. Tôi cũng nói chuyện với họ hầu như hàng ngày – ngoại trừ những buổi gặp mặt. Chúng tôi đã rất vui và một chút ngạc nhiên khi thật sự tôi là người duy nhất cảm thấy ngạc nhiên. Jennifer đã tuyên bố rằng Samantha đã không kết hôn với bất kỳ điều gì ngoài tình yêu (cậu biết những người phụ nữ lãng mạn thật không chữa được và Jennifer là người khó chữa nhất). Nhưng nếu cậu có bất kỳ nghi ngờ nào, Frank, và tôi biết cậu là một người bạn đặc biệt của Samantha, thì cậu có thể nghỉ ngơi được rồi. Cô ấy không kết hôn với Carew vì tước vị hay tài sản của anh ta. Vợ tôi đã cực kỳ phần nộ khi tôi không đủ khôn ngoan khi đặt ra giả thuyết đó với cô ấy. Và một điều nhỏ nữa, Frank, trước khi tôi quay lại lý do đầu tiên của bức thư để mời cậu dành chút thời gian của mùa hè này với chúng tôi – những đứa trẻ nói rằng mùa hè của chúng không thể hoàn hảo nếu thiếu bác Frank, người cùng bơi và trèo cây và chơi bắt dế với chúng năm ngoái. Và một điều nhỏ hơn nữa, Jennifer đã nói thầm với tôi và tôi sẽ nói thầm lại với cậu, trong sự tin tưởng tuyệt đối, dĩ nhiên, rằng hầu tước phu nhân của Carew đã có một món quà cho hầu tước của cô ấy với một người thừa kế hoặc – một trái cấm – một cô con gái trong khoảng 9 tháng tới” Lord Francis đọc phần còn lại của bức thư với đôi mắt như thể không thuộc về anh.

Vậy là nàng sẽ có con. Đó là một sự ngạc nhiên khó khăn khi mà nàng mới kết hôn hơn một tháng trước. Dĩ nhiên nàng sẽ có con. Đó không phải là việc của anh. Anh đã để mất nàng ngay khi nàng đính hôn với Carew. Anh đã hoàn toàn mất nàng.

CHƯƠNG 4

“Con tin rằng cô ấy sẽ trở thành điểm sáng của vũ hội”, công tước Bridgwater nói với mẹ sau buổi chiều tiếp tất cả khách khứa của bà – trừ anh - ở lại. Mặc dù anh sống một mình trong một căn hộ lớn trên phố, mẹ anh vẫn luôn chọn ngôi nhà này, như một phần di sản trong ý muốn của người chồng, bất cứ khi nào bà đến thành phố lâu hơn một tuần. Bà cũng đã quen với việc là chủ trong ngôi nhà của riêng mình, bà luôn đưa ra lời giải thích, rằng không nghi ngờ sẽ là một bà mẹ độc đoán, khó chịu nếu bà sống với con trai mình.

“Mẹ thật sự rất hài lòng, Alistair”, nữ bá tước trả lời “Mọi người nhận ra tình trạng của Elizabeth như là hôn thê của Hayden sẽ thu hút nhiều người đến thăm, và hy vọng rằng Jane cũng sẽ đủ thích hợp để có một sự hứa hôn tương tự - con đồng ý rằng em con rất đáng chú ý trong năm nay phải không? Nhưng mẹ chỉ có một sự lo lắng cho Cora. Mẹ tìm ra sự thú vị của cô gái đó dù mẹ nhận ra có điều gì đó về cô ấy không phải là điều người ta không thể không tự hỏi nếu xuất thân của cô sẽ là một trở ngại lớn trong thành phố.”

Công tước rút hộp thuốc trong túi đựng, hất nó mở ra với ngón tay cái thành thạo, và tiến hành thói quen ưa thích với một vẻ mặt thích thú sau bàn tay.

“Thay vì điều đó” ngài nói “Cô ấy đã gần với sự chói sáng của Jane chiều hôm nay. Con tự hỏi, bằng cách này, nếu Jane có thể tìm thấy một người phù hợp theo ý thích của mình trong những giờ còn lại của mùa vũ hội. Nó sẽ trở thành điều rất tệ nhà giống như năm ngoái những người cầu hôn được gửi tới gặp con với những lời đề nghị đơn thuần bởi Jane đã quả quyết với con là không thể, cứ thế và cứ thế. Con tin rằng con đã có tiếng tăm như một người anh trai xấu xa như quỷ”

“Jane vẫn còn rất trẻ” mẹ anh nói “Và còn rất nhiều ý tưởng. Em co vẫn ti rằng ở đâu đó ngoài kia sẽ là một người được sinh ra với mục đích duy nhất là bạn đời của em gái con. Mẹ tin rằng, Alistair, là em con sẽ không phải người duy nhất trong những đứa con của mẹ vẫn ấp ủ một niềm tin”

Công tước hít một hơi thuốc lên mũi và dừng lại chờ sự tác động. Khi làm vậy, anh đang tránh lời bình luận của mẹ mình.

“Điều rõ ràng là” anh nói khi đã có thể “Điều thậm chí còn không cần phải nhấn mạnh sự thật rằng Miss Downes chắc chắn sẽ có một khoản hồi môn cực lớn, thực sự khi cô kết hôn. Ít nhất, con đã không nhất mạnh bất kỳ điều gì thật đến thế, phải không mẹ?”

“Không hẳn” mẹ anh nói “Mọi người chọn cô ấy vì một lý con còn cao quý hơn là nữ anh hùng trong hiện tại. Điều đó thật đáng hài lòng”.

Công tước nhìn mẹ mình với đôi mắt lười biếng, mà có lẽ pha chút hài hước “Có phải Henry sẽ chết đuối nếu không có hành động anh hùng của cô Downer phải không a?”

Nữ công tước trông có vẻ bị shock “Tất nhiên nó có thể chết đuối”, bà nói “Cora đã cứu sống nó bất chấp sự an toàn của chính mình” – “Henry có biết bơi không?” Công tước hỏi. Anh đã biết câu trả lời. Anh đã dạy cháu trai mình bơi vào mùa hè năm ngoái.

“Alistair!” Nữ công tước kêu lên “Nó mới có 5 tuổi, và việc đã ngã với đầy đủ quần áo xuống dòng sông lạnh giá là khó có khả năng nhớ được các kỹ năng mà con đã dạy nó cách đây gần một năm”

“Con nghĩ là không”. Công tước cất hộp đựng thuốc trở lại vào trong túi “Và một vài người viếng thăm và chiều nay đã tỏ rõ mục đích của cuộc trò chuyện với nữ nhân vật chính và chúc mừng cô ấy thậm chí một hoặc hai người viếng thăm trong số đó có đủ tư cách. Họ đã thỏa mãn trí tò mò của mình, mẹ có nghĩ vậy không? Liệu có ai trong số họ đủ tiêu chuẩn?”

“Mẹ tin là quý ông Corsham có khả năng” Nữ công tước nói “Anh ta đã nhảy với cô ấy tối qua

và con nói là anh ta có hỏi về cô ấy sau khi mẹ hộ tống cô ấy ra về. Anh ta chỉ là một người đàn ông trẻ tuổi, kiểu người mà mong muốn kết hôn với số tài sản lớn, Alistair. Anh ta có tài sản của người di để lại, nhưng anh ta vẫn là một cậu trai trẻ” – “Con chắc chắn sẽ có một vài lời với cậu ta tại phòng làm việc” công tước nói “và hướng cuộc hội thoại đến tài sản to lớn của ông Downes, với sự xuất hiện của mình như một người đàn ông của sự giàu có”

“Quý ông Pandry có thể được xem xét” nữ công tước nói “Ngài Robert Webster liệu có thể không. Ngài ấy sẽ không muốn mạo hiểm danh tiếng của tước hiệu tòng nam tước bởi một cô dâu không có địa vị. Lord Francis Kneller đã rất chú ý đến cô ấy tối hôm qua, và anh ta đã cùng cô ấy đi dạo trong công viên sau đó. Con có biết không? Anh ta liệu sẽ cầu hôn, dĩ nhiên rồi, nhưng anh ta sẽ chú ý có thể không làm gì nhưng sẽ để mắt đến cô ấy trong thời gian tới”

“Phải” Công tước đồng ý “Kneller có được sự chú ý của rất nhiều quý cô trẻ có triển vọng. Cậu ấy đã giúp đỡ con tối hôm trước và rõ ràng quyết định tận dụng điều này để mở rộng lời mời cho ngày hôm nay. Con sẽ khuyến khích cậu ấy tiếp tục để ý đến cô ta. Cậu ấy cần việc gì đó để làm. Cậu ấy đã phải chịu một sự thất vọng khá nặng nề”

“Quý cô Newman đúng không” mẹ anh hỏi “Mẹ đã nghe về cuộc hôn nhân gần đây của bạn con, hầu tước Carew. Mẹ đã rất ngạc nhiên, mẹ phải thú nhận. Mẹ nghĩ rằng Lord Francis đã yêu mến hôn thê của cậu ta, và có chửa mới biết rằng cậu ấy đã theo đuổi cô ta trong một thời gian đủ lâu”

“Nhưng Carew đã có được giải thưởng” Công tước nói “và Kneller cần làm xao lãng trong khi cậu ấy nhìn lại mình cho một người duy nhất, người mà chỉ dành riêng cho cậu ấy – cậu ta đã nói y như vậy, không phải con, con đảm bảo với mẹ, mẹ ạ. Cậu ấy có thể không làm gì cho Miss Downes nhưng vẫn tốt hơn. Bên cạnh đó cậu ấy có thể dạy cho cô ấy một chút ít sự cởi mở”

Nữ bá tước cười lớn “Mẹ thấy thú vị đấy, Alistair” bà nói “Nhưng con đúng, dĩ nhiên. Cô ấy cần được đánh bóng. Mẹ thực sự thấy cô ấy bị ném vào trở lại tối qua và cười lớn. Mẹ đã cảm thấy vừa kinh khủng vừa thích thú”

“Nếu như đó là điều xảy đến với Lizzie và Jane” con trai bà nói, đôi lông mày nhướn cao “thì sẽ không có chuyện mẹ cảm thấy thích thú đâu, mẹ ạ”

“Ồ không, thực vậy” bà nhiệt tình đồng ý “Mẹ hy vọng rằng giữa chúng ta, con và mẹ - và có thể cả Lord Francis, nếu cậu ta vẫn cứ mang ơn như vậy, thì sẽ mài giũa được thôi. Cora xứng đáng có một người chồng đáng kính sau những gì cô ấy đã làm cho Henry, Alistair”

“Chúng ta sẽ cố gắng làm những gì chúng ta có thể làm, mẹ ạ” anh nói “Nhưng con hi vọng vì lợi ích của mẹ, cô ấy sẽ không đổ lỗi cho chúng ta một ngày nào đó trong tương lai vì đã nâng đỡ cô ấy lên địa vị cao hơn của mình nếu như cô ấy không thấy hạnh phúc”

Cora không thể nhớ được khi nào nàng cảm thấy thích thú hơn vậy. Tất cả âu lo của đêm hôm qua và sáng nay và đầu buổi chiều dường như là vô ích. Không chỉ là vì trời không mưa, mặt trời chiếu xuống từ bầu trời không một gợn mây và hôm nay là một ngày nóng, dù thời tiết đã dễ chịu hơn lúc 5 giờ chiều. Ngoài ra, cộng thêm với sự hạnh phúc này là thực tế rằng Lord Francis Kneller đã không quên cuộc hẹn đón nàng đi dạo trong công viên Hyde Park. Anh đến đúng hẹn lúc bốn rưỡi.

Nàng mặc bộ váy sáng màu yêu thích của mình – một bộ váy đầm muslin màu vàng điểm những bông hoa cúc đại xanh với thắt lưng xanh điểm vò sò ưa thích của nàng, và một chiếc mũ rơm có vành ngay ngắn với một dải ruy băng vàng trải trên vành mũ được thắt nơ dưới cằm. Nàng mang một chiếc dù màu xanh. Nàng đi đôi giày cũ của mình, một thực tế đáng buồn, nhưng tốt hơn so với phục trang mà không mang giày – điều mà dường như là giải pháp thay thế duy nhất hiện tại.

Cora cảm thấy thật sự vui vẻ. Cha nàng đã cho nàng một khoản tiền lớn để đưa nàng tới London, với sự hướng dẫn nghiêm ngặt và những quy định nhất định về chi phí cho những bộ váy áo thời trang. Và Edgar đã chi trả một khoản tiền lớn của mình cho trang sức và đá quý của nàng, như anh đã diễn đạt. Nàng đã vui vẻ vâng theo mọi ý muốn của cả hai.

Một thực tế đã góp phần vào hạnh phúc của nàng. Nàng đã có một ý nghĩ đáng sợ trong suốt

buổi tối, khi nàng nghĩ lại về buổi khiêu vũ và những ngón chân uốn cong đau nhức đã phải thận trọng chôn lại một đoàn những cô hầu gái đã phải băng lại chúng. Và những suy nghĩ đó đã ám ảnh nàng suốt cả ngày. Điều gì sẽ xảy ra nếu như sự xuất hiện của Lord Francis Kneller tối qua không quá riêng tư như vậy? Điều gì nếu như sau tất cả anh không phải là một anh công tử bột thích ăn diện? Điều gì sẽ xảy ra nếu như anh xuất hiện hôm nay lái cỗ xe của mình, trông thật nam tính và quý phái như công tước Bridgwater khi nhìn vào phòng khách tao nhã của nàng? Nàng sẽ chết mất. Anh là Lord Francis Kneller, sau tất cả. Cha anh là một công tước. Anh trai anh là một công tước. Lưỡi cô sẽ bị buộc lại trong một nút buộc khổng lồ và nàng không nghi ngờ gì sẽ cười một cách không tự nhiên và nói lắp và đỏ mặt như nàng vẫn bị vậy khi nàng đối mặt với thử thách ở cuộc đi dạo trong công viên với anh.

Không kể rằng con trai của một công tước hoặc thậm chí là một công tước vốn đã cao hơn cha và Edgar và những người đàn ông khác cùng giai cấp với họ và những người mà nàng quen biết. Nhưng đó là điều mà trí óc nàng nghĩ tới. Cơ thể và cảm xúc thì có thể hành động theo niềm tin.

Nàng đang mong chờ và lo sợ sự xuất hiện của Lord Francis Kneller. Nàng có thể đã cắn hai má mình ra thành từng mảnh.

Tuy vậy, một lần nữa những nỗi sợ hãi của nàng ta biến. Anh đang đứng trong sảnh lớn trong nhà người bảo trợ của nàng khi nàng bước xuống cầu thang trong sự thông báo của người hầu, và nàng cảm thấy mình đang thở ra nhẹ nhõm.

Áo khoác của anh không hoàn toàn là màu hồng hoặc một phần là màu của những trái dâu. Nó nằm giữa hai màu đó. Nàng nhớ Edgar đã nói rằng một vài anh anh công tử bột xuất hiện như thế họ đang bơi trong cái áo khoác của mình vậy. Cora đã được cảnh báo vài điều khi nàng trông thấy Lord Francis. Và chiếc quần tây dài của anh cũng vậy. Chúng có màu xám và bằng da và nó bó đến mức àng có thể đã đỏ mặt ếu như anh ta là bất kỳ ai khác. Chắc chắn nàng đã nhận thức được đôi chân cơ bắp lộ lầy, nàng đã có bằng chứng về sức mạnh của chúng vào buổi tối hôm qua khi anh đưa nàng về cỗ xe ngựa. Đôi boots Hessian bóng lộn rằng nàng có thể đã bị thuyết phục rằng nếu nàng cúi xuống trên chúng nàng có thể đảm bảo rằng chiếc nơ nàng đã buộc trên mũ chắc chắn đang nằm ngay ngắn dưới cằm. Và chiếc Ca vát của anh chính là chiếc anh đã đeo vào đêm qua.

Sự xuất hiện của anh thật thanh lịch và tuyệt đẹp, một chút yên tâm và niềm vui của nàng trọng vẹn. Nhưng sự rục rờ tốt bậc chính là cỗ xe bốn bánh 2 ngựa kéo, thứ mà anh sẽ nâng nàng lên khi anh hộ tống nàng ra ngoài. Nó thật là những chiếc bánh xe lộ lầy, tất cả đều được phô bày và thiếu tính thực tế. Nó được sơn với màu xanh tươi sáng và màu vàng. Làm thế nào để được ban phước, nàng nghĩ, rằng nàng đã ăn mặc để phù hợp với nó. Hai chú ngựa màu hạt dẻ giống hệt nhau đang ở đó.

“Đây”, nàng nói sau đó khi họ đã tới gần công viên “chắc chắn là buổi chiều thú vị nhất trong cuộc đời tôi”. Và sau đó nàng quay đầu lại và mỉm cười xin lỗi anh “Tôi đã tỏ ra không quá hăng hái, phải không? Lady Elizabeth đã liên tục nhắc nhở tôi về điều đó. Nhưng không có vấn đề gì vì chỉ có ngài. Tôi sẽ cư xử đúng mực khi chúng ta đi tới chỗ đám đông, tôi hứa đấy”. Nàng mở chiếc dù của mình kể từ khi nàng nhận thức được rằng họ đã rất gần đến chỗ đám đông, và xoay nó mạnh mẽ một vòng trên đầu nàng.

“Vậy là được rồi” Lord Francis nói, nhìn nàng “Nhưng tại sao những phụ nữ trẻ lại cảm thấy phải có nghĩa vụ phải đè bẹp sự hưng khởi tinh thần của bản thân mình để thể hiện sự thanh lịch thì điều này cho đến thời điểm hiện tại vẫn nằm ngoài sự hiểu biết của tôi”

“Tôi tin rằng tôi quá vụng về” Cora nói “Hoặc quá quê mùa. Đó là những gì Elizabeth đã nói. Chính tôi”. Có tiếng xe cộ đi lại, những người cưỡi ngựa, và những người đi bộ, điều này là một sự tưởng tượng khó tin rằng nàng đang nói về điều này. Không một ai đi một mình, những người đi ngựa, cưỡi ngựa. Hoặc ngay cả những người đi bộ.

“Sẽ là hợp lý hơn” Nàng nói với Lord Francis “cho tất cả mọi người rời xe ngựa và ngựa của họ tại cổng công viên và chỉ đơn thuần là đi dạo ở đây. Rõ ràng là tất cả mọi người đến đây là để trò chuyện”

“À” anh nói “nhưng làm cách nào để chúng ta gây ấn tượng với những người khác, cô Downes, nếu như chúng ta không hơn hẳn những người khác ở sự lộng lẫy của những cỗ xe và sự ưu việt của những con ngựa? Chúng ta có thể quan sát quần áo và đặc điểm cá nhân trong những buổi khiêu vũ hoặc hòa nhạc. Vậy sự mới lạ mỗi ngày sẽ thì sao?”

“Điều này thật vô lý” nàng nói – “Hoàn toàn là như vậy” anh đồng ý “Sự phi lý là điều thú vị, cô Downes. Cuối cùng thì tất cả cũng chỉ là để giải trí”

Nàng tự hỏi nếu anh có bao giờ không biết mình đang mặc gì không và quyết định rằng anh sẽ không như vậy. Tuy nhiên, không có nhiều thời gian cho sự phán đoán cá nhân hoặc thậm chí là cho cuộc trò chuyện vô nghĩa. Họ đang ở trong một đám đông và họ không phải đang bị phớt lờ.

Bất cứ điều gì là anh, Lord Francis không hề bị bỏ qua, Cora khám phá ra bây giờ ngay cả khi nàng đã không để ý điều đó tối hôm qua. Các quý ông chào hỏi anh và rất thường xuyên dừng lại một cách lịch sự để trò chuyện. Các Lady, cả già lẫn trẻ, đã dừng xe ngựa lại để trò chuyện với anh. Tất cả đều cười khúc khích với sự khen ngợi và những lời tặng bốc của anh. Cora đoán rằng phụ nữ cảm thấy an toàn trước sự tán tỉnh với một người như Lord Francis.

Nhưng điều đó sớm trở nên rõ ràng với nàng rằng bản thân nàng không hề vô hình. Một số người chỉ gật đầu vui vẻ với nàng khi Lord Francis giới thiệu nàng và sau đó tiếp tục cuộc trò chuyện với anh. Nhưng nhiều hơn, đó là dường như những người tiếp cận anh là để làm quen và khen ngợi nàng với một thái độ vui vẻ về chủ nghĩa anh hùng trong sự kiện của Henry nhỏ bé. Hai trong số những quý ông nàng đã khuyên vũ cùng tối hôm qua, ngài Corsham và ngài Pandry – cưỡi ngựa bên cạnh nàng và tham gia cùng nàng trong cuộc trò chuyện khi Lord Francis đang nói chuyện với những người khác. Ngài Corsham gật đầu lịch sự với một nụ cười khi giờ đây anh ta đã biết danh tính của quý ông đi cùng, người mà nàng đang nói chuyện từ trước khi anh ta lái xe đến, anh ta có thể sẽ ném một chiếc găng tay vào mặt Lord Francis trong lần gặp mặt tới với anh ta một mình. Ngài Pandry đã hỏi nàng nếu nàng tham dự một buổi vũ hội sẽ diễn ra vào tuần sau và hy vọng rằng nàng sẽ dành cho anh ta một điệu vũ.

Tất cả là những lời tặng bốc. Do vậy có sự quan tâm đặc biệt của hai hoặc ba quý ông đến việc Lord Francis giới thiệu nàng như một nữ anh hùng bây giờ và là con gái của một thương gia giàu có, người mà đã mua và xây dựng lại Mobley Abbey gần Bristol. Cora thậm chí đã không nhận ra rằng Lord Francis biết những sự kiện quanh mình. Nàng tận hưởng hết sức trong sự kiện này.

Tuy nhiên, vẫn như vậy, tâm trí nàng lang thang từ đây và bây giờ sau một lúc. Có quá nhiều người ở đó mỉm cười và gật đầu, có quá nhiều cái tên để nhớ, và quá nhiều khuôn mặt đi kèm với nó cùng những cái tên trong tương lai. Nàng rút lại một chút vào bản thân mình, trở thành khán giả nhiều hơn là tham gia.

Rất rõ ràng rằng một vài người đến công viên không phải để lấy không khí cũng không phải để trò chuyện. Một vài người đến đây chỉ để được nhìn thấy và được ngưỡng mộ. Một Lady trong bộ trang phục màu hồng là ví dụ, người mà đang dắt theo con chó của cô ấy, một chú chó với 4 chân lông xù ra, mỗi cái chân lại được quấn một dải lụa khác màu. Một vài người hầu đi theo hộ tống chủ nhân của họ với một khoảng cách khá xa. Những chiếc lông vũ màu hồng trên chiếc mũ bonnet của một quý bà phải cao ít nhất đến 4 feet, Cora nghĩ. Tâm trí của nàng đôi khi cực kỳ phóng đại. Và nàng thực hiện điều đó với sự tự tin tuyệt vời, một sự tự hào, một nụ cười khinh thường nở trên môi. Những chú chó. Những chú chó thật đẹp như trong tranh, Cora quyết định. Nhưng một điều đáng buồn nho nhỏ - đó không phải ý tưởng khôn ngoan nhất thế giới để khiến chúng không bị ngược đãi. Chúng có nguy cơ đáng kể để bị chà đạp.

Tiếp đến là một quý ông trong bộ trang phục da màu xanh, người đang cưỡi một con ngựa đen tuyệt đẹp, nó thật quá mạnh mẽ trong một công viên đông đúc thế này. Anh ta là một quý ông tự tin và kiêu căng – Cora nghĩ. Anh ta có một chiếc mũi cao nổi bật nhưng hầu như không có cảm. Anh ta có một lý lịch khá ấn tượng. Điều đó thật rõ ràng, Cora đột nhiên nhận ra. Cô Lady nâng cằm lên và kéo sợi dây xích hoàn toàn để gây sự chú ý của quý ông không-có-cảm, và anh ta ngay lập tức hướng con ngựa của mình về phía cô ta.

Điều này thật quá quá thú vị. Nếu như Lord Francis không tham gia vào cuộc trò chuyện với người phụ nữ lớn tuổi và quý ông đi cùng, người đã hoàn thành bài chúc mừng nàng và đã bàn về vấn đề thời tiết. Anh sẽ được một màn giải trí, nàng dám chắc. Nhưng cũng như hai người đang tới gần, Cora trở nên không nhận thức được gì khác. Những con chó xù chạy quá nhanh và con ngựa nòi màu đen sẽ sớm phải cố gắng đến đúng vị trí. Đó không phải là một sự tương tượng sống động để đoán được điều tồi tệ nhất của những con vật. Chúng sẽ là một cặp những chú chó-ngựa đẹp đôi nhất.

“Ôi” nàng nói trong sự kích động cực kỳ chỉ khi Lord Francis và cặp đôi cao tuổi đang sắp rời cuộc trò chuyện để quay lại phía nàng. “Ôi chúa ơi, ôi chúa ơi”. Không có thời gian để nàng giải thích tình hình cho anh, cũng không phải nàng hét lên cảnh báo, dù sao thì nàng sẽ làm điều này sau. Nhưng cùng lúc đó nàng đã ném mình qua phía bên kia cổ xe ngựa.

Trong hững gì còn sót lại của buổi sáng sau khi cưỡi ngựa và không ăn sáng. Lord Francis đang ngồi tại phòng làm việc, đọc báo và trò chuyện với vài người quen. Thực thể anh đã có chút mưu mẹo sau cùng để có thể được nói chuyện với một vài quý ông mà anh cần thảo luận. Không khó khăn để hướng cuộc trò chuyện vào buổi khiêu vũ hôm trước và với bất kỳ gương mặt mới nào đó đã tham gia vào mùa vũ hội năm nay. Và cũng không khó khăn để tập trung vào Miss Downes và hành động anh hùng của nàng. Và điều đó, như Walter Parker đã nhận xét “Đó là một màn trình diễn thật ấn tượng”

Và cũng không khó khăn để khơi lên những gợi ý tinh tế về cha nàng và Mobley Abbey và công việc tuyệt vời ông đã thực hiện trong việc khôi phục lại sự hùng vĩ của nó. Điều đó được nói đến mà không cần đề cập tới sự vô cùng giàu có của người đàn ông này. Và điều đó cũng nói lên rằng con gái của một thương gia sẽ có một khoảng hồi môn cực kỳ hào phóng.

Giờ đây Lord Francis rất lấy làm hài lòng khi thấy rằng sự gợi ý của anh đang đơm hoa kết trái. Một số các quý ông anh đã nói chuyện cùng sáng nay đã chủ động cưỡi ngựa vào buổi chiều – anh nhận thấy, tất nhiên, kể đến thực tế là anh đang lái xe cùng Miss Downes trong một giờ đồng hồ theo đúng phép tắc – và một số người dừng lại một cách lịch sự và tỏ lòng tôn trọng của họ đến anh và sự ngưỡng mộ tới người đồng hành của anh.

Trở thành một người mai mối, anh khám phá ra, đó chính là sự giải trí chính xác. Và có Chúa mới biết, anh đã tuyệt vọng đến đâu trong nhu cầu tìm được niềm vui. Nàng trông thực sự khá xinh đẹp chiều nay trong màu vàng và xanh xám. Những màu sắc sống động phù hợp hơn cả tối hôm qua trong một bộ váy trắng tinh khôi. Và nụ cười của nàng, đôi mắt lấp lánh và sức sống tràn đầy của nàng thật dễ nhận thấy ở ngoài trời. Không phải anh có bất kỳ phản đối nào với điều đó ở bất cứ đâu.

Nhưng sau một lúc anh cảm nhận được sự mệt mỏi của nàng, Nàng đã yên lặng hơn, thu mình lại hơn. Anh cho rằng tất cả những điều này là sự bối rối của một Lady trẻ. Anh điều khiển cỗ xe ngựa qua đám đông sau cuộc trò chuyện, anh nghĩ – nàng đã không tham gia vào cuộc trò chuyện, chỉ ở đó gật đầu và mỉm cười xác nhận những lời chúc mừng thông thường về hành động anh hùng của nàng. Anh sẽ lái xe ngựa tới một nơi yên tĩnh hơn trong công viên và sau đó sẽ đưa nàng về nhà. Buổi chiều của nàng vậy là diễn ra tốt đẹp. Anh hy vọng rằng với

chút nỗ lực nhỏ bé của những người hâm mộ hôm nay sẽ trở lại và thành đối tác của nàng ngày mai và sẽ hộ tống nàng và sau đó sẽ là một người cầu hôn – tốt, một hoặc hai trong số họ. Thậm chí chỉ cần một người là đủ - chỉ một trong số họ có thể cưới nàng, sau tất cả.

Anh sẽ để mắt đến, dĩ nhiên, để đảm bảo rằng không có một thợ săn tài sản nào có thể cưới được nàng. Không phải trách nhiệm của anh để quan tâm đến những điều như vậy. Đây là việc của nữ công tước và Bridgwater để xem xét đến lợi ích của nàng, không kể đến việc cha nàng và nữ công tước và Bridgwater để mắt đến lợi ích của nàng, không kể đến cả cha nàng và anh trai nàng. Lord Francis không nghi ngờ gì rằng cha nàng là vị thẩm phán khôn ngoan có động cơ và tính cách mạnh mẽ.

Anh quay lại phía nàng, định mở miệng đề nghị rằng họ nên rời đi. Nhưng một chuỗi sự kiện khác đã xảy ra và anh đã không bao giờ chắc chắn sau đó rằng có lẽ miệng anh đã há ra thô thiển nên anh đã không nhanh chóng khép lại. Cái nhìn của nàng đang cố định vào một điểm nhỏ bên cạnh, xa khỏi anh, nàng dường như đang bị kích động, nàng lẩm bầm “Ôi chúa ơi, ôi chúa ơi” và nàng thét lên, nàng ném mình qua phía bên kia cổ xe ngựa. Gần như muốn tự kết liễu. Chỉ có một phần giây trôi đi trước khi anh đến phía sau nàng, bỏ lại ngựa cho chúng tự xoay sở, nhưng trong giây thứ hai anh đã nhìn thấy một vài điều. Anh nhìn thấy Lady Kellington đi cùng những chú chó xù của cô và bắn một cái nhìn thoáng qua với Lord Lanting, người mà đang làm dáng trước cô ta trên con ngựa màu đen khổng lồ và đang tiến tới. Anh đã biết rằng những con chó đã quen với những sự náo động này và rằng những con ngựa được huấn luyện rất tốt để không giẫm đạp lên thứ gì

Anh nhìn thấy quý cô Cora Downes, nếu nàng sống sót khi nhảy xuống từ cổ xe ngựa, thì cũng có nguy cơ đáng kể từ những chiếc móng ngựa.

Anh nhảy.

Đủ gần để quan sát xung quanh nhưng không thể tìm thấy điều gì ly kỳ hơn nữa ở Astley. Lord Francis nghĩ một cách buồn bã sau đó, khi anh được tự do suy nghĩ. Con chó xù của Lady Kellington đã sủa với sự hoảng loạn bất ngờ như một cơn lốc rít lên nhào đến chỗ họ và cố gắng giật sợi dây để thoát ra chạy theo hướng những con chó khác. Cô Lady bám vào sợi dây xích và hét lên. Con ngựa đen của Lord Lanting hí vang và lồng lên. Ngài Lanting rống lên nhưng phô bày ra tài cưỡi ngựa oai vệ trong cú hất đang nhúc nhích vào đám đông. Quý cô Cora Downes rít lên – hay đúng hơn, nàng tiếp tục hét lên – và chộp lấy con chó xù trước khi con ngựa có thể giẫm cả bốn chân lại trên mặt đất, hoặc bất cứ thứ gì giữa nó và mặt đất. Bằng cách nào đó nàng đã thành công trong việc giữ cho cả 2 con vật một trong tay mình và một ở dưới. Mặc dù cùng lúc đó bản thân Lord Francis, lẩm bầm những điều anh hy vọng cuối cùng một cách không đúng đắn hoặc là một lời báng bổ. Cười lớn với nàng, nắm lấy thắt lưng nàng và quay nàng lại khỏi những cái móng ngựa nguy hiểm. và hạ tất cả xuống bãi cỏ với nàng và cả sự lưỡng lự của con chó xù dưới anh và cùng với sợi dây xích vẫn rối tung.

Ý nghĩ đầu tiên của Lord Francis từ khi anh ngồi xuống trong xe ngựa của mình là về pha trình diễn họ đã tặng cho nhưng ánh nhìn tò mò và khao khát đến chết được. Công bằng mà nói, Cora là ý nghĩ đầu tiên của anh. Trước khi anh đẩy nàng ra và giải thoát cho chú chó đang giằng giũa, anh kiểm tra một cách vội vàng để đảm bảo váy áo của anh vẫn chỉnh tề đến tận chân. Đúng là vẫn vậy.

Nhưng sự di chuyển một người không đơn giản chỉ là đẩy qua một bên. Họ đều đã vướng vào dây xích của chú chó và con chó đó thì giờ vẫn đang tự do chạy một cách hoang dã vòng tròn với những con chó khác khiến cho sợi dây xích lại rối một cách tồi tệ hơn.

“Thật là quái quỷ” Lord Francis nói thầm. vùng vẫy điên cuồng để giải thoát.

Quý cô Cora Downes cười phá lên “Ôi” nàng nói “Chỉ là giả thuyết thôi, nhưng con chó vẫn an toàn phải không” gương mặt cô, anh nhìn lên, nó đang đỏ ửng. Đôi mắt cô đang bối rối -

hoặc đúng hơn là chỉ một mắt. Mũ của cô đã bị xoay ngược về phía sau đầu và nó đang phủ lên một nửa gương mặt của cô. Một bên cánh tay áo căng phồng của cô đã gần như hoàn toàn rời ra khỏi phần trang phục còn lại. Ngực của cô, vẫn an toàn một cách đúng đắn.

“Mọi thứ vẫn ổn” anh trấn an cô, ngồi xuống sửa soạn và kiểm tra những phần trang phục khác nhau trên cơ thể và trang phục. Nàng chắc phải đang cảm thấy rất khổ sở và chần chừ.

Nhưng đột nhiên, anh giật mình với một tiếng ồn đáng kể và sự chuyển động. Con chó xù đã hoàn toàn được tự do và đang sửa soạn, mặc dù nó vẫn rối với nhau một cách vô vọng. Lady Kellington đang quỳ trên đầu gối trước chúng, cố gắng ôm cho chó của mình trong khi cùng một lúc chúng đang cố gắng liếm mặt cô. Lord Lanting đang đứng đằng sau cô, một bàn tay vững chắc trên dây cương ngựa, con vật vẫn đang hít thở mạnh mẽ và vẫn đang đảo mắt liên tục. Trong khi những người khác đang hướng tới quay tròn với sự hiếu kỳ.

“Chó ngoan, chó ngoan” Lady Kellington ngâm nga “Mày an toàn rồi mà, mày đã có thể đã chết rồi đấy” – “Tôi nhắc lại, Lucy” – Lord Lanting nói “Tôi xin nói lại, tôi thành thật hết sức xin lỗi nàng. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với Jet. Nó không thường xử sự như vậy”

Lord Francis có thể cho anh ta một hoặc có thể hai ý tưởng về chuyện gì đã xảy ra – về lý do đúng đắn rằng nàng nằm úp mặt trên cỏ, nhìn chăm chăm vào tất cả chỉ với một con mắt.

Nhưng nàng đã không bị bỏ quên quá lâu. Lady Kellington nhẹ nhàng đẩy con chó xù của cô ta ra, đảm bảo rằng tất cả vẫn còn sống, không hề hấn gì, và quay lại nắm một bàn tay của Cora trong cả hai tay mình.

“Ồi thưa cô” cô nói “Thưa cô, cô đã cứu sống cuộc sống của con chó cưng của tôi. Tôi có thể làm gì để cảm ơn cô đây?” Và cô ấy giơ tay Cora lên đặt áp vào má mình để lau sạch nước mắt. “Ồi, tôi đã nói” Lord Lanting tham gia, ánh mắt anh ta chuyển hướng sang Cora “thật là một hành động tuyệt vời của lòng can đảm, thưa quý cô” - “Cô đã có thể tự giết mình rồi” Lady Kellington nói qua làn nước mắt.

Đám đông hành động như một dàn đồng ca Hy Lạp, những tiếng thầm thì và rì rầm lan tỏa trong những giọng nói khác nhau. Tất cả đều như đang hát cùng một giai điệu. Tất cả đang hô vang những lời khen ngợi đến quý cô Cora Downes, người mà vừa cứu sống con chó xù của Ldy Kellington bất chấp cuộc sống của mình.

Chiếc quần da mới của anh đã bị trầy xước nghiêm trọng và không thể chữa được nữa, Lord Francis nhận thấy điều đó với sự tiếc nuối sâu sắc. Điều tương tự cũng như vậy với một bên đôi boot của anh. Một bên mặt và tay áo khoác của anh phủ đầy bụi. Chiếc sơ mi trắng của anh cũng đang được nhuộm một màu xanh của cỏ. Cũng vậy, anh nhận ra với một cái nhản mặt khi anh chuyển sáng cánh tay và khuỷu tay của mình. Chiếc mũ của anh thì chẳng thấy đâu nữa.

“Trời đất ơi!” ai đó nói “Cô ấy chính là Miss Downes, là người được bảo trợ của nữ công tước Bridgwater. Cô ấy đã ở buổi vũ hội của Lady Markley đêm hôm qua”

“Chính là người đã cứu sống cháu của Bridgwater bằng cách nhảy xuống sông ở Bath”. Ai đó khác thêm vào đoạn điệp khúc “Chính là nữ anh hùng” Nó gần như là một tiếng thì thầm đang sợ.

CHƯƠNG 5

Đó là một sự xấu hổ nhỏ khi vực dậy trong sự choáng váng tìm lại bản thân đang kiệt sức nằm trên bờ cỏ bên đường Rotten Row trong Hyde Park, nhìn lên bầu trời xanh được bao quanh giống như khung của một bức tranh tạo nên bởi những khuôn mặt lo lắng đến cả tấn. Còn một điều đáng xấu hổ hơn nữa rằng sự méo mó tầm nhìn của nàng còn do chiếc mũ mới, cái mũ trông đã rất đẹp lúc chiều, giờ đây thì nó đang lệch hẳn sang một bên.

Cora còn không dám nhìn xuống trang phục của mình. Nàng nhận ra rằng mình là người đang được nói đến. Họ đang gọi nàng là một nữ anh hùng – một lần nữa. Bởi nàng đã cứu sống một con chó xù hoặc hai từ dưới móng của một con ngựa. Nàng phá ra cười.

“Nếu mọi người làm ơn” ai đó lên tiếng rất kịch như được bộ phim đang chiếu rất gần chính giữa trời “cần một chút không gian cho quý cô đây. Cô ấy đang thở gấp, tôi tin là vậy và bên cạnh đó cô ấy cũng đang bị chấn động”

Giọng nói của Lord Francis Kneller. Nàng cảm thấy vui mừng cực độ khi nàng nhớ lại rằng nàng đã cùng anh lái xe. Nàng sẽ cảm thấy xấu hổ khủng khiếp về điều này nếu như với một quý ông khác. Dĩ nhiên, nàng cảm thấy cực kỳ xấu hổ dù sao đi nữa. Nàng lại phá ra cười lần nữa.

Ai đó đang nhỏ nước mắt vào tay nàng. Lady trong bộ đồ màu hồng – chủ nhân của những con chó xù. Những con chó xù! Chúng có an toàn không? Nhưng chúng phải an toàn nếu như nàng là một nữ anh hùng. Có phải nàng *đang* là một nữ anh hùng? Nàng dám chắc rằng đúng như vậy. Và sau đó Lord Francis đang cúi xuống trên nàng, Tóc anh trông rối bù một cách đáng yêu. Áo khoác của anh đầy bụi. Khuỷu tay đầy cỏ. Ôi, chúa ơi, anh sẽ khó chịu khủng khiếp cho xem. Chiếc áo khoác đã thật sự tuyệt đẹp với màu hồng. “Cô Downer” anh nói “Nàng ổn cả chứ?”

“Ồ, hoàn hảo” nàng nói và ngồi dậy, nâng cánh tay lên đúng điểm để chihr lại chiếc mũ và cố gắng để trông đàng hoàng nhất có thể. Cha nàng, nếu đang ở đây, sẽ ngược mắt lên trời. Edgar sẽ gọi nàng là quý cô vụng về ngốc nghếch hoặc một từ nào đó kém hiệu quả hơn. Bầu trời và khung tranh quanh vòng vòng trong đầu nàng trước khi chậm lại “Oops” nàng thêm vào. Có những tiếng rì rầm từ trung tâm của khung hình.

Lord Francis giúp nàng đứng vững lại trên đôi chân của mình và gạt một số cỏ ra khỏi váy áo của nàng. Có một làn sóng âm thanh, giống như một lời chúc mừng, từ đám đông đang tụ tập – có lẽ chúc mừng cho việc nàng đã đứng thẳng lại được.

“Không, không” Lord Francis nói “Tôi sẽ tự mình hộ tống Miss Downes về nhà. Nếu ai đó có thể giữ con ngựa của tôi trong một lúc”

Nàng dựa một cách nặng nề vào cánh tay anh – đó là một cách tay rắn chắc và đẹp đẽ - trong khi nàng cố gắng điều khiển đầu óc mình để mọi thứ xung quanh không xoay vòng vòng thêm lần nữa. Nàng không hoàn toàn chắc chắn sau đó làm cách nào nàng trở lại được chỗ của mình trên cỗ xe ngựa. Nàng thay vì tin rằng anh đã trèo lên với nàng trên tay mình dù điều đó đã được thực hiện vượt quá sự hiểu biết của nàng. Rõ ràng đó là con đường anh đã lái qua – một con đường mòn sáng sủa, với những hàng khán giả mở đường cho anh – với nàng vừa vịn áp vào bên cạnh, một cánh tay vòng qua nàng ngăn nàng nghiêng ngã về phía trước, một điều gì đó nàng đã làm có vẻ là tốt đẹp.

Có điều gì đó đang làm phiền nàng – một sự đau nhói phía sau đầu nàng. Nàng đã không còn đủ can đảm để cảm nhận lại nó, nhưng nàng nghi ngờ rằng nàng sẽ có một quả trứng ngỗng ằm phía sau đầu. Nàng thoáng cau mày.

“Ngài đã cứu tôi” nàng nói “Đó thật là sự dũng cảm tuyệt vời của ngài. Ngài có thể đã bị thương mất”

Anh nhìn xuống nàng – bằng cách nào đó mà đầu, mũ và tất cả của nàng đang nép vào vai anh “Cô Downes” anh nói lạnh lùng “Nàng làm cho tôi không biết phải nói gì” Nhưng đó không phải là những lời có thể thật sự làm phiền nàng. Nàng cau mày thêm lần nữa “Lord Francis” nàng nói “Những con chó có phải thật sự gặp nguy hiểm không?”

Edgar sẽ không chờ để trả lời – anh ấy đã không làm vậy sau sự cố của Henry. Nhưng sau đó Edgar thể hiện tất cả sự khó chịu là đặc quyền của người anh trai. Lord Francis thì lịch sự hơn nhiều.

Anh không trả lời một lúc. Trong kho đó, Cora kinh hoàng nhận ra sự không hợp lý rằng họ đang cưỡi ngựa trên đường phố London như hiện tại. Nàng cảm thấy biết ơn một lần nữa rằng đây chỉ là Lord Francis. Cánh tay và bờ vai anh thật sự quá thoải mái và an toàn.

“Những con chó chắc chắn là hoảng sợ” cuối cùng anh nói “cũng như con ngựa. Ai đó hoặc một vài sinh vật có thể đã bị thương. Tôi chỉ có thể hy vọng rằng đã là mình đã hạ cánh bằng mông để không bị đập đầu xuống đất. Tôi tự hỏi làm cách nào tôi có thể giải thích được với người bảo trợ của nàng rằng nàng đã bị thương dưới sự hộ tống của tôi”

“Ồ” nàng nói, cố gắng ngồi dậy và vội vã thay đổi tâm trí “nhưng ngài đã cứu tôi khỏi sự thiệt hại tồi tệ nhất, như việc tôi chắc chắn sẽ giải thích lại. Sẽ không có nguy hiểm gì cả, thật đấy, nếu tôi đã không nhảy xuống. Những con chó sẽ không bị hoảng sợ và những con ngựa cũng vậy” Đó là một lời thú nhận thật kinh khủng ngay cả với chính bản thân nàng. Thành thật mà nói nàng bắt buộc phải thừa nhận điều này.

Ngạc nhiên là anh đang cười cùng cực “Đó là một điều gây tranh cãi” anh nói “nhưng nó cũng như thực tế là giữa hai chúng ta, cô Downes. Hình ảnh của nàng như một nữ anh hùng lại lớn hơn nữa trong buổi chiều ngày hôm nay. Điều đó có thể không hề gây tổn hại cho nàng trong việc kết hôn”

“Ồ” nàng nói, xấu hổ “liệu nó có tăng thêm giá trị của tôi?”. Anh cười cùng cực một lần nữa. Anh nghe có vẻ cực kỳ thích thú, nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Cuối cùng thì anh cũng không cảm thấy quá khó chịu với nàng.

“Chúng ta chỉ cần nói” Anh lên tiếng “rằng điều đó sẽ không gây tổn hại gì cho nàng khi được xem như một nữ anh hùng. Và không nghi ngờ gì được về việc nàng đã làm với cháu trai của Bridgwater” – Cora nhắc nhở “Ngài nên nói chuyện với anh trai tôi về điều đó” nàng nói. Anh nhìn xuống nàng lần nữa. Cách anh điều khiển con ngựa chỉ với một tay khá là ấn tượng, nàng nghĩ.

“Không phải sao” Anh hỏi lại - “Edgar nói rằng đứa trẻ có thể tự bơi vào bờ mà không cần sự trợ giúp của tôi” nàng nói “Anh ấy đã nói rằng tôi gần như đã chìm cậu bé xuống”

Giọng nói của Lord Francis nghe có vẻ cực kỳ thích thú khi anh lên tiếng, nhưng anh không cười lần nữa “Đó chỉ là do anh ta không nghĩa hiệp thôi” anh nói – “Phải” nàng trả lời “Anh ấy là anh trai tôi, ngài biết đấy. Ngài có anh chị em không, Lord Francis?” Sau đó nàng nhớ ra rằng anh có một người anh trai, người mà đang là công tước hiện tại.

“Một anh trai và hai chị em gái” anh nói “Hai trong số họ lớn hơn tôi. Tôi biết những điều như vậy. Nhưng đừng phá hỏng hình ảnh nữ anh hùng của nàng trong mắt chúng tôi, Miss Downes. Những anh em hay tán tỉnh sẽ rất hoan nghênh điều đó. Chúng tôi quá nhàn rồi mà, nàng biết đấy. Chúng tôi liên tục phải tìm kiếm sự mới lạ và những thú tiêu khiển. Hình ảnh một nữ anh hùng thật khó mà cưỡng lại được” – “Vậy thì chúng ta phải nói dối à?” nàng hỏi anh trong sự nghi ngại.

“Không hẳn” anh nói “Chúng ta chỉ cần không nói gì cả. Có một tá nhân chứng đã chứng kiến hành động anh hùng ban chiều. Miss Downes, và có khoảng hơn một trăm người sẽ tự thuyết phục rằng mình là nhân chứng. Họ sẽ mô tả những gì họ thấy, và mỗi người sẽ cố gắng là người

đầu tiên kể lại câu chuyện của mình. Nàng được miêu tả là đã cứu bốn con chó xù vô tội và đáng yêu từ cái chết gần kề - chưa đề cập đến việc đã cứu Lady Kellington khỏi một trái tim tan vỡ”

“Ồ” nàng nói, nhưng cùng lúc nàng đang bị sao lãng “Tại sao tôi lại cảm thấy con đường đang đổ về phía mình khi mà ngài đang giữ tôi an toàn tại chỗ?” – “Nhắm mắt lại đi” anh nói, ghì chặt cánh tay mình hơn quanh về phía nàng.

Nàng không nhận thức được cho đến khi nàng đang đứng trong sảnh lớn trong ngôi nhà trên phố của gia đình nữ công tước Bridgwater rằng nàng đã để cho anh bế nàng vào đây. Điều này đang trở thành thói quen mất thôi – một điều rủi ro cho anh. Nàng tự hỏi rằng anh đã sử dụng xà phòng hay nước hoa. Nó thật thơm. Thật tinh tế. Phải, nàng nghĩ, nàng phải thừa nhận một cách công bằng rằng với bất cứ ai khác nàng cũng sẽ không nhận xét như vậy. Và nàng thật sự nhận ra rằng Lord Francis Kneller thật sáng chói, một anh công tử bột đầy màu sắc, và có cách xử sự thật tao nhã. Nàng thích anh như hiện tại.

Edgar đã mất nàng rằng đã không ngừng gây nguy hiểm cho cuộc sống của người khác cũng như cho chính mình. Anh ấy sẽ làm vậy ngay cả khi biết rằng nàng đã bị đập đầu và không cảm thấy gì nhiều.

“Cô ấy đã có một tai nạn nhe” Lord Francis nói với người bảo trợ của nàng “Tôi tin rằng nó hoàn toàn có thể hiểu được khi cô ấy có một khối u sau đầu cần lưu ý. Nếu được phép, ma’am, tôi sẽ phải đưa nàng về giường” – “Được rồi” Tiếng người bảo trợ của nàng khiến nàng bình tĩnh hơn. “Ngài sẽ gọi ông Calvin Pennard và hỏi ông ấy cho sự chăm sóc không chút chậm trễ, xin vui lòng”

Ông Calvin, Cora đoán, chắc phải là bác sĩ của nữ công tước. “Hãy theo thôi, Lord Francis” người bảo trợ của nàng cho biết, vẫn trong cùng tông giọng đó “Tôi hy vọng có một lời giải thích hợp lý cho những việc đã xảy ra”.

“Tôi tin rằng bà sẽ được nghe lời giải thích trong tất cả các phòng khiêu vũ trong thành phố vài ngày tới đây, thưa bà” anh nói “Miss Downes đã bị thương trong việc thực hiện một hành động quả cảm phi thường”

Cora nhìn lên mặt anh một lần và giữ lại sự yên bình của mình. Nàng đang cảm thấy chóng mặt thật sự. Và nàng nhớ rằng các ngón chân của mình vẫn còn khá đau.

Miss Downes vẫn đang bị giới hạn trong phòng mình, hai ngài say sưa cố xảy ra trong công viên. Ông Calvin Pennard, bác sĩ riêng của nữ công tước, đã khẳng định rằng, điều này là vì lợi ích của tổn thương trên đầu của nàng nhưng cũng vì lợi ích của cả đôi bàn chân nàng.

Nàng đã không được tiếp khách trong hai ngày vừa qua. Nữ bá tước, Elizabeth và Jane tiếp tất cả khách đến thăm nàng. Chỉ có trường hợp ngoại lệ là công tước Bridgwater, người đã đến thăm nàng vào buổi chiều, hỏi thăm sức khỏe của nàng và chúc mừng hành động dũng cảm của nàng, và Lord Francis Kneller, người đã có một cử chỉ lịch sự đáng chú ý ghé thăm và đã được mời vào phòng riêng của Miss Downes, nơi mà người hầu gái của nữ bá tước đã ở đó như một người đi kèm.

“Tôi thấy thật ngớ ngẩn” Cora nói, đưa hai tay cho Lord Francis và kéo anh vào phòng nàng khi anh có ý định chỉ đứng bên cạnh cánh cửa vài phút. Sự thật là nàng đã mặc đầy đủ váy áo và tóc tai gọn gàng, mặc búi tóc hơi lỏng và rối hơn anh đã từng thấy, nhưng nàng đã gục vào chiếc gối dựa và anh cảm thấy mình phải chặn lại những suy nghĩ không đúng đắn. “Tôi không bao giờ bị bệnh và không bao giờ phải nằm liệt giường. Làm sao ngài có thể đòi hỏi điều gì. Và ngài phải thấy tôi khó chịu đến mức nào”

Anh ép chặt đôi tay nàng, rồi nhẹ nhàng thả ra, và ngồi lại trên chiếc ghế cạnh nàng. Nàng đã nói chuyện một cách hoàn toàn thẳng thắn và không có ý định để từ chối hoặc trông chờ một

lời khen ngợi từ anh.

“Ngược lại” anh nói “Tôi rất vinh dự thừa nhận rằng nàng đã đồng ý gặp ta sau rất nhiều người đã tới đưa ra những tấm thiệp, Miss Downes” – “Tất cả mọi người đều thật tử tế” nàng nói “Đặc biệt sau sự dại dột của tôi. Tôi còn nhận được cả hoa. Nhìn chúng xem. Phòng tôi trông như một *khu vườn vậy*”

Nàng đã nói với sự nhiệt tình và nhấn mạnh vào một vài từ qua trọng mà không phải tất cả đều quý phái. Hầu hết những người phụ nữ mà anh quen biết sẽ hành xử với sự duyên dáng tiêu tụy trong những hoàn cảnh như thế này. Cora Downes đã chỉ rõ rằng nàng cực kỳ phiền muộn nên không được hoạt động.

“Nàng là” anh nói “một nữ anh hùng, ma’ám. Tất cả các quý ông trong thành phố đều mong mỗi được cúi chào trước nàng. Tất cả quý cô thì mong muốn được hôn vào má nàng”

“Điều này thật vô lý” nàng cười lớn, giật mạnh đầu và khoe ra hàm răng trắng và không hề nỗ lực làm bất cứ điều gì để giảm sự vui thích của nàng với tiếng cười đó. “Lady Kellington đã tới hai lần và đã cử một người hầu tới đây ba lần để thăm hỏi tôi sau đó”

“Lady Kellington” anh nói “có tin đồn về tình yêu chó xù của bà ấy cho hơn bất cứ ai, bao gồm cả người chồng trước và bốn đứa con”

“Đó là bởi vì những con chó không thay đổi tình cảm với chủ nhân của chúng” nàng khiến anh ngạc nhiên khi nói vậy. Anh đã mong đợi một phản ứng hoài nghi hoặc bị sốc hoặc vui thích “Đôi lúc khi tôi muốn làm tổn thương Edgar – đó thường là khi anh ấy trách mắng tôi về một cái gì đó hay điều gì đó – tôi đã nói với anh ấy rằng tôi yêu những con chó của cha nhiều hơn tôi yêu anh ấy. Anh ấy đã nói với tôi rằng đó là bởi vì những con chó không đủ sức để chỉ ra những thiếu sót của tôi.

“Những người anh và chị” Lord Francis nói, sự chuyển hướng tuyệt vời “ họ như một loại bệnh dịch vậy” – “Phải, họ đúng là như vậy” nàng nói “Nhưng tôi nhớ Edgar và cha. Tôi đã đề xuất với người bảo trợ của mình sáng rằng bà có thể gửi tôi về nhà ngay khi tôi đủ khỏe để có thể đi một chuyến xa. Tôi chẳng có gì cả nhưng tôi cảm thấy rắc rối và xấu hổ với bà. Nhưng bà đã nói tôi phải ở lại đây đến khi tìm được cho tôi một người chồng. Tôi nghĩ rằng điều đó là không thể. Không có **quý ông** nào muốn kết hôn **tôi**”

Lord Francis tự hỏi nếu tất cả những tiểu thư trẻ, người mà thường không thảo luận những vấn đề này một cách tự do với người lạ. Nhưng anh sẽ không đánh cược điều đó. Quý cô Cora Downes là một trong số đó, đây là điều anh nghi ngờ.

“Tôi tin rằng cuối cùng nàng sẽ thấy ngạc nhiên” anh nói “Có lẽ nàng nên được cảnh báo, Miss Downes, rằng nàng rất thời trang”. Nàng nhìn thẳng vào anh với một cái nhìn đầy ẩn ý “Thời trang ư?”

“Thật vậy” anh nói. Điều đó khá đúng. Anh đã mong đợi nó, đặc biệt là vào cuối mùa vũ hội và tất cả mọi người đều trông chờ một sự mới lạ. Nhưng nó đã xảy ra và còn mạnh mẽ hơn cả anh dự đoán “Phòng tranh và phòng khiêu vũ và những câu lạc bộ là trung tâm của những thứ nhỏ nhặt khác nhưng nàng và những hành động anh hùng của nàng trong hai ngày qua, nó là một điều thật sự to lớn cho những tấm thiệp được chất đống dưới nhà khi nàng xuống đây. Tôi tin rằng khi nàng ra ngoài, Miss Downes, hoặc thậm chí chỉ cần ở dưới nhà, nàng sẽ thấy mình đang bị bao vây”

Nàng trông tái nhợt “Tôi ghét trở thành người quá bị chú ý đến” nàng nói.

Trong đó, trong ánh sáng của những hành động của nàng trong công viên vào chiều hôm trước, là một điều khá hài hước để nhắc đến. Anh không cười “Tôi tin rằng” anh nói “người bảo trợ của nàng hi vọng rằng nàng có thể ra ngoài sớm. Và nàng cũng phải thừa nhận. Tôi có thể giả sử rằng nàng muốn một người chồng?”

“À, được” nàng nói “nhưng không phải người muốn tôi chỉ vì tôi là một nữ anh hùng, hoặc bởi vì cha tôi giàu có. Không phải người sẽ nhắc nhở tôi mỗi ngày cho phần còn lại của cuộc đời tôi rằng anh ta sẽ nâng tôi lên một địa vị xã hội cao hơn. Sẽ là ai đó muốn tôi và có lẽ là yêu tôi đủ. Và ai đó tôi có thể cảm thấy rung động, và tôn trọng, và không quá già. Không phải ai đó

quá tốt - ồ, 30 là nhiều nhất. Và cũng không phải là kẻ ăn chơi trác tán. Tôi sẽ muốn ai đó có thể cười lớn, ai đó với những ý nghĩ cho những điều phi lý. Cuộc sống là một sự vô lý, ngài biết đấy. Tại sao ngài lại cười như vậy? Tôi đã nói gì sao?”

“Không có gì” anh đảm bảo với nàng. Tuy vậy, anh đã được tận hưởng với chính bản thân mình. Anh đã thức dậy sáng nay và cảm thấy chán nản, một lần nữa và đã nhận ra rằng điệu waltz với Samantha trong giấc mơ của mình, và nàng đã mỉm cười với anh và nói với anh rằng nàng đang có thai. Chỉ khi anh tỉnh dậy và nhận ra rằng đó không phải là con anh. Ô, phải, cuộc sống thường xuyên là sự vô lý. Nhiều như anh đã ngưỡng mộ Samantha trong nhiều năm qua, anh đã không dự định sẽ cảm thấy giống một cậu trai phát ốm và thất tình khi nàng cưới ai đó khác. “Tôi đang hình dung, Miss Downes, nàng sẽ có sự lựa chọn cho rất nhiều ứng cử viên. Nàng có lẽ sẽ phải lên một danh sách và tiến hành phỏng vấn từng người.”

“Ngài làm tôi buồn cười quá” Nàng nhìn anh một cách láu lỉnh và sau đó nàng cười lớn không kiềm chế lần nữa “Giờ những gì em nên làm là kết hôn với anh”. Nàng giơ một bàn tay lên ngay khi anh cảm thấy một sự khuấy động nhẹ đáng báo động, và cười vui vẻ một lần nữa “Nhưng tôi sẽ không làm vậy. Anh là Lord Francis Kneller và anh trai anh là một công tước. Anh ở quá cao trên thứ bậc trong xã hội cho sự thoải mái của em. Bên cạnh đó - ” Nàng đỏ mặt, mím môi, và mỉm cười.

Anh chờ đợi với đôi lông mày nhướn cao cho câu nói chưa được hoàn thành, nhưng nó đã không đến.

“Ta lấy làm tan nát bởi lời từ chối của nàng, thưa tiểu thư” Anh nói và đứng dậy. Đây là thời gian thích hợp để rời đi. “Ta sẽ đến nơi khác để chăm sóc cho trái tim tan vỡ của mình” - “Ồi ngài phải rời đi sao?” Nàng trông đột ngột tiếc nuối, nhưng nàng mỉm cười lần nữa “Vâng, tôi cho rằng anh phải rời đi rồi. Anh thật tử tế khi đến và cho em một buổi hẹn đi dạo vào một buổi chiều khác - em đã không có cơ hội để cảm ơn anh lúc đó. Và cả về điệu vũ với em đêm đầu tiên. Anh là một quý ông rất tử tế. Em tin rằng anh phải là một người bạn thân của công tước Bridgwater và sẵn lòng giúp đỡ ngài. Nhưng anh khiến em cũng rất vui. Tạm biệt, thưa ngài” Nàng đưa tay ra.

“Đó là niềm vinh hạnh của tôi” Anh nói, cúi chào và thậm chí còn nâng tay nàng lên môi.

==

Anh thích nàng, anh nghĩ khi đi xuống cầu thang một phút sau đó, lấy mũ và gậy của mình từ người quản gia. Nàng quan tâm đến và rất thích sự bầu bạn của anh. Anh thật sự phải thấy rằng đúng là nàng rất tốt để kết hôn. Sẽ không thiếu những lời cầu hôn nữa. Đã sẵn sàng cho một vài người-chồng-tương-lai sẽ được nghe từ anh về chủ đề quý cô Cora và triển vọng tương lai của nàng - và anh thậm chí còn không có quan hệ gì với nàng hoặc là người bảo trợ. Anh đã thảo luận được từ Bridgwater lúc ở trong phòng làm việc sáng nay cùng với những người khác. Cả công tước và mẹ của anh ta đều đã được tiếp cận bởi những người quan tâm.

Nàng có thể đính hôn và kết hôn trong vòng một tháng nếu nàng có thể chọn được người thích hợp. Anh sẽ nhớ nàng - đó là một ý nghĩ kỳ lạ khi mà anh chỉ mới biết nàng được vài ngày. Nhưng nàng là người duy nhất anh đã tìm thấy kể từ hôn lễ của hầu tước và hầu tước phu nhân Carew, người mà đã khiến anh xao lãng khỏi tâm trạng trầm cảm của bản thân và thậm chí còn khiến anh cười lớn.

Điều này thật kỳ lạ, anh đã nghĩ khi đi lang thang trên phố - anh không đem theo xe ngựa. Khác biệt giữa hai người phụ nữ - thật khó khăn để tìm ra sự giống nhau giữa Samantha và Cora Downes - về sự tương đồng nhất định của anh với cả hai. Anh và Samantha đã trêu chọc nhau rất nhiều. Anh đã trêu chọc nàng hồi đầu năm nay và là mùa vũ hội thứ bảy. Anh đã nói với nàng rằng nếu nàng còn độc thân sau vũ hội năm nay, nàng sẽ phải dọn dẹp và nghỉ hưu và độc thân vĩnh viễn. Nàng đã trêu chọc anh về diện mạo của anh. Những bộ đồ anh mặc như một phần sự giải trí của Samantha, dù không hoàn toàn là vậy, anh thừa nhận. Anh ghét những màu sắc nhã nhặn trong trang phục của những quý ông và luôn chống lại xu hướng đó. Anh

mặc những bộ trang phục để hài lòng chính mình.

Có lẽ lý do Samantha chưa bao giờ tán tỉnh, thậm chí xem xét đến anh như một người để kết hôn nghiêm túc. Một người đàn ông, người luôn trêu chọc và đùa vui có thể được xem xét là người không có chiều sâu và tinh thần trách nhiệm. Anh có thể nhớ anh đã giận dữ đến mức nào khi nghe về ý định hứa hôn của Samantha. Và do đó, anh đã rút lại lời nói của mình, đảm bảo với nàng với một nụ cười rằng anh đã chỉ đơn thuần là cố gắng làm cho nàng cảm thấy tồi tệ - và anh đã thành công.

Cora đã nói với anh với một thái độ nghiêm túc. Tại sao nàng có thể tuyên bố một cách mạnh dạn rằng nàng nên lấy anh? Nàng đã có thể nói vậy với bất kỳ người đàn ông nào khác trên thế giới? Và điều gì tiếp theo sau “Bên cạnh đó –”, sẽ tiếp tục kết hôn với anh? Bên cạnh đó anh là một người đàn ông nông cạn, người mà không bao giờ có thể đưa ra những lời đề nghị nghiêm túc?

Tốt thôi, tất nhiên, rằng Cora Downes cảm thấy theo cách như vậy. Anh muốn không hơn một mối quan hệ vui vẻ với nàng và nàng muốn không gì hơn với anh – khao khát của nàng cực kỳ khiêm tốn. Nàng không có nguyện vọng kết hôn vì địa vị của tầng lớp quý tộc.

Nhưng nó là một cái nhìn sâu sắc đáng lo ngại của chính anh, trong tất cả. Có phải anh đã khéo léo che đậy để không ai thấy được ngoài chiếc mặt nạ bên ngoài? Điều đó cũng tốt. Bridgwater chắc chắn biết tình cảm của anh dành cho Samantha – thậm chí đã cảnh báo anh không nên theo đuổi điều đó. Nhưng anh nghi ngờ rằng bất kỳ ai khác có thể biết đến điều đó, và anh nghi ngờ rằng ngay cả Bridgwater cũng không nhận ra rằng anh vẫn yêu người phụ nữ đó, người mà đã bỏ rơi anh và gần đây đã kết hôn với một người đàn ông thậm chí nàng đã không gặp trong sáu tháng trước.

Những suy nghĩ về việc có ai khác biết được khiến anh rùng mình. Điều đó thật không thể tin được, Lord Francis đã cảnh báo nàng. Nàng thật thoir trang, như anh đã diễn đạt điều đó. Trong ngôn ngữ của nàng rằng sẽ sớm thôi dường như nàng sẽ bị phơi bày.

Tất cả mọi người đều mong muốn được diện kiến nàng. Đây không phải một từ lịch sự để sử dụng, nhưng Cora đã được học tập một vài điều của tầng lớp quý tộc. Những thành viên của nó cũng giống hệt những người bình thường ngoại trừ việc họ che đậy hành vi của họ tuyệt vời hơn phần nào. Tất cả mọi người sẽ nhìn một cách ngơ ngẩn. Và tất cả mọi người sẽ mong muốn được tỏ lòng kính trọng và chúc mừng đến nàng.

Câu chuyện trong Hyde Park xảy ra đã được truyền đi nhanh chóng khi nàng xuất hiện lại. Lord Lanting, người đã không kiểm soát được con ngựa của anh ta, một con ngựa dữ, khó thuần hóa, con vật có thể - và sẽ - giẫm chết một đàn chó xù hoặc nửa đàn dưới những chiếc móng to lớn của nó. Những con vật ở Waterloo không biết được sự hung dữ của nó sao? Lord Lanting thật sự đã rất dũng cảm, khổ thân anh ta, nhưng anh ta đã mất kiểm soát.

Những con chó xù của Lady Kellington đã hoảng sợ. Không nghi ngờ rằng trong tâm trí của bất kỳ ai sẽ không có một sự sống sót duy nhất nào nếu sự việc trên diễn ra một cách tự nhiên. Bản thân Lady Kellington đã sẵn sàng thấy trước sự suy sụp sắp xảy đến trong một tâm trạng kích động trong những hơi thở đầu tiên. Cảnh này đã được định sẵn như một thảm họa ngoạn mục.

Tiếp đến là quý cô Cora Downes, một nữ anh hùng ở Bath mà sự thu hút của nàng gắn liền với đứa trẻ dễ thương tội nghiệp, là con trai của Lord George Munro, cháu trai của công tước Bridgwater. Quý cô Cora Downes, đã không suy nghĩ cho cuộc sống và sự an toàn của mình, đã nhảy xuống từ cỗ xe ngựa cao của Lord Francis Kneller – nàng có thể dễ dàng bị tổn thương mất cá chân, không đề cập đến cổ của nàng trong việc đó, đã ném mình vào giữa những chiếc móng ngựa bất chợt hiện ra và những con chó vô tội đang run rẩy và cứu chúng trong tích tắc.

Miss Downes đã sống sót qua thử thách. Nhưng chỉ có vậy. Ông Clayton Pennard, bác sĩ riêng của nữ bá tước Bridgwater, đã tuyên bố rằng cô gái trẻ đã thực sự gặp nguy hiểm. Chỉ có kỹ năng và sự chăm sóc tận tụy của người bảo trợ và ý chí bất khuất của một nữ anh hùng mới có thể khiến nàng có một sự hồi phục nhanh chóng và kỳ diệu đến vậy.

Một vài lần Cora đã cố gắng nhắc nhở những người hâm mộ nàng rằng Lord Francis mới là người thật sự cứu nàng và những chú chó – giống như khi nàng cố gắng nhắc nhở mọi người ở Bath rằng chính anh trai nàng mới là người cứu nàng và Henry bé nhỏ. Nhưng Lord Francis, ngoài việc là chủ của cỗ xe ngựa thì dường như không có thêm phần nào khác trong câu chuyện này.

Ngôi nhà trên phố của nữ bá tước đã bị bao vây bởi rất nhiều người xin được thăm hỏi, đúng như Lord Francis đã dự đoán. Cora sẽ cảm thấy thật xấu hổ về điều đó hơn nữa nếu như Elizabeth không ra ngoài với mẹ chồng tương lai khi đó, và Jane đã nhận lời mời từ bá tước Greenwald, một người cầu hôn ưa thích của cô. Lady Kellington đã rất nhanh chóng đưa Cora ra ngoài hai ngày liên tiếp cho một buổi picnic ngoài trời ăn tối và đến nhà hát trong ngày thứ hai. Tại buổi khiêu vũ đầu tiên sau tai nạn, Cora đã có thể làm đầy tấm thẻ ghi của mình gấp đôi số lượng có thể hoặc thậm chí là nhiều hơn nữa, với những quý ông tha thiết được khiêu vũ với nàng,

May mắn thay, lúc này công tước Bridgwater đã đến cùng mẹ ngài, không còn chỗ trống trên thẻ nữa dù ngài đã hỏi nàng. Và không hề may mắn rằng đã không còn chỗ trống nào cho Lord Francis. Anh mỉm cười và nháy mắt với nàng khi nàng nói với anh về điều đó.

“Thật là một ly nước chanh đáng yêu” nàng nói một cách tử tế, xem xét đến chiếc áo khoác của anh. Sự nghi ngờ của nàng trước đó hầu như là đúng. Chiếc kính cầm tay anh mang trên một dải ruy băng tối nay được gắn bên trên với hình một con chim ruồi. Anh mang một cái nhẫn cũng hình chim ruồi trên một ngón tay của bàn tay phải.

“Miss Downes thân yêu” anh nói, mân mê chiếc kính của mình và mím môi lại “vẫn như mọi khi, nàng khiến tôi không nói nên lời. Giờ đây tôi không thể khen ngợi nàng mà không sử dụng tới những từ ngữ dễ gây hiểu lầm”.

Người bảo trợ của nàng đã nhận xét rằng buổi tối nay là một sự thành công đáng kể, và Cora cũng đồng ý vậy. Nàng đã không bỏ lỡ bất kỳ điệu nhảy nào ngoài hai điệu waltz đầu tiên – dù vào cuối buổi tối nàng đã được thông báo rằng nàng đã được phép và có thể nhảy các điệu waltz tại các buổi khiêu vũ trong tương lai. Và vào cuối buổi tối, dù nàng đã cảm thấy mệt và đau chân, đó cũng không phải lý do để nhận sự chăm sóc.

Người bảo trợ của nàng thậm chí còn hài lòng hơn nữa khi ngài Bentley đã gửi tới một lời chào riêng tư và hỏi liệu anh ta có thể có một thỉnh cầu được nắm tay nữ anh hùng hay không. Người bảo trợ của nàng đã trả lời rằng có lẽ anh ta nên nói chuyện trước với Miss Downes khi nàng đủ tuổi. Cora, dưới sự hiện diện của người bảo trợ, từ chối quý ngài Bentley – nàng chưa bao giờ ngạc nhiên hơn thế trong cả cuộc đời mình – điều mà nữ bác tước đã cho biết rằng điều này là đúng đắn và thích hợp khi nàng không cần đồng ý với lời mời đầu tiên nàng nhận được. Dường như có một sự tuyệt vọng nếu như nhận lời một cách quá hăm hở như vậy. Nhưng điều đó đã cho thấy rằng triển vọng hôn nhân của Cora thực sự tươi sáng. Ngài Bentley là con trai thứ ba của một tổng nam tước.

Cora cảm thấy rất biết ơn. Chắc chắn nàng đã không có cơ hội cảm thấy buồn chán kể từ khi nàng được ra khỏi phòng với cái đầu đã hết sưng và những ngón chân như được trẻ lại – và một đôi dép lớn hơn. Và chắc cũng chắc chắn rằng giấc mơ được nhìn thấy London và tham gia những sự kiện xã hội rực rỡ nhất đã trở thành sự thật. Nàng đã nhảy và nhảy ở buổi khiêu vũ thứ hai và đã tận hưởng từng khoảnh khắc. Một vài quý ông nàng đã gặp – kể cả ngài Bentley – dường như rất quan tâm đến nàng như một người bình thường và đã không cảm thấy lo lắng về việc cha nàng là một thương gia và anh trai nàng là một luật sư.

Nàng thật sự cảm thấy rất hài lòng. Nàng đã viết và nói với cha mình về điều đó.

Một phần nào đó trong nàng cảm thấy trống trải một cách kỳ lạ. Nàng nhớ đã nói với Lord Francis về một người chồng mà nàng muốn. Nàng đã chưa bao giờ nghĩ đến nó trước đây, nhưng nàng đã nói sự thật với anh. Và nàng cũng nhớ rằng đã nói với anh điều đó như một chuyện đùa – điều mà, tất nhiên, anh đã thực hiện rất tốt – rằng nàng phải kết hôn với anh. Và nàng tiếp tục suy nghĩ về điều đáng xấu hổ rằng là anh đã hoàn toàn bị loại khỏi danh sách những người cầu hôn tương lai. Với lý do nàng đã nói với anh và với lý do nàng đã không nói hết từ những gì định nói.

Làm cách nào mà người ta có thể nói với một quá ông, một quý ông tử tế và tốt bụng như Lord Francis, người ta không kết hôn với anh bởi vì anh không phải là một người đàn ông nam tính? Dường như nàng đã nói to điều đó và nó khiến nàng cảm thấy nóng lạnh cùng lúc.

Nàng không thật sự nghĩ vậy. Nàng thực sự ngưỡng mộ chiếc áo choàng màu chanh của anh. Và nàng ngưỡng mộ vì anh không phải người đạo đức giả, anh mặc những bộ quần áo mà anh muốn mặc.

Giờ nàng có thể tìm thấy tất cả những phẩm chất của anh như một quý ông đủ điều kiện. Đặc biệt là việc anh có thể cười lớn.

Nàng nhớ anh, nàng nghĩ khi nàng quay trở lại vài ngày và chỉ nói chuyện với anh có một chút ở buổi khiêu vũ. Nhưng cách nào mà điều này thật vô lý, đó là suy nghĩ về việc thiếu vắng một người, người mà ta mới chỉ được gặp có 3 lần. Đó là nỗi nhớ cha và Edgar, nàng quyết định. Và cuộc sống của nàng với họ - nơi mà nàng thuộc về.

Nhưng điều đó thật vô ơn, nàng đã nghĩ như vậy !

CHƯƠNG 6

Đến cuối buổi sáng, Cora đã quyết định rằng nàng sẽ không kết hôn với một quý ông. Nữ bá tước đã viết một bức thư trong phòng riêng của bà. Lady Elizabeth đã đi dạo trên chiếc xe ngựa của Lord Fuller trên quảng trường Grosvenor để giúp đỡ Lady Fuller trong kế hoạch cuối cùng cho buổi dạ vũ - một trong những buổi khiêu vũ cuối cùng của mùa vũ hội. Lady Jane thì thực hiện một vài cuộc hẹn bí mật với bá tước Greenwald một cách khá tình cờ, hoặc trong công viên trong lúc đi bộ vào buổi sáng hoặc tại thư viện, tùy thuộc vào thời tiết. Đây không phải là *một cuộc hẹn*, Jane đã đảm bảo với Cora, mặt đỏ bừng với cảm giác tội lỗi. Rằng anh ta đã nói rằng anh ta có thể sẽ cưới ngựa trong công viên nếu thời tiết tốt và cô ấy đã nhận xét về sự trùng hợp ngẫu nhiên kỳ lạ rằng mình có thể đi bộ ở đó - nếu như thời tiết tốt. Có lẽ họ cũng đã có một cam kết tương tự ở thư viện nếu thời tiết *không* tốt.

Và do đó, Cora đã đồng ý để đi cùng Jane. Thật vậy, đó là điều cần thiết nàng cân nhắc để làm. Jane không thể đi một mình đến công viên, thậm chí đi một mình với một người hầu gái theo cùng cũng như việc hai cô gái đi với nhau thôi.

Cora không bao giờ đặc biệt thích đi một mình với Jane, mặc dù cô ấy quá đáng yêu. Jane nhỏ nhắn, dễ thương và rất đáng yêu và luôn luôn cư xử đàng hoàng một cách hoàn hảo, ngoại trừ khi cô ấy có những cuộc hẹn với bá tước, người đã không có một đề nghị chính thức nào với cô ấy.

“Me sẽ cho em một bài diễn thuyết không ngừng trong vòng một tháng mà không cần dừng lại nếu bà ấy nghĩ rằng em đã sắp xếp để có một cuộc hẹn trong công viên” Jane tự thú “Alistair sẽ không cần thêm một lời la mắng khác. Anh ấy sẽ chỉ đơn thuần là nhìn em theo cái cách khiến em héo mòn và chết dần. Nhưng tất nhiên em sẽ thực hiện cuộc gặp này. Nếu anh ấy ngẫu nhiên cưới ngựa trong công viên và em ngẫu nhiên đi bộ ở đó và chúng em ngẫu nhiên gặp mặt và dừng lại để trao đổi, thì đó không thể được coi là việc sắp xếp một cuộc gặp, phải không?”

Cora không hoàn toàn chắc chắn về tất cả sự nhặng xị trên. Nhưng nàng biết rằng Jane đang tưởng tượng rằng cô ấy đang yêu và kết quả luôn là sự sợ hãi trong khuôn phép nghiêm ngặt. Thực tế đó cổ vũ thêm một chút cho Cora. Nhưng nàng vẫn không thích đi ra ngoài một mình với Jane. Nàng cảm thấy mình to lớn và vụng về bên cạnh cô ấy. Nàng luôn phải rút ngắn những bước chân của mình còn nửa nhịp so với bình thường và nàng luôn phải hơi cúi đến gây cả cổ để trông thấp hơn và ít bị chú ý hơn. Quý cô Graham đã nói với nàng rằng cô ấy không bao giờ phải làm vậy. Một phần tốt đẹp trong bản chất duyên dáng của một quý cô là khi là một người cao lớn, và việc khom người xuống chỉ làm cho cô ấy trở nên cao hơn và dễ bị chú ý hơn.

Và do đó, họ đi bộ bên nhau trong công viên, người hầu gái giữ một khoảng cách nhỏ phía sau, và Cora sớm quên đi sự lúng túng của nàng và tận hưởng buổi sáng. Mặt trời đang chiếu sáng và không khí trở nên ấm áp. Tuy nhiên. Sáng nay thời tiết chỉ ấm áp hơn với làn gió khô thốc vào mặt, điều đó có thể liên tưởng đến kiểu thời tiết ở vùng nông thôn.

Buổi sáng nay bình yên một cách hoàn hảo. Tất nhiên, sớm hay muộn bá tước Greenwald sẽ cưới ngựa tới và dừng lại trò chuyện, nhưng ngoài ra đó là một buổi trò chuyện dễ thương và ấm áp Jane đáng được hưởng. Công viên luôn vắng vẻ một cách dễ chịu và yên tĩnh trong buổi sáng.

Và sau đó, Quý ngài Parker cưới ngựa tiến về phía họ - trong một khoảnh khắc Jane đã nghĩ

rằng anh ta là bá tước và gần như có thể thấy tim mình đập nhanh hơn. Ngài Parker dừng lại khi đến gần, nghiêng đầu và chạm vào mũi, nhắc nhở họ rằng hôm nay là một ngày thật đẹp, và sau đó xuống ngựa đi bộ với họ một quãng ngắn vì thật sự hôm nay là một ngày thật đẹp.

Và sau đó, quý ngài Pandry và quý ngài Johnson xuất hiện, đi bộ nhanh với nhau theo hướng ngược lại với những người phụ nữ. Họ dừng lại với cử chỉ lịch sự thông thường, quyết định rằng hôm nay là một ngày quá đẹp để vội vã, và quay lại để đi dạo cùng ngài Parker và các quý cô.

Trước khi họ đi dạo được khoảng nửa giờ, họ đã được vây quanh bởi không ít hơn tám người đang đi dạo và tận hưởng thời tiết đẹp đẽ - tất cả các quý ông và tất cả những lời tăng bốc cùng với sự vui vẻ hóm hỉnh về sự may mắn của họ khi được đi dạo cùng nữ anh hùng - và Lady Jane Munro, tất nhiên là vậy.

Tất cả họ đều đã nhảy hoặc đã mời nàng khiêu vũ vào tối hôm trước, Cora để ý. Một vài người đã xin phép người bảo trợ của nàng kể từ khi nàng còn đang nằm trong phòng bệnh. Một vài trong số họ đã gửi hoa hoặc những lời chúc mừng. Một trong số họ đã hôn tay nàng trong buổi tối sau khi nàng nhảy điệu Minuet với anh ta. Một vài trong số họ thật đẹp trai. Một vài người thì cao hơn nàng và còn có cả một người thật khó mà xác định chính xác mức độ. Tất cả đều là các quý ông. Một trong số họ thừa kế tước vị tòng nam tước - anh ta đã bày tỏ tình cảm với nàng và tối hôm trước. Ba trong số họ đã được giới thiệu với nàng bởi nữ bá tước, bốn trong số họ bởi công tước và một người được giới thiệu bởi Lord Francis Kneller.

Điều này, Cora giả thuyết trong khi xoay tròn chiếc dù của mình một vòng, là những sự thành công có thể cảm nhận được. Nàng đã biết hơn về những quý ông đang để mắt đến nàng, dù tất cả bọn họ đều thận trọng và phân chia đều sự quan tâm giữa nàng và Jane. Chỉ có một điều, không ai trong số họ có tước vị. Họ được giới thiệu với nàng bởi vì họ là những người xứng đáng với nàng. Không ai trong số họ được xem là có thể cầu hôn Jane. Nhưng ngay cả ngoài thực tế đó, Cora biết với trực giác phụ nữ của mình rằng tất cả họ đều quan tâm đến nàng.

Tám quý ông - **những quý ông!** - đang tản bộ trong công viên khi mà họ có thể đi theo hướng khác để theo đuổi những thú vui nam tính hơn. Tám quý ông nuốt lấy từng lời của nàng, cười với tất cả những sự hóm hỉnh của nàng, xô đẩy nhau để gần nàng - dù tất cả đều giữ một khoảng cách phù hợp, dĩ nhiên. Tám quý ông đều nghiêm túc xem xét đến việc cưới nàng - chinh phục để có được sự đồng ý của nàng. Điều này thật tốt. Chuyện này sẽ thành công.

Và nó sẽ là sự thành công vội vã. Mùa vũ hội năm nay đã gần kết thúc. Không có thời gian cho việc tán tỉnh nhàn nhã. Nàng sẽ nhận được ít lời cầu hôn hơn khi trở về Bristol, nàng biết. Ngài Bentley đã ngỏ lời cầu hôn - và bị từ chối. Nàng đã hoảng sợ khi được đặt vấn đề dù nàng không phản đối khả năng thực tế là anh ta thấp hơn nàng ba inch - có thể là bốn, nhưng nàng khó có thể yêu cầu anh ta đứng lại cạnh nàng hoặc ai đó chỉ để thỏa mãn sự tò mò của bản thân.

Nàng có thể là một tiểu thư đã lập gia đình - với từ khóa là **Tiểu thư**, trước lễ giáng sinh. Cha sẽ rất tự hào về nàng. Edgar sẽ gật đầu chấp thuận. Con của nàng sẽ có một tước vị đảm bảo trong xã hội. Nàng sẽ có thể là người bảo trợ cho con của Edgar. Không phải họ sẽ cần người bảo trợ - nếu như anh ấy không kết hôn. Edgar đã theo học tại những trường tốt và anh ấy thành công và giàu có không kể đến thừa kế tài sản của cha, và anh còn rất lịch lãm. Bên cạnh đó, thời gian sẽ thay đổi nhiều thứ, như cha đã nói.

Cora đang lơ đãng. Đồng thời nàng cũng vòng tay qua tay Jane và thỉnh thoảng vỗ vỗ vào tay cô ấy. Tám quý ông và không ai trong số họ có dấu hiệu tới đây với mục đích của sự tình cờ. Nhưng nàng cảm thấy mặt Jane sáng lên bất ngờ, và đủ chắc rằng, bá tước Greenwald đang cười ngửa qua những tán cây, trông thật bảnh bao trong bộ đồ mà chỉ Weston mới có thể làm

được. Ngay cả Cora cũng đã bắt đầu nhận ra sự hiện diện của anh ta. Bá tước có vẻ hơi sững sốt khi phát hiện ra hai người phụ nữ ở giữa một đám đông các quý ông. Một trong số các tiểu thư – Jane – đang bận rộn trò chuyện với một trong các quý ông. Cora đã giơ một tay lên và vẫy tay với anh ta, cười hớn hở. Chỉ khi đó, Jane nhìn lên lộ vẻ bất ngờ duyên dáng. Và bá tước tham gia vào cuộc điều hành.

Người hầu gái đi theo hộ tống kiên quyết đi tới đi lui phía sau, nghĩ tới điều cô ta phải làm nếu những quý ông quyết định vồ lấy hai tiểu thư, nhiệm vụ của cô ta rất rõ ràng, đặc biệt là trong tâm trí cô ta.

Và rồi, có điều gì đó xảy ra thu hút tất cả mọi người. Một loạt những tiếng la hét chuyển sự chú ý của mọi người trên đường. Nhưng sự sợ hãi ngay lập tức rằng có ai đó đang gặp tai nạn đã nhanh chóng biến mất khi mọi người thấy rằng tiếng hét là của một đứa trẻ đang đuổi theo chiếc mũ bị bay mất của mình. Bản thân chiếc mũ, là một sự pha trộn lộng lẫy của màu xanh và trắng với những đuôi ruy băng – tất cả đều phù hợp với bộ trang phục của đứa trẻ đang vui vẻ chạy theo gió, dừng lại chỉ đủ lâu trên bãi cỏ để tóm lấy chiếc mũ trước khi một cơn gió khác cuốn nó đi. Một phụ nữ tuyệt mỹ - người có vẻ là người chăm sóc trẻ - thở hắt sau lưng cậu bé, cố gắng thúc giục đứa trẻ bắt được chiếc mũ mỗi khi nó đến đủ gần, trước khi lại bị thổi bay bởi một cơn gió khác.

Sự việc xảy ra mang lại sự vui vẻ hơn trong nhóm của Cora và truyền cảm hứng cho các quý ông thể hiện mình. Ngài Johnson huýt một tiếng chổi tai “Cổ lên, anh trai” anh ta hét.

Cả trang phục và chiếc mũ rõ ràng đều mới tinh và sạch sẽ, Cora nghĩ. Nàng có thể tưởng tượng được cậu bé đã tự hào như thế nào vào sáng nay khi mặc chúng và được đưa tới công viên để khoe chúng với tất cả mọi người. Và giờ thì chiếc mũ rất đẹp kia có nguy cơ biến mất vĩnh viễn.

“Ồi” nàng nói, đưa chiếc dù của mình cho quý ông gần nhất mà không hề suy nghĩ và nắm lấy hai bên vạt váy “Ồi cậu bé tội nghiệp” Và nàng bắt đầu chạy.

Chiếc mũ bay về phía nhóm của nàng, nhưng không hoàn toàn theo một đường thẳng. Nếu họ vẫn đứng ở đó thì nó chỉ có thể cách họ vài yard. Cậu bé tội nghiệp sẽ không thể bắt được chiếc mũ. Và do vậy, Cora đã chạy nhanh tới để chặn lại chiếc mũ và để những người hâm mộ của nàng đứng trở mắt ngạc nhiên đằng sau khi họ nhận ra đã quá muộn để thể hiện sự can đảm của mình trong mắt nàng.

Cơn gió rắc rối, Cora nghĩ, nó không bao giờ thổi một cách đều đặn, không thể dự đoán chính xác được nơi mà nó sắp tới nhất định tại một thời điểm nhất định. Nàng sẽ chớp được nó khi nó đến đủ gần và với một cái lao mình nhào tới chiếc mũ hoặc có thể dừng lại khi nàng do dự đổi hướng, nàng không chắc chắn. Tuy nhiên thì hiện giờ nó đang đủ gần, nàng sẽ có nó ngay bây giờ.

Điều này thật vui, nàng nghĩ, bắt đầu cười lớn và bắt đầu nhận ra cảnh tượng bản thân đã gây ra cho những người đang đứng xem. Sự sắp xếp đã chưa bao giờ là điểm mạnh của nàng.

Nàng cười lớn một cách bất lực và với chiến lợi phẩm đang nắm trong tay một cách chắc chắn – chỉ đến khi nhận ra chiếc mũ được nâng lên cao trên chiếc mũ bonnet của nàng và nàng gần như va phải một đôi chân bên trong chiếc quần tây da màu đen được thiết kế để nhấn mạnh thêm những cơ bắp bên dưới.

“Chúa ơi” Lord Francis Kneller nói “trò chơi thật thú vị, Miss Downes?” Anh giữ chiếc mũ giữa ngón cái và ngón trỏ. Nàng cười với anh “Ngài thật bất hạnh” nàng nói “Nó là của tôi rồi, tôi đã lấy được nó trước.”

Anh nhướn mày và nàng nhận ra một vài điều. Anh đang đứng cạnh con ngựa của anh, con vật đang cúi xuống gặm cỏ. Phía bên kia là công tước Bridgwater với con ngựa của mình như một kỵ sĩ thăm lặng. Từ xa một điệp khúc chúc mừng vang lên từ các quý ông. Và từ một khoảng cách ngắn phía sau là bức tranh về một đứa trẻ đang chạy hụt hơi.

“Mũ của cháu” nó khóc với hơi thở hỗn hển “Trả mũ cho cháu”

“Chúa ơi” Lord Francis nâng nó lên cao “Cháu đang nói gì thế, cậu bé?”

“Đưa nó cho cháu” đứa trẻ khẳng định lại, nhìn anh đắm đắm

“Không” Lord Francis nói, âm điệu trong giọng anh tỏ vẻ chán nản “cho đến khi ta nghe thấy từ khóa ma thuật, quý ngài trẻ tuổi”

“Ngài phải nói với người hộ tống cháu” đứa trẻ nói với một mệnh lệnh kiêu ngạo. Công tước Bridgwater ho tể nhị. Cánh tay của Lord Francis vẫn ở đó. Hàm Cora gần như rơi xuống và nàng nhìn chăm chăm vào cậu bé.

“Oh, cậu chủ, cậu chủ” Cô trông trẻ đã đến trong tầm nghe “Cậu không phải chạy như vậy chỉ vì một chiếc mũ. Đó chỉ là chiếc mũ thôi mà. Hãy cầm nó và cảm ơn tiểu thư và quý ngài đây”

“Ngài ấy có chiếc mũ của cháu” cậu bé nói, chỉ tay. Cô trông trẻ nhìn theo một cách bất lực.

Giọng công tước Bridgwater cất lên nghe thậm chí còn chán nản hơn so với Lord Francis “Ngay cả những công tước còn phải nói cảm ơn đối với những gì được trả, cậu bé của tôi” anh nói “Tất cả mọi người đều thấy Miss Downes đã giúp cháu ngay cả khi không nhận thấy được sự nổi tiếng của cháu. Lord Francis Kneller đã có được chiếc mũ của cháu và sẽ vui mừng trả lại nó cho cháu. Nó sẽ không phù hợp với cái đầu của ngài ấy, phải không? Chúng ta sẽ nghe thấy điều đó ngay bây giờ”

“Ngài là ai?” Đứa trẻ cau có nhìn anh “Cũng là một công tước”, công tước nói với một tiếng thở dài. “Ai đó lớn hơn và lịch sự hơn nhiều so với cháu, cậu bé. Và ai đó có một bàn tay to hơn, tại thời điểm này, và đang nóng lòng sử dụng chúng. Vậy cháu sẽ nói gì?”

“Cám ơn, thưa cô” cậu bé nói, nhìn vào Cora và hướng đầu về phía nàng “Cám ơn, thưa ngài” Cậu bé nói và cúi chào Lord Francis, người mà vừa ném cho cậu chiếc mũ và cậu bé bắt lấy nó.

Người trông trẻ đằng sau nó nhún gối chào một cách vội vã về tất cả các hướng. Cô ấy nắm lấy tay cậu bé và bước đi vội vã.

Cora nhìn vào khuôn mặt của Lord Francis và bùng nổ trong tiếng cười, dù nàng sẽ không làm vậy với ngài công tước đang đứng gần. Nó sẽ trở thành một sự lố bịch.

“Cậu nhóc nhà Finchley” công tước nói bằng một lời giải thích “Người cuối cùng của nhà Finchley, là cậu bé. Ông ta đã không thể cải thiện được con trai mình, thật đau lòng nhận ra điều đó”

Lord Francis mím môi và Cora nhận ra là chiếc mũ bonnet của nàng đã bị thổi ngược trên đầu và không nghi ngờ gì tóc nàng bên dưới trông như một bụi cây rối. Đôi lúc nàng đã muốn mái tóc mình không phát triển quá dày như vậy, nhưng nàng không thể mang bản thân đến chỗ cắt tóc dù cho những mái tóc ngắn thật đẹp dễ. Cha nghĩ rằng tóc ngắn đối với phụ nữ là một sự tai tiếng. Cora nâng cánh tay mình lên và làm một sự sửa chữa vội vã.

“Một hành động anh hùng khác, Miss Downes” Lord Francis hỏi nàng. Chiếc áo khoác cưới ngựa của anh mang một màu nâu bóng rực rỡ.

“Đuổi theo sau chiếc mũ của một đứa trẻ huh?” nàng nói “Không hẳn” – Nhưng công tước không nói thêm gì nữa. “Miss Downes” ngài lên tiếng “Có bất kỳ cơ hội nào của em gái tôi trong một đám các quý ông vui vẻ kia không?”

Một cách công bằng, họ không tiếp tục cổ vũ nàng, dù một vài người trong số họ vẫn đang cười toe toét và một trong số họ đang cười thành tiếng. Một ai đó khác kêu lên “Hoan hô” khi nàng nhìn về phía họ.

“Ồ vâng” Cora nói “Chúng tôi đang đi dạo ở đây, thưa ngài, để hưởng thụ chút không khí trong lành và sự yên tĩnh và các quý ông đang cưới ngựa hoặc đi dạo đây đã rất sẵn lòng để đi cùng chúng tôi một đoạn”. Công tước nâng chiếc kính cầm tay của ngài lên và chiếu một cái nhìn khó chịu về phía Jane và chín quý ông.

Lord Francis cười cùng cục “Và cô hầu nữ của nàng trông như thể đang tự hỏi làm cách nào cô ấy có thể phân thân trong việc bảo vệ hai quý cô của mình sao cho thích hợp” anh nói “Hãy giữ cánh tay tôi, cô Downes, và chúng ta sẽ giải quyết vấn đề đó bằng cách đưa nàng về chỗ của Lady Jane”

Công tước vẫn đứng nguyên tại chỗ, giữ lấy dây cương con ngựa của Lord Francis khi hai

người họ bước đi.

“Tôi thật vui khi ngài đang ở đây” nàng nói nhanh “Nếu không có ngài và ngài công tước tôi tin rằng cậu công tước bé nhỏ kia đã nhai và nhổ tôi ra mất. Tôi đã hình dung một cách ủy mị về cậu bé tội nghiệp đã để mất chiếc mũ mới của mình và sẽ khóc nguyên ngày đêm cho chiếc mũ đã mất và không bao giờ có thể thay thế cho đến năm sau” – “Không nghi ngờ gì” anh nói “với rất nhiều nhân chứng, Miss Downes, nàng sẽ thấy rằng hành động anh hùng này sẽ được thêm vào lớn hơn nữa trong danh tiếng của nàng”

Nàng cười lớn “Ôi điều đó thật vô nghĩa” nàng nói “Nếu tôi là một quý cô thật sự, tôi đã có thể chớp chớp lông mi của mình với một trong cách quý ông và ngài ấy có thể chạy theo chiếc mũ giúp tôi”

“Và sự việc sẽ thiếu đi ý nghĩa của nó như một bộ phim” anh nói. “Nàng sẽ đến buổi khiêu vũ của Lady Fuller tối mai chứ?”

“Vâng, đúng vậy” nàng nói “Lady Elizabeth đã được đính hôn với anh trai cô ấy, ngài biết đấy. Ngài có đến không, Lord Francis? Ngài sẽ đến đủ sớm để hẹn trước một điệu vũ với tôi chứ? Tôi rất xin lỗi về tối hôm trước đã không để lại điệu vũ nào với ngài”

“Tôi đã nhận thấy những gì nàng nói để có được sự đồng ý của tôi, Miss Downes” anh nói “Nàng sẽ cho tôi vinh dự được khiêu vũ với nàng tối mai không?” – “Vâng” nàng cười một nụ cười chói sáng “Anh có nhảy điệu waltz không? Em đã được phép mặc dù em nghĩ rằng tất cả những điều này thật vô lý, kể cả điệu waltz nữa” – “Và rồi tôi sẽ yêu cầu nàng viết tên của tôi lên tấm thẻ khiêu vũ của nàng trong điệu waltz đầu tiên” anh nói.

Đó là những điều hoàn toàn khác, một thực tế được tìm ra khiến nàng hối hận. Nàng thích đi dạo với Lord Francis. Nhưng một ý nghĩ làm nàng khó chịu “Ồ” nàng nói “Em đã hỏi ngài khiêu vũ cùng em, phải không? Đó là điều mà các quý cô không bao giờ làm. Em đã khiến ngài không có sự lựa chọn nào khác ngoài sự hào hiệp, phải không? Và em không dám hỏi rằng nếu bây giờ nếu ngài thực sự muốn khiêu vũ với em bởi vì dĩ nhiên là sự hào hiệp của ngài và nói ‘dĩ nhiên’ với em. Em rất xin lỗi”

“Miss Downes” anh nói “những gì nàng nói khiến tôi không thể nói nên lời nữa”

“Vâng” nàng nói “không có vấn đề gì. Chỉ là ngài và tâm trí của ngài nếu như thỉnh thoảng em yêu cầu ngài khiêu vũ với em, phải không?”

Anh nhìn nghiêng về phía nàng nhưng không trả lời. Nàng nhìn xung quanh thấy những nụ cười tươi và sự ngưỡng mộ của các quý ông. Những người đang chúc mừng nàng vì sự nhanh nhẹn của nàng để lấy lại được chiếc mũ của công tước trẻ Finchley.

“Tốt lắm, Miss Downes” Ngài Parker nói “Thật là một màn biểu diễn ấn tượng” ngài Pandry đồng ý, trả lại cho nàng cây dù. “Miss Dowes đang mệt” Lord Francis nói lần nữa với âm điệu chán nản và uể oải có phần ngạo mạn “Nàng một cách khôn ngoan đã quyết định quay về nhà với Lady Jane. Chào buổi sáng, tất cả các quý ông”. Anh làm một động tác cúi chào sơ sài.

Bá tước Greenwald là người đầu tiên rời khỏi sau khi liếc qua công tước Bridgwater, vẫn đang ngồi yên lặng trên con ngựa của mình cách đó không xa, quan sát mọi việc. Những người khác cũng đi qua một cách lơ đãng, riêng lẻ hoặc đi theo cặp.

“Các tiểu thư” Lord Francis cúi đầu chào Jane và Cora trước khi liếc nhìn người giúp việc của họ - người mà nhìn trông đã khá nhẹ nhõm. Anh quay đi và đi trở lại phía công tước và con ngựa của mình mà không ngoái lại.

“Cora” Jane nắm cánh tay nàng và vội vã quay lại theo hướng mà họ đã đi “Chị có nghĩ rằng Alistair tin rằng đây là một sự sắp xếp không?”

“Trời ơi” Cora nói “Chị hy vọng là không. Tại sao bất kỳ người phụ nữ nào trong tâm trí đúng đắn của mình lại có thể cho phép bản thân sắp đặt sự gặp gỡ với quá nhiều quý ông như vậy cùng một lúc và cùng một nơi chứ” Nàng cười lớn “Trừ khi điều đó là vì sự an toàn với số lượng. Em có thích màu nâu không, Jane?”

“Lord Francis luôn luôn thanh lịch” Jane nói “Chị có tin rằng Alistair biết không” – “Chị nghi ngờ điều đó” Cora vỗ nhẹ lên cánh tay Jane để cô ấy yên tâm. Họ không nói thêm gì, mỗi người giữ một suy nghĩ cho riêng mình về quá nhiều sự kiện đã xảy ra trong buổi sáng đi dạo.

Những ý nghĩ của Cora khá dứt khoát và có chút phiền muộn. Nàng sẽ không cưới một quý ông, nàng nhận ra. Những quý ông thật ngớ ngẩn. Hiển nhiên là vậy với quý ngài Betley đã đề nghị kết hôn với nàng khi anh ta chỉ vừa mới biết nàng một cách đơn thuần bởi vì nàng thời trang và giàu có, hơn anh ta – hoặc đó chỉ là những gì anh ta phỏng đoán. Tất cả tám quý ông sáng nay đều ngớ ngẩn, đang đứng làm dáng trước khi nàng hy vọng vào một chiến thắng ngoài mong đợi. Nàng – Cora Downes! Tất cả bọn họ đều suy nghĩ như một đứa trẻ hài hước, mặc dù, như nó đã chỉ ra, rằng anh ta xứng đáng với nỗi thống khổ của cuộc đời mình. Không ai trong số họ có suy nghĩ tự mình bắt lấy chiếc mũ khốn khổ đó. Và tất cả bọn họ sau đó giả vờ ngưỡng mộ một cách sâu sắc sự mất trí của nàng và việc lao tới một cách không hề đứng đắn đó.

Và đây được coi là những người chồng tiềm năng của nàng? Nàng sẽ mất kiên nhẫn với bất kỳ ai trong vòng một tuần – có thể là một ngày. Nàng sẽ muốn kết hôn với những người đàn ông mà nàng đã từ chối ở nhà. Ít nhất thì tất cả bọn họ đều xứng đáng. Nàng sẽ muốn kết hôn với ai đó có phong cách riêng. Ai đó với chút cảm giác giữa hai tai anh ta. Tất cả những thứ vô nghĩa này là cuộc chiến của một nữ anh hùng. Nàng nên nói với người bảo trợ trước khi tất cả bắt đầu. Nhưng tất nhiên những quý ông tiềm năng đến London – và trong cả mùa vũ hội vẫn luôn kiên trì tìm kiếm – một điều mà nàng không thể chống lại.

Nếu có bất kỳ nghi ngờ nào còn lại trong tâm trí nàng về quyết định của mình là không cưới một quý ông, điều này ngay lập tức bị dập tắt khi nàng nghĩ tới Lord Francis. Nàng đã rất vui mừng khi thấy anh. Nàng đã có thể đổi bất kỳ điều gì để có thể đi dạo với anh và quên luôn những người cầu hôn ngu ngốc. Và nàng được sưởi ấm với tâm trạng phấn khởi với ý nghĩ về đêm khiêu vũ sắp tới với anh một lần nữa vào ngày mai – **một điệu waltz** với anh. Và dĩ nhiên nàng không suy nghĩ về Lord Francis với góc độ có thể kết hôn. Làm như vậy thật ngớ ngẩn! Nàng cảm thấy một tình bạn sâu sắc với anh, một tình bạn tốt, với **một chút** tình cảm.

Nếu nàng có cảm thấy vui mừng nhiều hơn rất nhiều khi gặp và đi dạo với một người bạn, cũng dễ hiểu, khi tám người chồng tiềm năng đang chờ nàng quay lại với sự ngưỡng mộ của họ, thì làm cách nào nàng có khả năng có suy nghĩ nghiêm túc được.

Nàng sẽ đánh đổi một trăm lần dành buổi sáng hoặc buổi chiều cho Edgar còn hơn là với bất cứ ai trong số họ. Nàng sẽ đánh đổi một nghìn lần như vậy với Lord Francis. Lord Francis có thể khiến nàng thư giãn và cười. Nàng có thể nói bất cứ điều gì nàng muốn với anh mà không sợ gây shock cho anh. Lord Francis thích nàng, nàng tin vậy. Nàng thích được yêu thích hơn là được ngưỡng mộ. Đặc biệt không nghi ngờ gì khi nàng chắc chắn rằng đó là sự ngưỡng mộ giả tạo. Làm cách nào mà có bất cứ ai có thể ngưỡng mộ nàng? Nàng nhìn xuống chiếc mũ bonnet của mình và cảm thấy sự cao lớn của mình, một lần nữa.

Không, nàng sẽ không kết hôn với một quý ông. Nàng sẽ trở về nhà ở Bristol ngay khi có thể và trông coi một ngôi nhà giúp cha cho đến khi người đàn ông lý tưởng cuối cùng cũng xuất hiện. Nếu anh ta có thể xuất hiện. Nếu không, tốt thôi, sau đó, nàng sẽ sống độc thân cho phần còn lại của cuộc đời mình. Đó là số phận – nàng có thể chẳng là vợ ai còn hơn là vợ của một trong tám quý ông sáng nay.

Nàng hy vọng rằng Lord Francis nhảy điệu waltz tốt. Nàng đánh cược rằng anh làm tốt. Anh đã làm tất cả mọi việc quá tao nhã. Nàng chỉ mới nhảy điệu waltz với thầy dạy của mình. Nàng trông chờ với sự háo hức cho sự xoay tròn của phòng khiêu vũ London trong vòng tay của một

quý ông, người mà có thể khiến nàng thư giãn và thực hiện các bước nhảy mà không vấp ngã trên chính đôi chân của mình.

Nàng do dự khi điệu waltz cất lên và Jane mỉm cười với nàng.

“Em đã hứa sẽ dành điệu waltz đầu tiên cho Lord Greenwald” cô nói “Anh không phải là quý ông đẹp trai nhất mà chị từng thấy trong đời sao, Cora?” Cora đang cảm thấy khá vui vẻ đủ để thừa nhận điều đó, mặc dù nàng tin rằng bất kỳ nhận xét vô tư nào giống như vậy sẽ khiến Edgar bức mình.

= = =

“Nhiệm vụ cao cả, Kneller” công tước Bridgwater nói khi họ tiếp tục cưỡi ngựa buổi sáng “Me tôi đã thực hiện một sai lầm lớn, tôi tin là vậy”

“Câu tin vậy?” Lord Francis nhìn bạn mình

“Câu phải thú nhận” công tước nói “rằng có một điều gì đó gần với sự nguy hiểm – thô tục trong cảnh đó, Kneller”

Lord Francis cười cùng cục “Tôi sẽ chọn từ như một trò hề” anh nói “Tôi đang bắt đầu nghĩ đến tình huống cười khi thấy Miss Downes ở bất cứ đâu nơi công cộng. Nhưng cô ấy không phải thô tục, Bridgwater, tôi sẽ buộc phải tranh cãi với cậu về điểm này”

Công tước thở dài “Không, tôi sẽ không gọi cô ta như vậy” anh nói “Kỳ lạ là, người ta không thể giúp nhưng lại có thể thích một cô gái. Nhưng tôi phải thừa nhận sự khó chịu khi tôi nhớ lại người đi cùng Jane ở đây là một người phụ nữ đã nhảy từ trên cổ xe ngựa cao đến vậy xuống giữa Row Rotten để giải cứu một vài con chó khốn khổ từ một mối nguy hiểm mà không nghĩ ngờ gì rõ ràng hơn so với thực tế, và thu hút người hâm mộ như những con ong hoa và sau đó bỏ lại em gái của tôi giữa bọn họ trong khi cô ta phớt ra tất cả mắt cá chân và đôi chân trần đến tận gối, tôi thề, Kneller, để mà bắt kịp một chiếc mũ đang bay.” Anh thở dài lần nữa, với âm vực buồn phiền đáng kể.

Lord Francis chỉ có thể tiếp tục cười cùng cục “Nàng đã cho họ thấy một hoặc hai điều, Bridgwater” anh nói “Ngoài các mắt cá chân và đầu gối, thật không may. Mắt cá chân cũng là một điều cần phải xem xét, dù vậy. Thôi nào, cậu phải thừa nhận rằng cô ta thật mới mẻ. Tôi đã có được niềm vui cực lớn từ nàng. Và những người hâm mộ nên cảm ơn cậu. Đó là mục đích của việc tìm kiếm một người chồng, điều mà người bảo trợ mang đến cho nàng, phải không?”

“Một người chồng” công tước nói “Đặc biệt, Kneller, Tôi bắt đầu mất ngủ nhiều hơn. Cô ta đã từ chối Bentley, cậu biết đấy”

“Tốt” Lord Francis nói không do dự “Người đàn ông không đủ hài hước để có thể tự sơn móng tay cho mình. Cậu ta sẽ không thể gọi nên sự thích thú của nàng. Nàng có thể làm tốt hơn thế”

Công tước thở dài một lần nữa “Tôi hy vọng Greenwald sẽ đặt vấn đề trong năm nay” anh nói “Cậu ta đã để lại một sự đói khát vào năm ngoài – vô vàn bệnh tật hoặc điều gì tương tự vậy. Tôi tin rằng Jane đã có vài cuộc trao đổi với cậu ta. Thật biết ơn, tôi chỉ có hai đứa em gái. Có lẽ tôi có thể tập trung vào cuộc sống riêng của mình nếu cả hai được giải quyết một lần. – “À” Lord Francis nói “Cậu đang nghĩ về việc trồng một khu vườn ươm đấy à. Bridgwater?”

Công tước cau mày “Tôi có việc khác, à, những thú vui giải trí được đặt lên hàng đầu” anh nói “Mặc dù tôi cho rằng việc đó không thể tránh khỏi. Một cô nhân tình nhỏ bé chẳng hạn, cậu thấy được không?”

“Tôi đã thề bỏ điều đó một năm hoặc hơn rồi” Lord Francis nói, cảm giác tâm trạng đang trượt dốc – “Và có một việc gì đó để làm với cái vườn ươm, tôi cho là vậy” Công tước nói “Tôi chưa bao giờ nghĩ đã nhìn thấy Carew hạnh phúc đến vậy. Lady Carew đang khá mỏng manh, cậu ta đã thông báo vậy với tôi”

“Phải” Lord Francis nói. Công tước nhìn anh một cách sắc bén “Ồ, xin lỗi” anh ta nói “ Tôi đã không suy nghĩ”.

Lord Francis nhún mày “Không có thiệt hại thực tế nào cả” anh nói với một bàn tay đưa lên

“Một câu chuyện cổ lỗ”

“Thật vui khi nghe điều đó” công tước nói “Bạn có đến Brighton mùa hè này này không? Bạn sẽ không phải gắn chặt với căn hộ của Lady Augusta, tôi thấy. Chúng ta có thể tìm thấy điều gì đẹp đẽ ở đó”

Nhưng Lord Francis đã quá bận rộn chiến đấu với sự ỉu rũ quen thuộc của tâm hồn mình để đưa ra những ý nghĩ thật sự nghiêm túc. Anh tập trung lại vào hình ảnh có thể sẽ khôi phục lại sự hài hước của mình. Hình ảnh về quý cô Cora Downes, ví dụ, chiếc váy bị giật lên gần đầu gối, rạn ngời trên bãi cỏ, đỏ mặt và như một cơn gió và cười lớn, trong việc vô lý là chạy đuổi theo một chiếc mũ trẻ em. Hoặc hình ảnh tưởng tượng của điệu waltz với nàng phấn khởi trong vòng tay mình.

Phải. Anh cười. Có điều gì đó về Cora Downes sẽ nâng cao tâm trạng của anh. Những trò vui nhộn luôn đi theo nàng. Và một nét duyên dáng ngây thơ. Và tất nhiên nàng thật đáng yêu và ngọt ngào mặc dù nàng có vẻ ngoài táo bạo và tầm vóc khá cao. Có lẽ vì những lý do đó. Và chắc chắn là vì sự tặng thưởng hào phóng của những đường cong ở tất cả mọi nơi “Tôi không có kế hoạch cụ thể nào trong hè này” anh nói.

CHƯƠNG 7

Lord Francis biết rằng ngay khi anh đến buổi khiêu vũ của Lady Fuller rằng hoàng tử xứ Wales đã được mời. Không phải ai cũng mong đợi một hoàng thân có thể tôn trọng bất cứ lời mời xã hội ngay cả khi nó là một lời mời thích hợp. Ngài sẽ đi nơi ngài muốn và không ai, kể cả bản thân hoàng tử, có thể biết chính xác nơi mà ngài muốn đến cho đến phút cuối cùng. Nhưng ít nhất thì ngài đã chấp nhận lời mời, việc tham dự là hoàn toàn thích hợp.

Một điều rõ ràng là Regent đã chấp nhận lời mời tham dự buổi khiêu vũ của Lady Fuller.

Làm sao anh biết được? Lord Francis tự hỏi bản thân một cách cường điệu. Điều đó thật dễ thấy. Tất cả cửa sổ và cửa ra vào trong phòng khiêu vũ đều được đóng chặt dù hôm nay là một đêm ấm áp. Sẵn sàng, mặc dù buổi khiêu vũ còn chưa bắt đầu và tất cả khách mời đều chưa đến đủ, không khí nặng mùi thơm của hoa và nước hoa. Sớm thôi, ngay khi mọi người bắt đầu khiêu vũ thì điều này thật quá sức chịu đựng.

Hoàng tử xứ Wales đã bị sợ hãi vì những sự sắp đặt này. Lời mời thêm muốn đến Carlton House và Pavilion ở Brighton cũng là những lời mời kinh hoàng. Đó là thử thách vật lý khi trở thành khách mời của hoàng tử hoặc khaichs mời tại một nơi ngài có thể quyết định ý thích của mình – nếu ngài trong tâm trạng tốt.

Lord Francis nhìn ngài, thừa nhận một vài người bạn và một vài người quen biết với một cái gật đầu hoặc nâng cao kín đáo bàn tay, và xác định vị trí của nữ công tước Bridgwater và những người đi cùng bà. Nữ bá tước, bà thường vẫn thanh lịch trong màu xanh đậm, khá hài lòng với bản thân. Như một người đi kèm, bà có lý do tốt để hài lòng. Ít nhất, cuộc hội họp lớn hắt trong phòng đã được hai tiểu thư trẻ phụ trách. Xung quanh Cora Downes hầu như dành riêng những quý ông. Lord Francis cầm chiếc kính của mình và đưa lên mắt “Phải, tất cả nên như vậy” công tước Bridgwater nói từ phía bên cạnh anh sau một lúc “Cậu ta là người tốt nhất”

“Pandry?” Lord Francis cau mày. Người đàn ông *chỉ* thấp hơn nàng hai inch và anh đồng ý rằng, đã khoảng năm mươi hoặc sáu mươi tuổi, có dấu hiệu của sự oai nghiêm, chưa kể đến cái đầu bắt đầu hói. Tất cả những điều đó không hề đạt tiêu chuẩn hợp lý cho anh ta là chồng nàng. Nhưng Lord Francis hy vọng rằng nàng có khẩu vị tốt hơn thế.

“Greenwald” công tước nói “Cậu ta gọi cho tôi sáng nay và chúng tôi đã có một buổi nói chuyện thân tình. Dường như có thể đề cập đến cuộc viếng thăm Jane vào buổi chiều. Em gái tôi thật rực rỡ, cậu đồng ý không, Kneller?”

Lord Francis thay đổi hướng cặp kính của mình. Phải, quả thật như vậy. Lady Jane Munro đang nói chuyện với mẹ Greenwald trong khi ngài bá tước đang đứng cạnh họ, nhìn ngắm sự pha trộn hài hước của sự tự mãn và sự lúng túng. Lady Jane bản thân cô đã rất rực rỡ, như Bridgwater chỉ vừa nói.

“Chúc mừng cậu” Lord Francis nói “Cả hai chị em cùng được giải quyết”

“Johnson cũng hẹn gặp sáng nay” công tước nói “với Miss Downes, tất nhiên là tôi đã chỉ cho anh ta nói chuyện này với mẹ tôi từ lúc tôi không còn thẩm quyền để đàm phán những việc của cô ta. Đó cũng có thể là một ngày đáng nhớ với mẹ tôi”

“Johnson?” Lord Francis nhú mày một lần nữa. Johnson có một bộ não to bằng hạt đậu. Và anh ta thấp hơn nàng ít nhất là ba inch.

“Cậu ta có một lượng tài sản đáng để ý ở Berkshire” công tước nói “Và có thu nhập ổn định.”

Cô ta sẽ tự mình làm tốt nếu như cô ta giảng luận được anh anh. Tôi sẽ tỏ lòng kính trọng và hôn cô dâu một lần nữa. Cậu có ý kiến gì không?”

= = =

Lord Francis hôn lên tay Lady Jane một lúc sau đó và bắt tay Greenwald, và một cái cúi mình với nữ bá tước. Việc hứa hôn chưa được chính thức công bố, nhưng đó không còn là điều bí mật. Việc mọi người đang hướng về phía cặp đôi này là bằng chứng rõ ràng nhất.

Cora Downes đang ở trung tâm giữa một nhóm các quý ông – nhóm những người hâm mộ *vẫn thường thấy* của nàng. Cách sử dụng từ ngữ của mình mang đến cho Lord Francis một cú shock. Chỉ có một *vẻ đẹp có một không hai* mới có thể thu hút được nhóm những người hâm mộ bất cứ đâu tại bất cứ nơi nào họ đến. Lady Augusta Haville là người đẹp nhất trong những người đẹp trong mùa vũ hội năm nay. Trước đó, cô ta được cho là đối thủ của Samantha Newman. Anh và Gabriel, bá tước Thornhill, đã luôn trêu chọc Samantha về điều đó. Và Gabe thì trêu chọc anh về việc anh luôn là thành viên tận tụy nhất trong nhóm các quý ông vây quanh Samantha.

Và giờ Cora Downes, là ứng cử viên không thích hợp nhất cho tất cả, nàng đã có những người tán tỉnh của riêng mình, tất cả chỉ trong vòng hai tuần. Và giữa tình trạng đó, nàng trông khá thoải mái và đầy sức sống như Samantha đã từng.

Ý nghĩ rằng anh sau tất cả sự trói buộc bản thân với nhóm những người hâm mộ của ai đó khác năm nay đem đến sự thích thú cho anh như anh đã dẹt lên theo cách của mình bên cạnh nàng và mỉm cười với nàng. Không phải anh thật sự là một thành viên, dĩ nhiên. Tán tỉnh Miss Downes là điều rất xa vời với tâm trí của anh. Nhưng anh cảm thấy bản năng bảo vệ nhất định đối với nàng, và một số thành viên trong nhóm những người hâm mộ ày không phải là người đủ điều kiện để cầu hôn. Có những thợ săn tài sản khét tiếng trong số đó, một con bạc thâm căn cố đế, và bất kỳ kẻ ngu ngốc nào khác. Dĩ nhiên, giờ đây tất cả các mối quan tâm của anh đều chỉ trên lý thuyết. Với bây giờ nàng có thể đã đính hôn với Johnson.

Nàng vỗ nhẹ lên cánh tay anh bằng chiếc quạt của mình và mỉm cười rạng rỡ với anh “Màu hồng”, nàng nói “Đó là màu ưa thích của tôi”

Đó là chiếc áo buổi tối ưa thích của chàng. Samantha đã luôn trêu chọc anh không thương tiếc về nó cũng như Gabe khi cậu ta ở Chalcote chỉ trong Giáng sinh – bởi vì Samantha cũng đã ở đó, đến thăm chị họ nàng – vợ của Gabe. Nhưng Miss Downes, anh tin rằng, mặc dù nàng mỉm cười, nhưng đó không phải là để trêu chọc anh. Điều đó có vẻ gần như nàng – tử tế với anh? Anh không có cơ hội để suy nghĩ về những tư tưởng lạ lẫm đó.

“Ngài có đang nghe không?” nàng hỏi, nghiêng về phía anh như thể nàng nghĩ rằng điều đó có thể cho họ chút ít riêng tư. Nàng đang đỏ mặt và đôi mắt nàng hiện lên sự lo lắng “Hoàng tử xứ Wales có thể sẽ đến đây tối nay”

“Ngài không phải là người luôn tôn trọng các cam kết như vậy” anh nói “Tôi sẽ không đẩy hy vọng của tôi lên quá cao, nếu tôi là nàng, Miss Downes”

“*Hy vọng* của tôi?” Giọng nàng gần như một tiếng rít “Tôi sẽ chết nếu ngài tới, Lord Francis. Tôi chỉ sẽ chết”

Nhưng anh không có cơ hội để đối phó với nỗi sợ hãi của nàng. Một điệp khúc phản đối và bảo đảm từ nhóm những người hâm mộ của nàng, mặc dù trong lúc đôi mắt nàng vẫn đang dán chặt vào anh. Làm cách nào một nữ anh hùng đã cứu cuộc sống của một đứa trẻ bằng cách lao vào một dòng sông băng giá và cuộc sống của bốn con chó xù đang lao đầu xuống vỏ của một con ngựa – làm cách nào mà một nữ anh hùng có thể sợ gặp một hoàng tử? Cả nhóm đã giả

định với rất nhiều ý tưởng thú vị.

Lord Francis chỉ đơn thuần nâng lấy tay nàng và vỗ nhẹ vào nó rất kiểu cách và hỏi nàng giữa sự vui vẻ và sự xao lãng của nàng với quý ông Dalman cho các mối quan hệ mở cửa điều vũ đồng quê nếu nàng nhớ rằng đã để dành điệu waltz đầu tiên cho anh.

Chiếc váy trắng của nàng, thứ mà gần như bắt buộc trong buổi tối cho mùa vũ hội đầu tiên của nàng trong thành phố, không phù hợp với nàng, Lord Francis nghĩ, nhìn nàng đang trầm tư trong lúc anh gõ ngón tay trên chiếc kính cầm tay của mình. Nàng là một sinh vật xa lạ và sinh động trong màu trắng. Và trong đầu buổi tối, tất cả các lọn tóc quăn của nàng được vắn cao, không hề phù hợp. Nó khiến nàng trông quá nữ tính, một ấn tượng không thích hợp với chiều cao và hình dáng nàng. Anh ưa thích phong cách có phần cầu thả một cách tự nhiên mà nàng đã mặc trong phòng riêng của nàng. Anh thay vì tin rằng anh muốn nó tốt nhất là trải dài xuống lưng nàng, nhưng đó không phải một ý tưởng thực tế. Không phải một ý tưởng khôn ngoan trong một căn phòng đã khá nóng và ngột ngạt.

Nếu nàng là một diễn viên, anh nghĩ, hoặc một ca sĩ opera – nàng có thể dễ dàng trở thành một ca sĩ opera với bộ ngực đó – nàng sẽ có một đám đông những căn phòng màu xanh lá cây hàng đêm, ngay cả khi không có chủ nghĩa anh hùng giả tạo. Và anh thay vì nghĩ rằng anh có thể là một trong đám đàn ông chồng chất đó.

Đó là hoàn toàn là một suy nghĩ không thích hợp. Và chắc chắn là không công bằng với nàng. Đó không phải là sự ám chỉ cho phong cách có phần cầu thả của nàng kể từ khi anh biết về nàng. Anh tự cảm thấy xấu hổ. Chết tiệt nhưng anh thích nàng. Anh không mong muốn mình thêm khát phía sau nàng. Anh đã rất lâu không có người phụ nữ nào., anh nghĩ một cách buồn bã. Điều đó dường như bằng cách nào đó phản bội trái tim đang tan vỡ của anh để tìm kiếm một người ngủ chung giường sẵn sàng chỉ cho sự hài lòng thể xác.

“Không nhảy múa gì à, bạn thân mến” công tước hỏi “Cậu có thể trong phòng không?” – “Không, tôi nghĩ là không” Lord Francis nói “Tôi sẽ nhảy điệu waltz đầu tiên.” Nàng xoay nhanh quanh Dalman với sự nhiệt tình mà anh ta nên giải phóng đôi tay nàng., nàng sẽ quay vào khoảng không xung quanh – không nghi ngờ gì với tiếng thét đó. Anh mím môi. Gần như có thể ước điều đó xảy ra. Những sự vui nhộn đã không chạm được tới nàng tối nay.

Công tước hăng giọng. “Nó không hoàn toàn là vậy, cậu biết đấy”, anh nói. “Fairhurst sẽ lấy đầu cậu”

Anh trai anh? Lord Francis giật mạnh và nhìn, kinh ngạc, vào người bạn mới của anh “Điều gì nếu anh ấy không làm vậy?” Anh hỏi.

“Cô ta là con gái của một thương gia” công tước nói, “và cậu là em trai và con trai một công tước. Không phải mối quan tâm của tôi, Kneller. Nhưng tôi đã nghe một vài tin đồn. Và tôi là người đã hỏi cậu để nói chuyện với cô ấy và giúp mang cô ấy đến với những chuyện này”

Lord Francis đang không bình thường để có thể đưa ra bất kỳ lời bình luận cho cảm xúc nào. Có lẽ đó là lý do tại sao anh gặp khó khăn trong việc đối phó với một trái tim bất ngờ tan vỡ. Nhưng anh cũng cảm thấy một cơn giận bất ngờ lóe lên.

“Một vài tin đồn” anh nói, giọng anh lạnh như băng như trái tim anh thì đang có lửa “anh trai tôi sẽ lấy đầu tôi. Cũng tương tự như tôi, Bridgwater, rằng cậu chia sẻ sự công bằng trong việc làm người cận vệ của anh trai cậu. Trừ việc là cậu không phải anh trai tôi hoặc thậm chí là người thân của tôi”

Công tước lấy một điều thuốc từ chiếc hộp thuốc của mình, bật nắp, dường như quyết định rằng hút một điều trong phòng khiêu vũ không phải một ý hay, anh đóng nắp và cất hộp thuốc

vào.

Bridgwater đã khuyên anh không nên đặt trái tim mình vào tay Samantha, Lord Francis nhớ, vẫn nhớ, Và giờ đây anh ta đang tư vấn cho anh không nên thêm muốn con gái một thương gia. Nguyên rửa tất cả xuống địa ngục đi! Bridgwater chỉ là một người quen tình cờ một vài tuần trước của anh, trước khi bạn anh, rằng chết tiệt Carew, khi quyết định chơi trò Romeo Juliet với Samantha.

Với hai chân mình anh sẽ đá Bridgwater một cú đau ngay lúc này. Điều đó cũng khiến anh thoải mái. "Câu hoàn toàn đúng, đồng nghiệp tốt", công tước nói và dời đi mà không nói thêm từ nào hoặc cả một cái nháy mắt.

Và nguyên rửa anh ta xuống địa ngục lần nữa. Lord Francis nghĩ. Anh ta thậm chí không có nổi phép lịch sự để biết một người đang bất hòa với anh ta. Tên vô lại hèn nhất.

Nàng đang vịn vịn quanh giữa một đám quý ông, mắt nàng lấp lánh, đôi môi nàng mỉm cười, chân nàng di chuyển với sự duyên dáng đáng ngạc nhiên. Những lời đồn hoàn toàn sai một cách chết tiệt. Cũng như Bridgwater nếu anh tin vào chúng. Không bao giờ là sai lầm hơn nữa trong cuộc đời anh. Quý tha ma bắt, anh biết rằng anh phải tìm cho mình một cô dâu khi đến thời điểm. Thời điểm đó chưa đến và có lẽ sẽ không bao giờ đến. Người phụ nữ duy nhất mà anh từng yêu đã kết hôn với một người nào khác và đã làm điều đó một cách tinh tế.

Trái tim anh lại một lần nữa rơi bịch xuống gót đôi giày nhảy của anh.

"Ồ" Cora nói "Làm cách nào mà trong này lại nóng đến vậy. Tôi cảm thấy thật ngọt ngào". Nhưng bất chấp sự khó chịu đó, nàng đang mỉm cười. Nàng không thể nhớ đã từng hạnh phúc hơn thế này trong cuộc đời mình, chắc chắn là một suy nghĩ vô lý khi tất cả những gì nàng sẽ làm là nhảy với Lord Francis Kneller. Một điệu waltz với anh. Như nàng đã nghĩ, anh nhảy điệu waltz thật tuyệt vời.

"Nàng có muốn dừng lại và nghỉ ngơi không?" anh hỏi. Anh đã theo dõi nàng khiêu vũ nhưng anh nói rất ít và không mỉm cười nhiều "Không" nàng nói "Ồ làm ơn không. Điều này quá thật rất tuyệt vời. Tôi chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế này trong cuộc đời"

"Phải vậy không?"

Anh mỉm cười, nhẹ nhàng với đôi mắt mình, và nàng cảm thấy một cảm giác căng thẳng cao độ với anh. Một sự che chở, ấm áp, như một người mẹ. Nàng gần như nghĩ rằng ai đó có thể nhận xét - với một sự nhạo báng - về chiếc áo khoác màu hồng buổi tối nay của anh, thứ mà nàng thật sự nghĩ rằng nó thật lộng lẫy. Nàng có thể nói với người đó với chiều dài chiếc lưỡi của mình - rằng anh ta sẽ phải lên đi với một tiếng hí đau đớn và những vết thâm tím.

"Em rất hạnh phúc khi được nhảy điệu waltz đầu tiên với anh" nàng nói, mỉm cười nồng nhiệt với anh "Nó là một điệu nhảy thân mật, phải không? Em sẽ cảm thấy xấu hổ với bất cứ ai khác và có thể giẫm lên chân anh ta. Em có thể thư giãn với anh. Em biết anh có kỹ năng đủ để giữ đôi chân mình an toàn trước em"

"Nàng đang bắt công với bản thân mình" anh nói "Nàng là một vũ công tuyệt vời, Miss Downes"

Nàng cảm thấy bản thân mình sáng lên với lời khen ngợi. Lord Francis tự bản thân anh đã rất phong nhã. "Cảm ơn" nàng nói. Anh nhìn nàng một lần nữa trong yên lặng, không cười. Nàng mỉm cười với anh "Có chuyện gì vậy?" nàng hỏi.

"Không có gì" anh nói "Tôi khá tin rằng có điều gì đó có vẻ rất đúng, thật vậy. Có bất cứ sự chúc mừng với bất kỳ cơ hội nào không?"

Nàng ngậy người nhìn anh một lúc sau đó giật đầu lại và cười lớn trước khi nàng nhớ được mình đang ở đâu "Ngài đang đề cập đến Mr. Johnson" nàng nói "Ồ tôi không nên cười lớn đến vậy, Lord Francis. Ngài ấy đã ghé thăm chiều nay và lấp bắp theo cách của riêng mình thông

qua một bài phát biểu rất nghiêm túc. Em đảm bảo với anh em đã không cười ngài ấy. Thật vậy, em đã hoàn thành nghĩa vụ với anh ấy. Em để ngài ấy ra về khá nhẹ nhàng. Em không làm tổn thương anh ấy, anh biết đấy. Ngài ấy không yêu em, chỉ với những gì em đang trở thành tại thời điểm này, người đàn ông tội nghiệp"

"Và nàng không yêu anh ta" Lord Francis hỏi

"Ôi chúa ơi, không" nàng nói "Hoặc với bất kỳ ai trong bọn họ, rất buồn là em phải nói vậy. Buồn cho cả lợi ích của người bảo trợ em nữa, thật đấy. Nữ công tước đã rất tử tế để mang em đến đây tìm một người chồng cho em và điều đó có vẻ như bà đã đạt được thành công không ngờ. Một số họ sẽ đưa ra lời đề nghị trong tuần tới hoặc sẽ làm vậy, anh sẽ thấy. Nhưng em không thể xem xét đến bất cứ ai trong số họ một cách nghiêm túc được. Em nhận ra vào buổi sáng hôm qua khi tất cả bọn họ đều ngó ngán trong công viên và tất cả đều cảm thấy vui mừng về cậu bé tội nghiệp và chiếc mũ của cậu ấy - mặc dù cậu bé không phải là một cậu bé tội nghiệp như em tưởng, phải không? Cậu ta không phải một cậu nhóc hung dữ đấy chứ? Dù sao thì, em nhận ra ngay khi em chạy về phía anh - em gần như đã làm vậy theo nghĩa đen, phải không? - rằng em có thể không quan tâm đến bất cứ ai trong số họ. Em thà là đi dạo trong công viên với riêng anh còn hơn với cả 20 người bọn họ cùng lúc. Vậy có nói lên điều gì phải không? Nàng cười với anh, nhớ đến môi trường xung quanh và giảm nụ cười xuống thành một nụ cười mỉm.

"Vâng, quả thật là vậy" anh nói. Nàng chờ đợi anh đưa ra một nhận xét riêng mình về sự phi lý của các sự kiện xảy ra trong công viên hôm trước, nhưng anh không nói gì. Sự nóng bức đang ảnh hưởng đến anh, nàng đoán. Và thật sự điều đó khá áp đảo. Nàng nhìn xa khỏi anh về phía bàn để đồ uống trong sự lộn lắt của cảnh quan xung quanh. Chỉ vài tuần nữa nàng sẽ được về nhà, nơi mà nàng thuộc về và là nơi mà nàng muốn về. Nhưng nàng cũng biết rằng nàng sẽ luôn nhớ những tuần lễ này và tự hỏi thực tế rằng một thời gian ngắn nữa nàng có được chấp nhận và thậm chí được tiếp đón tại những sự kiện như thế này. Và nàng sẽ luôn nhớ Lord Francis Kneller và màu hồng màu vàng chanh và xanh ngọc - và cả lòng tốt của anh.

Nàng quay đầu và mỉm cười với anh lần nữa khi nàng đột ngột đóng băng. Một nhóm các quý ông đang xuất hiện ngay tại cửa phòng khiêu vũ. Quý ngài và phu nhân Fuller vội vã đi ngang qua phòng về phía họ. Âm nhạc dừng lại đột ngột. Có tiếng rì rầm mạnh mẽ trong căn phòng.

Và sau đó các quý ông tản ra và bước vào phòng, dừng lại để quan sát cảnh quan xung quanh. Một quý ông vô cùng cao lớn. Một quý ông cao lớn hơn bất cứ ai Cora từng trông thấy trong đời, nàng thề.

"Ôi chúa ơi, ôi chúa ơi" nàng lẩm bẩm và tự hỏi điều gì đã xảy ra với tất cả không khí trong phòng - và nơi mà nàng đã đặt đầu gối của mình không đúng chỗ.

"Không có gì phải sợ hãi" Lord Francis tóm lấy tay nàng và giữ lấy nó ngay bên cạnh mình "Anh ta chỉ là một người đàn ông thôi, Miss Downes"

Một điều thật sự ngó ngán với bất cứ ai đã từng nói với nàng trong suốt cuộc đời. Nàng có thể nghe thấy âm thanh của những chiếc răng đang va vào nhau. Chỉ là một người đàn ông! Anh ta là hoàng tử xứ Wales.

Và sau đó nàng ước rằng nàng đã không thốt lên tên ngài trong tâm trí mình. Tất cả những người đang khiêu vũ đều đã rút lui về cạnh phòng và chờ đợi dự đoán của Hoàng thân để hoàn thành lời chào với chủ nhà và tiến sâu hơn vào trong phòng.

Cora kéo mạnh tay trên cánh tay Lord Francis "Tôi phải rời khỏi đây" nàng nói với anh "Tôi phải đi". Nhưng nàng biết ngay cả khi nàng nói nàng phải rời khỏi đây thì nàng cũng có một vật vác khổng lồ đang nằm ngay ngưỡng cửa "Ồ, em yêu, em yêu. Hãy tìm một nơi nào đó để trốn. Tìm một nơi nào đó để trốn"

Nàng nghĩ nàng đã nhìn thấy sự thích thú trong mắt anh trong một khoảnh khắc và cảm thấy một sự phản bội khủng khiếp - người bạn duy nhất của nàng đang chống lại nàng. Nhưng đó là một mối bận tâm thoáng qua, nàng nhìn thấy khi nàng nhìn gần hơn.

"Hoàng tử đang đi dạo quanh phòng" anh nói "và dừng lại trao đổi lịch sự với một vài sự lựa chọn. Có hàng trăm người ở đây quá háo hức cho sự vinh dự này, Miss Downes. Chúng ta sẽ trốn khỏi hoàn cảnh này và đơn thuần là chỉ cần cúi đầu và nhún gối chào when tất cả mọi người làm vậy. Tôi có thể đảm bảo với nàng rằng đôi mắt hoàng gia sẽ không đặt xuống phía nàng. Nhưng nàng sẽ có thể về nhà và sau đó tự hào rằng nàng đã gặp gỡ hoàng tử Regent.

Giọng anh bình tĩnh, vấn đề này rất thực tế, hầu như nhằm chán - nhưng có một chút cũng là sự hoàn toàn hài lòng. Anh nói điều đó chỉ để trấn an nàng, nàng biết. Nàng khẳng định điều đó dù cho trái tim nàng đang đập thình thịch và nàng cảm thấy như thể nàng vừa chạy qua năm dặm gian nan với một cơn gió đang thổi mạnh. Tại sao ai đó không bơm thêm không khí vào trong phòng nhỉ?

Một lượng người dày đặc đang bắt đầu di chuyển chậm chạp theo chiều kim đồng hồ về phía phòng khiêu vũ. Hoàng tử xứ Wales đã chìm vào đâu đó giữa mọi người, Cora cố gắng không nói với bản thân. Một làn sóng các quý ông cúi chào và những cái nhún gối sâu của các quý cô với sự cố gắng lớn nhất của họ, mặc dù mỗi vài phút tất cả lại dừng lại như thể hoàng tử có lẽ sẽ chiếu cố một vài linh hồn tội nghiệp bằng một thông báo của mình.

Cora dựa gần hơn vào tường và cố gắng rúc sâu vào thêm một chút đằng sau Lord Francis trong khi cùng lúc đó bám vào cánh tay anh. Nàng méo mó khuôn mặt và đang cắn dữ dội vào một bên má. Nếu như chỉ cần nàng đột nhiên phát hiện ra một cánh cửa phía sau mình. Nếu nàng chỉ cao có bốn feet thay vì gần sáu feet như hiện giờ.

Và làm thế nào nàng lại đang ở trong tình trạng đại đột thế này. Nàng là Miss Downes. Nếu tất cả mọi người trong phòng được sắp xếp theo thứ tự cấp bậc trong xã hội, nàng sẽ ở nơi cuối cùng trong hàng. Người cuối cùng được chết. Nàng không là ai cả. Không là gì cả. Việc đó khiến nàng thêm một chút yên tâm. Nàng thư giãn được một chút, mặc dù những ý nghĩ đã chạm vào gần thêm với ý thức của nàng. rằng nó sẽ không phải một cái chết tuyệt vời khiến nàng phát ốm. Ý nghĩ đó được đẩy sang bên một cách vội vàng.

"Ôi chúa ơi, ôi chúa ơi" nàng lẩm bẩm như một cuộc biểu tình đang đến rất gần. Công tước Bridgwater là một phần của nó. Thực tế là, ngài đã xuất hiện một cách sang trọng. Sang trọng và là một người khổng lồ, người mà đang đến gần và dừng lại trông tầm mắt. Một cái siết chặt trên tay nàng nhắc nhở nàng cúi đầu và nhún gối. Thật là kinh khủng, nàng gần như bị bỏ lại đứng cao hơn năm feet so với những người xung quanh mình. Và do vậy, nàng cúi thấp và nhìn xuống hy vọng về một cánh cửa sập xuống ngay dưới chân mình.

Một trong nhiều thời điểm và nàng sẽ vượt qua. "À" giọng nói uể oải và kiểu cách của công tước Bridgwater cất lên khá rõ ràng "Cô ấy đây, thưa ngài"

"Đâu cơ, Bridgwater?" người đàn ông to bằng ngọn núi hỏi, và Cora đứng thẳng lên từ cái nhún gối chào của mình để tìm thấy ít nhất là một triệu ánh mắt đang nhìn về phía mình. "Cúi chào thêm lần nữa đi" Lord Francis thì thầm với nàng như một con đường kỳ diệu đang mở ra trước họ và anh đang dẫn nàng tới phía trước.

Nàng nhún gối chào cùng chân anh và gần như cánh tay nàng bị kéo toạc. May mắn thay là Lord Francis dường như hơn nàng rất nhiều trong việc kiểm soát cơ thể mình và để nàng nhún gối đủ trước khi đưa nàng về phía trước sự hiện diện khổng lồ trước mắt.

Nàng sẽ chết mất. Chẳng còn lại gì trong cuộc sống để làm ngoài cái chết. Tốt hơn là bây giờ

hoặc sớm hơn nếu có thể. Trước khi sự đau đớn có thể được kéo dài hơn nữa.

Tất cả mọi người đều đang nhìn về phía nàng. Mọi người đều mỉm cười với nàng. Từ xa có chút ít sự mờ nhạt của những tràng pháo tay. Nàng cảm thấy sự hồi thúc cuồng loạn của việc phá lên cười khúc khích.

"Miss Downes thân mến" Tay nàng đang đặt trong *cả hai* bàn tay của hoàng tử xứ Wales. Ngài đang kéo nàng đứng dậy. Nàng cúi chào thêm lần nữa. Nàng đã để mất cánh tay của Lord Francis. Nàng nhìn xung quanh một cách hoang dại, nhưng anh vẫn ở đó cạnh nàng. "Tôi xin có một lời mời từ riêng cá nhân tôi dành cho nàng để tỏ lòng biết ơn của dân tộc tôi đối với hành vi trong lòng dũng cảm cao độ của nàng với việc cứu sống cháu trai công tước Bridgwater"

"Ôi, nó thật sự không có gì cả, thưa bệ hạ" ai đó nói "T- tôi, th- thưa - Ôi chúa ơi, tôi không biết tôi phải nói gì nữa"

Có một sự bùng nổ của những tiếng cười của tất cả những người trong tầm nghe và bản thân hoàng tử đang cảm thấy một sự choáng váng đáng lo ngại về điều đó "Nàng đang khiêm tốn rồi, my dear" ngài nói "Hoàng đế của ngài và ta cần nhiều thần dân như nàng. Hãy tận hưởng buổi khiêu vũ". Và đám diễu hành quanh hoàng tử rời đi. Việc nhún gối và cúi chào vẫn đang được tiến hành phía bên trái Cora.

Mọi người nhìn nàng gật đầu và mỉm cười và thì thầm những lời chúc mừng của riêng mình - mặc dù hoặc là cho nữ anh hùng giả định hoặc là vì dành dự dành cho Cora, nàng không biết và cũng không quan tâm. Nàng nắm lấy cánh tay Lord Francis "Tôi đi ngắt đây" nàng nói với anh "hoặc tôi sẽ nôn mất"

"Đi nào" Anh dẫn nàng trở lại phía sau đám đông, những người vẫn đứng và nhìn theo những bước đi hoàng gia và vươn cổ để nhìn những người khác mà ngài đặc biệt chiếu cố với sự chú ý cá nhân. Cora thở hỗn hển. Nàng đang khó chịu khủng khiếp. Và sau đó bước về phía cánh cửa và anh mở nó chỉ đủ rộng để lách qua và theo sau nàng trước khi đóng lại cánh cửa phía sau họ.

Không khí trong lành. Và bóng tối. Và sự riêng tư. Cora hít một hơi thật sâu và sau đó nàng ngắt xuống.

CHƯƠNG 8

May mắn rằng nàng đã cảnh báo anh. Và may mắn nữa là đó là cảnh báo đầu tiên của nàng về những gì sẽ xảy ra với nàng, chứ không phải là thứ hai, đã trở thành sự thật. Anh giữ cơ thể nàng ngã xuống trong vòng tay mình, nhìn vội vàng về phía bóng tối, mắt anh vẫn chưa quen với điều này, anh phát hiện ra một chiếc ghế bằng sắt không xa ban công và mang nàng về phía đó. Mang quý cô Downes trên tay đã trở thành một thói quen, anh nghĩ. Một thói quen không thoải mái, cho nhiều hơn là một lý do.

Anh đặt nàng xuống trên ghế và ngồi xuống chỗ trống cạnh nàng. Anh đặt một cánh tay phía sau đầu nàng và xoa xuống phía đầu gối nàng. Anh nên, anh nghĩ một cách muộn màng, phải nói chuyện với một ai đó trước khi bước ra khỏi cửa, và gửi một tin nhắn đến nữ công tước Bridgwater. Đó không phải tất cả việc ngồi đây một mình như thế này với một tiểu thư độc thân trẻ tuổi.

Nếu gã hoàng tử chết tiệt đó không quyết định xuất hiện, dĩ nhiên, tất cả các cánh cửa ra vào kiểu pháp sẽ được rộng mở tất cả các buổi tối và đèn luôn được thắp sáng trên ban công. Ở đó mọi người có thể ra ngoài đi dạo và việc anh đang ở đây với Miss Downes đã gần như là thích hợp.

Nhưng nếu như hoàng tử không đến, nàng sẽ không bị ngắt xủ. Điệu waltz sẽ kết thúc bây giờ và nàng sẽ nhảy với bạn nhảy tiếp theo. Anh vẫn sẽ đi trên một con đường khác của mình. O, phải, thật sự là anh sẽ.

"Ồi chúa ơi" nàng nói, như thể đang nói với đầu gối của mình "Tôi bị ngắt à?" - "Hãy hít thở chậm và sâu" anh khuyên nàng "Ở ngoài này không khí khá thoáng mát. Nàng sẽ cảm thấy khá hơn ngay thôi"

"Làm cách nào tôi lại trở nên ngu ngốc vậy" nàng nói sau khi làm theo hướng dẫn của anh "Cám ơn trời là chỉ có ngài có thể thấy tôi bị ngắt. Tôi chưa bao giờ bị ngắt, ngài biết đấy. Nhưng tôi chưa không bao giờ tham dự bất kỳ sự kiện nào có sự hiện diện của hoàng gia trước đó"

Anh cảm thấy không thoải mái một lần nữa. Như anh đã cảm thấy khi họ nhảy điệu waltz. Nàng đang hiểu sai sự quan tâm của anh dành cho nàng. Nàng đang yêu anh - anh có thể đã sẵn sàng cho điều đó. Hầu như mỗi khi nàng nói chuyện với anh, nàng đều thể hiện một sự thích thú dành cho anh. Nhưng chỉ đêm nay, sau những lời của Bridgwater, anh đã nhận ra thực tế. Anh không tin rằng nàng sinh ra dành cho anh. Nàng quá cởi mở và thẳng thắn cho điều đó. Tuy nhiên, nàng thậm chí còn không cố gắng che giấu cảm xúc của mình. Nàng chỉ giả định rằng anh có chia sẻ chúng.

Bridgwater đã đúng. Anh đã rất vui mừng vì đã đưa người phụ nữ này tới xã hội, chơi trò chơi mai mối, giới thiệu nàng với những quý ông đủ tiêu chuẩn, và trong lúc anh cho nàng tất cả sự ấn tượng rằng anh đang nắm được nàng. Anh cũng đã cho nàng sự ấn tượng tương tự.

Sự rối rắm chết tiệt! Anh đã quá bận tâm với cảm xúc của mình dành cho Samantha rằng điều đó sẽ không thể xảy ra rằng không một ai có thể nghĩ anh cảm thấy quan tâm với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Và anh đã liên tục cố gắng che giấu trái tim tan vỡ của mình.

"Nàng đã thả lỏng rất tốt" anh nói "Hậu quả sẽ là bí mật nhỏ của chúng ta, Miss Downes"

Nàng ngồi dậy và nhìn anh. Anh không thể nói được trong bóng màu sắc của nàng nếu như nàng đã hồi phục, nhưng anh vẫn vòng một cánh tay quanh người nàng chỉ để đề phòng.

"Ngài ấy đã nói chuyện với tôi" Nàng đặt lòng bàn tay mình lên má "Ngài ấy đã thực sự nắm lấy tay tôi trong tay mình. Và tôi đã nói chuyện với ngài. Tôi đã nói gì? Có phải tôi đã phun ra một điều gì đó về bản thân mình" - "Không hoàn toàn là vậy" anh nói.

"Phải rồi, tôi đã làm vậy". Đôi mắt nàng, cố định trên anh, mở rộng kinh hoàng "Tôi đã gọi ngài là 'bê hạ'. Và sau đó tôi nhớ rằng chỉ có vua mới được gọi như vậy, nhưng tôi không thể nhớ tôi nên nói với ngài điều gì - và tôi đã nói gì với ngài. OOhhhh!" Nàng rên rỉ đau khổ và giấu khuôn mặt nàng vào vai anh.

Anh ước rằng nàng đừng làm vậy. Nàng đã có một sức hút khó khăn khi nàng ở quá gần anh. Anh ước anh không đặt cánh tay mình lên vai nàng. Điều đó thể hiện sự hồi phục của nàng sau sự kiện vừa rồi nếu không phải từ sự mất thể diện của nàng.

"Hoàng tử là người rất quyến rũ" anh nói

Nàng bắt đầu cười, đầu nàng vẫn còn trên vai anh. Ban đầu, nó là tiếng cười im lặng và anh nghĩ trong sự báo động rằng nàng bắt đầu cảm thấy đau buồn. Nhưng chẳng bao lâu nàng bắt đầu cười khúc khích nhẹ nhàng và sau đó là một cơn cười lớn bất lực.

Ngay cả khi là một người đã hoàn toàn luôn bỏ lỡ những trò đùa, Lord Francis đã học được điều đó trong cuộc đời mình, thì cũng đôi lúc cũng cảm thấy bất lực trong việc duy trì sự nghiêm túc trong sự diện diện vui vẻ của một ai đó. Anh thấy mình đang cười cùng cục cùng với nàng.

"Tôi đã lơ lửng như một chiếc nút chai giữa đại dương", nàng nói "và tôi thề tôi cảm thấy như thể không có chút xương nào ở đầu gối mình. Thật ngạc nhiên là tôi đã không ngã ngay xuống chân ngài" Nàng đã thành công trong việc cung cấp lời phát biểu này sau một lúc tạm dừng cho sự vui vẻ.

"Ngài sẽ trở nên quyến rũ hơn nếu như nàng làm vậy" Lord Francis nói "Ngài không thích gì hơn là thấy người ta quỵ lạy bởi sự hiện diện hùng vĩ của mình". Cả hai người họ đều thấy rằng cuộc hội thoại nhỏ nhỏ này không thể cưỡng lại được sự vui vẻ. "Ngài thật to- to lớn" nàng nói "Nếu như tôi ngã xuống và ngài giẫm lên tôi, tôi sẽ phẳng như tờ giấy. Anh có thể viết một lá thư cho em"

"Phải" anh đồng ý "Có quá nhiều sự uy nghiêm có thể nhìn thấy được ở đó, phải không?" Nàng đặt tay lên cổ anh, có lẽ để ổn định lại bản thân, trong khi họ hét lên với sự - xấu xa và hoàn toàn cảm thấy - hân hoan.

"Ôi" nàng nói "Ôi ngực tôi đau quá. Có phải chúng ta sẽ bị buộc tội phản quốc nếu có chúng ta có thể bị nghe thấy khi đang nói những điều thật thiếu tôn trọng đó?"

"Chúng ta sẽ thấy đầu mình được cắt nhỏ trong khu trung tâm" anh nói "với một người trùm kín đầu cầm một cái rìu khổng lồ"

Họ tìm thấy triển vọng của một số bộ phận đầm máu vô cùng buồn cười khác. Họ bám vào nhau, hít thở khò khè, say mê với sự ngớ ngẩn này - như Lord Francis đã phản ứng sau đó khi đã quá muộn để quay lại và cư xử với sự nghiêm túc và đàng hoàng hơn. Anh không thể nhớ bất kỳ dịp nào khác mà anh thấy mình ngu ngốc và mất kiểm soát đến như vậy.

Hoàng tử xứ Wales không đến bữa tiệc của Lady Fuller để khiêu vũ. Ngài đến để nhận được

sự tôn trọng và phô trương sự đường bệ của mình, một quý ông oai nghiêm. Sau khi nhận được một vào một vài sự diễn xuất khác, ngài rời đi, và buổi khiêu vũ trở lại. Nhưng trước khi những cảm xúc quay trở lại và trước khi âm nhạc nổi lên một lần nữa, có một điều gì đó bắt buộc phải được thực hiện. Lady Fuller đã có một thông báo cho người hầu bàn, và một số vị khách của mình, nhìn thấy ý định của họ, theo sau họ với lòng biết ơn ra một cánh cửa kiểu Pháp và chuẩn bị tràn ra ngoài ban công hòa vào không khí trong lành mát mẻ trước khi sự nghiêm túc bắt đầu quay trở lại.

Điều đó, ít nhất, là cảnh mà Lord Francis tái tạo lại cho bản thân trong trí tưởng tượng của mình rất lâu sau này. Anh đang không phải ngồi trong phòng khiêu vũ để quan sát chính mình, tất nhiên. Anh đang ở ngoài.

Ngồi trên một chiếc ghế sắt tạo kiểu như một diễn viên trên sân khấu, ẩn mình với những khán giả cho đến khi tấm màn cửa lướt về chỗ cũ và tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào anh. Hoặc, trong trường hợp của anh, cho đến khi nhwngx cánh cửa được mở toang và ánh sáng của hàng trăm ngọn nến trực tiếp đổ vào bóng đêm để chiếu sáng anh dưới cái nhìn quan tâm của các thành viên như bản đồ của sự trung diện, trong số đó có công tước Bridgwater.

Ngồi trên một cái ghế, rõ ràng là trong vòng tay nắm chặt của Miss Downes. Và không hề có một người đi kèm.

"Oops" Cora Downes kêu lên, giật mình bởi tiếng cười vàng của nàng và thả tay khỏi cổ anh với những gì chỉ có thể được hiểu nhw sự vội vàng kết tội "Ôi chúa ơi"

Lord Francis cư xử thậm chí còn điên rồ hơn. Anh lúng túng giật mạnh tay về phía nàng, mỉm cười ngu ngốc không với ai đặc biệt, và thì thầm không với ai đặc biệt "Tôi hộ tống Miss Downes ra ngoài cho có chút không khí và sự riêng tư"

Phải. Anh phục hồi lại từ cả sự chán nản nổi tiếng của mình và xử lý cái kính cầm tay trong một chút thời gian sau đó và đứng dậy với sự thanh lịch bình thường để cúi chào trên bàn tay Miss Downes và thông báo rằng anh sẽ hộ tống nàng đến bên người bảo trợ. Nhưng có vẻ điều này là quá muộn, anh lo sợ.

Hayden sẽ trở về từ Vienna vào tháng 9" Elizabeth thông báo một cách bình tĩnh ở bàn ăn sáng nhw thể thực tế đó không liên quan gì tới bản thân nàng. "Lady Fuller nhận được lá thư từ anh ấy hôm qua và hy vọng đám cưới của bọn em sẽ được tổ chức trước lễ Giáng Sinh."

Jane thở dài và nhìn vào thông báo buổi sáng để chắc chắn rằng đã khoảng hai tá thời gian kể từ khi họ ngồi xuống "Em cũng hy vọng như vậy, Lizzie" cô nói "Em không thể cưới trước chị được, nhưng Charles sẽ có giấy phép kết hôn đặc biệt nếu anh ấy có cách. Anh ấy là một người thiếu kiên nhẫn"

"Đặc biệt là một tờ giấy phép đặt biệt thông thường" Elizabeth nói "Và như vậy được gọi là sự đính hôn tên của chị bằng tên của anh ấy, Jane, chị sẽ không mơ ước giải quyết được Hayden ngay cả sau đám cưới của bọn chị"

"Nhưng Charles và em yêu nhau, Lizzie" Jane nhẹ nhàng nói. Đó chính là điều quyết định, Cora nghĩ. Nàng thở dài bên trong. Nàng mong rằng một nào nào đó nàng cũng có thể được nói vậy. **Nhưng sau đó vậy - và - vậy và chúng ta yêu nhau. Vậy - và - vậy chúng ta sẽ kết hôn bằng một giấy phép đặt biệt nếu anh có cách của mình. Anh là người thiếu kiên nhẫn.**

Nàng cảm thấy ghen tị với Jane. Không phải sự ghen tuông - Bá tước Greenwald là một người đàn ông trẻ nhẹ nhàng, một loại nàng không bao giờ có thể rơi vào tình yêu với chính

bản thân nàng ngay cả khi anh ta còn sống trong một môi trường xã hội riêng của mình. Nhưng nàng mong muốn nàng cũng có thể yêu. Nàng bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng về điều đó. Đó là ba điều nàng xứng đáng có ở nhà. Đó là Mr. Bentley và Mr. Johnson ở đây và nàng biết, không phải tự phụ, rằng còn có những người khác. Nàng có thể cảm thấy không gì ngoại trừ lòng biết ơn và một chút khó chịu với bất kỳ ai trong số họ. Nhưng nàng chỉ có một, và có 20 người sẵn sàng. Nàng thở dài lần nữa và mỉm cười.

Nữ bá tước cũng đang mỉm cười - với những cô con gái của bà. Bà phải rất lấy làm hài lòng. Cả hai người trong số họ đều đã đính hôn và việc này được giải quyết rất tốt, Elizabeth với một hầu tước và Jane với một bá tước.

Chưa thể kết hôn được, dĩ nhiên, nhưng sau đó một sự hứa hôn là một ràng buộc như mọi cuộc hôn nhân, đặc biệt là những giấy tờ hôn thú đã được cẩn thận soạn thảo và ký kết bởi chú rể tương lai và công tước Bridgwater. Làm thế nào để hài lòng cha nàng để có thể xây dựng một sự giải quyết ổn thỏa cho nàng - Cora nghĩ. Có lẽ nàng sẽ không bao giờ có thể mang cho cha niềm vui nữa.

Nữ công tước nhìn vào nàng "Cháu đã hoàn thành bữa ăn sáng của mình chưa, Cora" bà hỏi "Tôi muốn có một vài lời với cháu trong phòng khách nếu cháu có thể"

Không có thêm bất cứ lời đề nghị kết hôn nào được đưa ra. Cora nghĩ một cách mất tinh thần. Nàng luôn thấy nó rất đau đớn mỗi khi nói *không* ngay cả khi nàng biết là vì tài sản của cha nàng mới có đề nghị kết hôn dù một trong những người cầu hôn ở Bristol là một người giàu có thật sự với tài sản riêng của mình, nàng phải thừa nhận.

"Vâng, thưa nữ công tước" nàng nói, nhìn xuống chân. Nhưng đó là sự la mắng nàng xứng đáng nhận được. Rất nhẹ nhàng bày tỏ, nhưng tuy vậy vẫn là lời la mắng. Họ về nhà rất muộn đêm hôm trước - hoặc sáng hôm nay - và họ đã rất mệt mỏi. Jane đã có được hạnh phúc kỳ diệu hơn với lời hứa hôn của cô, và tất cả đã bắt đầu nóng lên với sự xuất hiện ngắn gọn của Regent và sự ân cần của anh taddax nói chuyện với Cora và chúc mừng nàng về lòng dũng cảm đã cứu sống Henry.

Người bảo trợ của nàng đã để lại bất kỳ sự khó chịu nào của bà cho buổi sáng nay. Cora đoán.

"Điều đó là khá dễ hiểu khi cháu đang hồi phục sau sự kính sợ trước một hoàng tử" nữ bá tước nói khi Cora đã nói lời giải thích của nàng "Ta nghĩ rằng cháu muốn rời khỏi một thời gian để có thể hồi phục lại chính mình. Nhưng cháu thực sự nên gọi cho tôi, cháu thân yêu. Hoặc Lord Francis nên làm vậy. Ta thấy lạ rằng anh ta đã cư xử một cách thiếu suy nghĩ"

"Đó thật sự không phải lỗi của anh" Cora nói đẩy nhanh đến sự bảo vệ anh "Cháu đã nói với anh cháu có thể ngắt xỉu hoặc ói mwar. Anh đã hành động kịp thời. Điều đó thật đáng xấu hổ nếu như cháu làm vậy ở chỗ đông người. Đặc biệt là trước hoàng tử xứ Wales vẫn ở đó"

Nữ công tước mỉm cười một chút. Nhưng chỉ một chút thôi "Cora" bà nói, nhìn thẳng vào nàng "Cháu sẽ không thể phát triển một mối quan hệ nào được với Lord Francis, cháu yêu. Cậu ấy là em trai của công tước Fairhurst, và trong khi cháu rất quý phái và cha cháu là chủ nhân của Mobley Abbey và cháu là một nhân vật nữ chính được công nhận, chúng ta vẫn phải thực tế. Sẽ là không khôn ngoan -"

Nhưng Cora đã ngắt lời bà với một nụ cười vui vẻ "Có một mối quan tâm tới Lord Francis?" nàng nói "Ôi không, thưa bà. Đó là một sự ngu ngốc đáng kể" Không lẽ người bảo trợ của nàng không biết? "Cháu thích anh quá mwcs nhưng cháu không thể tự duy cho bất kỳ điều gì khác"

Nữ công tước nhìn nàng trong im lặng một lúc và sau đó gật đầu "Và có điều gì về cậu ta?" bà hỏi "Cậu ta có thể không bao giờ nghĩ đến cháu như một đối tượng để kết hôn, Cora, tàn bạo như tôi mới có thể đặt ra vấn đề một cách thẳng thắn. Ta chưa bao giờ thấy anh ta cư xử thiếu đúng đắn - hoàn toàn trái lại, thật vậy. Nhưng cháu cực kỳ hấp dẫn ngay cả khi cháu không có một vẻ đẹp cổ điển. Ta hy vọng - "

Nhưng đôi mắt Cora đang mở to. Nữ công tước không biết. Thật là một sự khôi hài. "Lord Francis hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự quyến rũ của cháu, cháu đảm bảo, thưa bà" nàng nói - mặc dù dĩ nhiên nàng không có nét quyến rũ nào khiến anh bị ảnh hưởng bởi ngay cả nếu anh cúi đầu. nhw vậy, bắt chắp những gì nữ bá tước nói với lòng tốt của bà "Và anh không là gì ngoài một quý ông hoàn hảo đối với cháu"

"Và" nữ công tước nói nhẹ nhàng "và cháu được nhìn thấy gần như đang ôm hôn cậu ta trên một ban công tối và vắng vẻ, Cora"

Cora cười khúc khích mặc bản thân "Chúng cháu đã cười" nàng nói "Cháu đã bị sợ hãi và sau đó cháu đã ngất đi, cháu đã phản ứng bằng cách tạo ra một trò đùa và Lord Francis thấy nó khá buồn cười. Chúng cháu chỉ cười và giữ lấy nhau"

Nó có thể là một sự ngu ngốc đáng kể nếu mang chuyện này đi kể lại. Nhưng chia sẻ tiếng cười là một điều tuyệt vời. Nàng và cha và Edgar thỉnh thoảng vẫn làm vậy, cả ba cùng nhau. Không thường xuyên, thật vậy, bởi vì cha là một doanh nhân tảo tẩu và Edgar là một luật sư nghiêm trang. Nhưng khi chỉ có họ với nhau và bắt đầu một số chủ đề mà cả ba đều thích thú, họ có thể trêu chọc nó, phóng đại nó cho đến khi họ nắm chặt lấy nhau và lau những giọt nước mắt thích thú.

Nó chưa bao giờ xảy ra với bất cứ ai khác - bất cứ ai bên ngoài gia đình nàng. Cho đến đêm hôm trước với Lord Francis. Nàng cảm thấy một tình cảm rất lớn dành cho anh. Nàng sẽ không bao giờ được thấy anh nữa sau tuần tiếp theo hoặc khoảng đó. Làm sao nàng dám mong muốn anh là cũng là anh trai nàng. Cả anh và Edgar. Nàng mô tả bản thân đang vấp dọc theo đường phố giữa Bristol và Bath, mỗi cánh tay nàng quàng qua một người trong số họ. Edgar và Lord Francis sẽ muốn mỗi khác, nàng tin vậy. Mặc dù có lẽ là không. Đàn ông nhw Edgar không luôn chấp nhận những người nhe Lord Francis. Thật là đau buồn.

"Ta tin cháu, cháu yêu" nữ công tước nói "nhưng có lẽ sau việc này những nguyên tắc về sự đúng đắn nên được nhớ là ai đó nên cẩn thận tránh việc xuất hiện một cách không thích hợp. Khi một người đàn ông và một người phụ nữ được phát hiện đang ở một mình với và trong vòng tay nhau, nó không chắc rằng hầu hết mọi người sẽ kết luận rằng họ chỉ đơn thuần là đang chia sẻ một trò đùa"

"Vâng, thưa bà" Cora đánh giá cao sự thật đó "Cháu rất lấy làm hổ thẹn. Cháu thành thật xin lỗi. Và cũng xin lỗi nếu như cháu đã làm tổn hại tới Lord Francis. Mặc dù cháu nghĩ rằng phần lớn mọi người sẽ không hiểu sai về hành động của mình" Chắc chắn rằng hầu hết mọi người phải biết.

Nữ công tước mỉm cười "Các quý ông không bao giờ bị tổn hại, cháu yêu." bà nói "chỉ có các quý cô. Chuyện này có thể suôn sẻ, ta khá chắc chắn. Sau cùng, tất cả mọi người đều có đầu óc để xét đoán đến sự thật rằng cháu đã được chúc mừng bởi một vị hoàng tử. Và thậm chí cả từ việc cháu đang có được sự quý trọng rất lớn của cộng đồng như hiện nay. Nhưng cháu phải cẩn thận, Cora. Tầng lớp của chúng ta là một cơ thể rất hay thay đổi"

"Vâng, thưa bà" Cora nói

"Sáng nay cháu có đến thư viện cùng Jane không" nữ công tước nói với một nụ cười. "Ta tin rằng sẽ có một cuộc gặp gỡ tình cờ với Greenwald. Hãy đi cùng Jane, cháu yêu. Và luôn ở bên

canh nó, cháu có thể không? Cháu sẽ không đuổi theo một chiếc mũ bị gió cuốn bay và bỏ nó lại một mình chứ?"

Mặt Cora đỏ ửng. Điều đó không qua được mắt nữ công tước và biết thêm được nhiều điều rõ ràng hơn về hai cô con gái hoặc người được bà bảo trợ.

"Không, thưa bà" nàng nói và bỏ chạy khỏi phòng.

Nàng đã không cẩn thận. Nàng sẽ không bao giờ hiểu được thế giới của xã hội thượng lưu, nàng nghĩ. Nhưng ngay sau đó nó không quan trọng. Nàng sẽ không còn ở trong thế giới đó lâu nữa. Chẳng bao lâu nàng sẽ trở lại với thế giới riêng của mình, nơi mà các quy tắc không quá nghiêm ngặt và không có sự xem xét quá kỹ lưỡng về sự kỳ vọng vui sướng đối với việc giảng lược với vài nạn nhân xấu số. Nhưng vì lợi ích của nữ công tước Bridgwater, người đã rất tốt với nàng, nàng sẽ phải cẩn thận hơn trong cách cư xử khi nào nàng vẫn còn ở trong thành phố.

Nàng khao khát được gặp lại Lord Francis, dù vậy. Nàng muốn nói với anh điều mà mọi người nghĩ và điều mà người bảo trợ của nàng nói. Anh sẽ đánh giá cao những câu chuyện đùa không có hồi kết. Chúng đều là những tiếng cười sáng khoái.

Ôi chúa ơi, nàng nghĩ, nàng sẽ nhớ anh khủng khiếp nếu nàng rời thành phố và về nhà.

Lord Francis Kneller đã đến thăm công tước Bridgwater sáng nay vào bữa sáng. Anh đã được mời vào phòng ăn và tham gia vào bữa ăn sáng đã sẵn sàng. Anh nhả nhó một chút và đặt hai tay lên bàn.

Công tước đặt những lá thư buổi sáng nay sang bên, những lá thư đã được mở ra bằng một thông báo, nhìn vào người quản gia và gật đầu, anh ta lập tức rời khỏi phòng.

"Được rồi" Lord Francis lên tiếng, chiếc khăn ăn đã được người quản gia đặt bên cạnh anh và anh cầm những chiếc đĩa bạc lên "cho tôi ý kiến thẳng thắn của cậu đi, Bridge" Đây là lần đầu tiên anh sử dụng hình thức rút ngắn tên gọi của công tước mà bạn bè gần gũi hơn thường sử dụng. Nhưng anh làm vậy mà không hề có chủ ý "Tôi có nợ nàng một lời đề nghị không?" - "Trời đất" công tước nói, chiếc nĩa đang nằm ngay giữa miệng anh.

"Cậu không phải cha, không phải anh trai, không phải bất cứ người bảo trợ nào của cô ta" Lord Francis nói "Và tôi tin rằng nàng đã đến tuổi. Nhưng cậu đã chọn được ai đủ tiêu chuẩn với nàng chưa. Vậy thì, sau cùng, tôi có nợ nàng một lời cầu hôn?"

Công tước đặt chiếc nĩa xuống, thức ăn vẫn còn trên đó "Tôi còn không nảy ra được ý nghĩ rằng cậu thậm chí xem xét đến việc đó" anh nói "Cậu không đưa ra một đề nghị nghiêm túc, phải không?"

"Tôi và nàng ở một mình" Lord Francis nói "Trong một nơi tối tăm, nơi mà không ai khác có thể xem xét đến việc nhận thấy tình huống đó có chút nào đúng đắn. Tay tôi đang trên người nàng. Tay nàng cũng vậy với tôi. Chúng tôi đã bị nhìn thấy bởi một lượng lớn khán giả, kể cả cậu. Tôi chắc chắn không đổ lỗi cho bất cứ ai nếu họ kết luận rằng chúng tôi đã ôm lấy nhau, đặc biệt trong ánh sáng của những lời nói ngu ngốc nhất được thốt ra"

"Vậy hai người *không* ôm nhau?" công tước hỏi một cách yếu ớt.

"Chúng tôi đã *cười lớn*" Lord Francis nói "Nhưng điều đó dường như là sự đau buồn không thích hợp vào lúc này. Tôi tin rằng tôi nợ nàng sự bảo vệ dưới tên của tôi"

"Trời ơi" công tước nói "Tôi định sẽ tới gặp cậu sau bữa sáng, Kneller. Để đảm bảo với cậu rằng người được mẹ tôi bảo trợ không có những hành động không phù hợp. Tôi cho rằng đây là ý kiến riêng của cậu, Cô ấy sau tất cả mọi việc - cực kỳ ổn. Nhưng việc của tôi sáng nay là nói với cậu rằng sẽ không nhw vậy, rằng cậu sẽ phải bước qua tôi để làm điều đó"

Lord Francis ngồi lại ghế sau khi đứng lên một cách đột ngột. Anh cảm thấy sự trở lại của cơn giận dữ mới nhất giống như tối hôm qua "Những hành động không phù hợp?" anh nói "Tôi

và Miss Downes? Cậu mất trí sao, Bridgwater. Cô ấy là một *tiểu thư*"

"À" công tước lặng lẽ nói "nhưng cô ấy không phải, phải không? Lord Francis không bao giờ tức giận. Nhưng anh biết những gì đang biểu hiện trên mặt mình "Tôi có thể thách đấu với cậu vì điều đó" anh nói qua kẽ răng.

Công tước nhìn anh, nhướn mày, và đặt khăn ăn của mình lên bàn. Anh đặt ngón trỏ và ngón cái hai bên mũi "Ngồi xuống đi Kneller" anh nói "Đừng biến chúng ta thành trò cười"

"Không có gì đáng buồn cười về việc Miss Downes là loại phụ nữ có nhwngx hành động không thích hợp" Lord Francis nói. Nhwngh anh ngồi lại xuống ghế khi công tước chỉ đơn thuần là nhắm mắt nghỉ ngơi dựa vào khuỷu tay trên bàn.

"Chúa ơi" công tước nói "Cậu đang yêu cô ta, Kneller"

"Vớ vẩn" Lord Francis nói "Vô nghĩa, vớ vẩn. Nhưng nàng có phong cách và nét duyên dáng và lòng can đảm. Bridge, và không xứng đáng là chủ đề để đem ra thảo luận giữa chúng ta như một ai đó người mà có thể hoặc không thể đồng ý trở thành tình nhân của tôi. Rất rõ ràng"

"Tôi chắc chắn đồng ý với cậu trước khi tôi cho phép một điều tương tự vậy" công tước nói "Cha cô ta cho phép đến đây với sự bảo trợ của mẹ tôi và cả sự bảo vệ. Dưới sự bảo vệ của tôi, theo một cách nào đó. Cậu không thể cưới cô ấy, Kneller. Nó sẽ là thảm họa cho cả hai người"

"Phải" Lord Francis đồng ý sau một lúc suy nghĩ. Mặc dù anh nghĩ rằng không có gì khác hàng đêm. Anh đã cố gắng tưởng tượng ra cuộc trao đổi anh sẽ có với anh trai sau khi ra một thông báo. Bên canh đó, nàng sẽ không bao giờ cảm thấy thoải mái trong thế giới của anh. Hãy nhìn những gì đã xảy ra vào buổi tối hôm trước khi hoàng tử xuất hiện. "Nhưng điều gì sẽ xảy ra với nàng nếu tôi không cầu hôn? Có thể nàng sẽ không thể có thêm lời cầu hôn nào?"

"Không hẳn" công tước nói với một tiếng thở dài "Tôi sẽ dành thời gian trong ngày để đi lang thang từ phòng làm việc tới phòng khách. Tôi sẽ nói chuyện với mẹ tôi đầu tiên và đảm bảo rằng bà cũng vậy. Chúng tôi sẽ cùng tiêu khiển bằng nỗi sợ hãi của sự ngọt ngào, nữ anh hùng vô tội đã được chào đón khoảnh khắc cho danh tiếng của mình với hoàng tử. Và một điều buồn cười nữa là khi cô ấy vấp chân và bám chặt lấy cậu trong nỗi sợ hãi và run rẩy khi cậu đi sau an ủi và mang cô ấy vào trong. Không ai dám có mâu thuẫn với tôi, và không ai thậm chí nghĩ đến chuyện không tin tưởng mẹ tôi khi bà đang mang vẻ duyên dáng nhất"

"Và câu chuyện gần như đúng với sự thật" Lord Francis nói "Ngoại trừ việc chúng tôi đã cười. Sự cứu trợ về phần của nàng đã kết thúc, tôi giả sử vậy, và phần tôi là sự vui vẻ thật sự. Nàng có cách của mình để khiến tôi rất vui vẻ" Anh nói một cách khá buồn bã. Anh sẽ không thể cho phép bản thân có được sự vui vẻ như vậy với nàng thêm nữa.

"Phải, chúng ta sẽ kết thúc chuyện này" công tước trả lời, với lấy hộp đựng thuốc dù đã không thật sự kết thúc bữa ăn. "Và không thêm nữa điều vô lý về lời đề nghị cầu hôn với cô ấy, Kneller"

Lord Francis đứng dậy một lần nwax, đẩy chiếc ghế dưới bàn và nắm lấy thành ghế "Tôi có rất nhiều nghĩa vụ với cậu, Bridge" anh nói "vì lợi ích của nàng. Nếu có bất kỳ vụ bê bối nào, nó sẽ hoàn toàn là do lỗi của tôi. Nàng vô tội hơn rất nhiều hơn là những năm tháng đang đợi nàng phía trước. Tôi tin rằng nàng không có khái niệm thời gian đó có thể là bất cứ điều gì tồi tệ hơn tình hình hiện tại là sự bối rối. Nếu không có cách nào khiến chuyện này suôn sẻ, cậu sẽ đảm bảo một điều rằng tôi sẽ được biết đúng không?"

"Được rồi" công tước nói, một tay cầm điều thuốc đặt trước mặt "nhưng nếu điều đó xảy ra, Kneller, chúng ta sẽ lặng lẽ gửi cô ấy về nhà. Vụ bê bối sẽ không thể theo về tận thế giới của cô ấy được, cậu biết đấy"

Lord Francis nắm những ngón tay vào thành ghế đến trắng bệch trước khi gật đầu cụt lủn và ra về.

Anh cảm thấy tốt hơn nhiều, anh nghĩ và vội vàng đi xuống phố. Anh đã rất lo sợ Bridgewater sẽ có một hợp đồng hôn nhân ve vẩy trước mũi anh ngay lúc họ gặp nhau. Không phải là Brighwater có thẩm quyền rút ra bất cứ giấy tờ nào như vậy, tất nhiên. Nhưng ngay cả vậy...

Có lẽ anh đã thoát được. Có lẽ nàng đã thoát được. Nhưng một điều chắc chắn. Anh không thể để bị thấy trong vòng nửa dặm gần Miss Cora Downes trong phần còn lại của mùa.

Ý nghĩ này khiến anh có một cảm giác buồn bã kỳ lạ.

Lần đầu tiên trong vòng vài tuần, Lord Francis đã cố ý gọi lên một vài hình ảnh về Samantha Newman, giờ là Samantha Wade, hầu tước phu nhân Carew. Một cách cố ý, anh tra tấn bản thân với hình ảnh nàng tay trong tay di dạo với Carew trong Highmoor Park ở Yorkshire. Cố tình nhắc nhở bản thân rằng nàng đang có thai. Cố tình tự ép bản thân vào sự đau đớn của nỗi cô đơn và sự tự thương lại. Trái tim anh không còn cảm thấy như đang tụt hẳn xuống gót giày của mình. Nó có cảm giác như đang nằm sáu feet dưới đất.

Chết tiệt nó, nhưng cuộc sống như thể một công viên kinh doanh khó chịu trong những ngày này.

CHƯƠNG 9

Phải, tất nhiên, không có scandal. Cora đã không dự kiến sẽ có. Thật điên rồ! Tất cả những gì đã xảy ra là mọi người nhìn thấy nàng đang cười không kiềm chế trong vòng tay Lord Francis Kneller - Lord Francis của tất cả mọi người. Đây là một tình huống cực kỳ lúng túng, nhưng chỉ có vậy, không gì khác. Không một ai có thể có bất kỳ cảm giác nghi ngờ nào vào bất kỳ điều gì khác. Và dường như là không một ai làm vậy.

Đối với những tuần tiếp theo, nàng đã bị bao vây bởi những người hâm mộ, cả những người cũ và những người mới. Nàng có hai lời đề nghị cầu hôn và từ chối cả hai. Không ai trong số những quý ông đang ngưỡng mộ nàng nhắc đến sự cố tại buổi khiêu vũ của Lady Fuller - ít nhất là không phải sự cố đó. Một vài người đã bị lóa mắt bởi thực tế là hoàng tử xứ Wales đã nói chuyện với nàng.

Một vài tiểu thư nàng quen biết đã có một vài lời nhận xét về *tai nạn*, thật vậy. Một người trong số họ đã nói với nàng, nàng đã thật sự may mắn vì có Lord Francis Kneller như một phần có giá trị. Hình như anh đã điều gì đó có phần *phù hợp* cho việc đó. Với Lord Francis như một thành viên trong sự buộc tội của một ai đó, nó dường như là, một trong những sự kiện để thu hút nhiều thành viên hơn, đây là sự thật, Cora nghĩ, sau đó anh sẽ đạt được nhiều thành công hơn. Dĩ nhiên anh không phải trả giá về tội lỗi của một quý ông. Nàng phải nhớ để hỏi lại anh trong lần tiếp theo nàng gặp anh. Họ đã cùng cười sau chuyện đó. Danh dự của quý cô Pamela Fletcher người đã không được để ý tới trong vài năm này, chủ yếu vì một tính cách khó chịu, trong sự đánh giá của Cora - là một chút tử tế.

"Lord Francis Kneller đã gắn với sự cố của Miss Cora", cô ta giải thích thật lòng với một tiểu thư trẻ "bởi vì anh ta đã quen với việc trở thành một phần sự cố của một ai đó, quý ông tội nghiệp" cô thở dài.

Không ai sau đó bày tỏ sự quan tâm đến cách cô ta đang thoải phồng lời nhận xét. Nhưng không ai muốn để bắt đầu nói chuyện về thời tiết hoặc bất kỳ chủ đề vô thưởng vô phạt nào khác. Tất cả mọi người trông đều hơi xấu hổ, trừ Cora, người trông có một vẻ quan tâm nhẹ nhàng. Và như vậy là quý cô Fletcher lại tiếp tục dù không được khuyến khích.

"Lord Francis đã từng là một phần trong sự cố của Samanta Newman trong vài năm, ai cũng biết" cô nói, đang nói chuyện với Cora, mặc dù rõ ràng là cô ta nghĩ rằng Cora không biết "Anh ta đã từng hết lòng vì cô ấy. Có tin đồn rằng anh ta đã rất đau lòng khi biết cô ấy kết hôn với hầu tước Carew hồi đầu mùa. Nhưng ai có thể đổ lỗi cho cô ấy được?" Cô ta nhìn về nhóm người với sự thỏa thuận cho một nụ cười để tiếp tục, "Hầu tước là một người cực kỳ thiếu hình thức bên ngoài, và anh ta là một người què, mặc dù không ai muốn sử dụng một từ ngữ thô tục đến như vậy, nhưng anh ta đã được nói rằng thu nhập mỗi năm hơn 50 nghìn bảng, tôi có thể bị cám dỗ để cưới anh ta nếu anh ta hỏi" Cô ta nói với tiếng cười khúc khích vui vẻ.

Miss Fletcher, Cora kết luận, là một người thiếu não trầm trọng. Nếu Lord Francis đã từng là một người hâm mộ của một phụ nữ trong nhiều năm, điều đó không phải là dấu hiệu cho thấy rằng anh đã có một mối quan tâm thật sự lãng mạn dành cho cô ấy sao? Lord Francis đã đau khổ vì người con gái anh yêu đã kết hôn với một người đàn ông khác, vì tài sản của anh ta? Những thứ thật vô nghĩa. Nàng giữ một vài mẩu tin nhỏ về những chuyện ngồi lê đôi mách này để chia sẻ với anh nữa. Nàng sẽ trêu chọc anh về Samantha bất-cử-tên-gọi-nào, giờ là hầu tước phu nhân của đầu-cũng-được.

Nhưng điều rắc rối là, mặc dù tuần lễ sau buổi khiêu vũ của Lady Fuller là một tuần vô cùng bận rộn, và mặc dù những quý ông đã tới nhiều hơn, quá đủ để nhảy với Cora và lái xe với nàng, và đi dạo với nàng và trò chuyện với nàng, thì cũng không bao giờ có một người đó, chỉ một người có thể làm được tất cả những điều đó.

Trong cả tuần nay nàng đã không trao đổi một từ nào với Lord Francis Kneller. Nàng nhìn thấy anh hai lần - một là ở nhà hát nơi mà nàng ở đó với một nhóm của bá tước Greenwald, và một lần khi nàng đi mua sắm trên đường Oxford. Những lần gặp tình cờ không đủ để họ có thể tiến gần nhau và trao đổi nhiều hơn chỉ là những lời chào thoáng qua.

Đó là điều khiêu khích và là điều ảm đạm nhất. Nàng quyết định nàng không muốn những người cầu hôn, thậm chí nàng còn không tiếp đón họ, nhưng những người cầu hôn vẫn đến cả ngày, tất cả các ngày. Nàng chỉ muốn một người bạn cho hai tuần cuối cùng nàng còn lại ở London - một người bạn, người mà nàng có thể thư giãn và tán gẫu và cười lớn. Nàng chẳng thấy điều gì ở người bạn nàng có ở London - mặc dù điều đó dường như là ngớ ngẩn và không trung thành về mặt tư tưởng, khi nàng có Jane và cả Elizabeth là những người bạn.

Nàng biết rằng nàng sẽ nhớ Lord Francis khi nàng quay trở về Bristol. Nhưng nàng không sẵn sàng để bắt đầu nhớ anh sớm. Dĩ nhiên, anh không nợ gì nàng. Anh đã tử tế hơn nàng nghĩ rằng một quý ông có thể. Anh đã mệt mỏi trong việc có sự chú ý của nàng. Anh không nghĩ về nàng như một người bạn. Làm cách nào nàng có thể thậm chí nghĩ rằng anh có thể? Ý nghĩ này gây cho nàng chút ý nhục nhã.

Chỉ còn một tuần nữa nàng sẽ rời London. Ngoài những thông báo hàng ngày trong việc vui chơi giải trí, còn có một việc mà nàng đặc biệt mong đợi. Nàng sẽ đến Vauxhall Gardens tối nay, một lần nữa là một phần trong nhóm của bá tước Greenwald. Nàng đã không còn cảm giác vui mừng trước cơ hội được nhìn thấy khu vườn nổi tiếng và kỳ diệu vào ban đêm, khi chúng được cho rằng có ma thuật với rất nhiều đèn với tất cả các tầng lớp xã hội và âm nhạc và đồ ăn và pháo hoa.

Đây sẽ là sự hồi hộp đáng nhớ để lưu giữ trước khi nàng trở về nhà. Làm thế nào mà nàng lại mong mỏi được về nhà! Làm thế nào mà nàng mong mỏi được khoe với cha và Edgar tất cả những điều nàng đã thấy và đã làm! Làm thế nào mà nàng có thể mong muốn để kể với họ về cuộc gặp với hoàng tử. Nàng sẽ giữ lại những chi tiết quan trọng - những điều mà anh đã nói với nàng một cách riêng tư - những điều họ đã nói trực tiếp với nhau. Nàng muốn thấy biểu hiện của họ khi họ nghe nó.

Ồ phải, đã rất lâu rồi nàng không về nhà. Nhưng trước tiên là Vauxhall và một tuần cuối cùng để vui vẻ.

Anh không hoàn toàn biết anh vẫn đang làm gì ở London. Không có lý do thực sự nào để ở lại và mùa lễ hội đã hầu như kết thúc. Nhiều người đã rời đi. Nhưng, anh sẽ đi đâu? Anh có một bất động sản của riêng mình ở Wiltshire, được trông coi bởi mẹ anh, nhưng anh luôn cảm thấy không yên nếu không anh đã lấy một căn nhà dành cho những bữa tiệc. Anh không cảm thấy giống tổ chức một bữa tiệc. Anh không thể đến nhà anh trai mình trong vài tuần - đó luôn là một lời mời để anh ở lại đó, và những đứa trẻ sẽ trở nên mê mẩn những trò chơi. Hoặc anh có thể đến nhà một trong hai người chị em gái của mình. Cả hai người trong số họ sẽ hành động ngay lập tức chạy như bay ra trước anh với những hồ sơ về những người đủ tiêu chuẩn ở địa phương. Không, anh sẽ không ở trong tâm trạng như vậy trong gia đình mình, đặc biệt là với những thành viên mai mối trong gia đình - ngay cả với người chị em họ cũng sẽ không hoàn toàn vô tội trong chuyện này.

Anh có thể đến Brighton, nơi mà việc vui chơi giải trí trong mùa lễ hội sẽ vẫn tiếp tục hầu như không suy giảm trong một môi trường mới. Nhưng anh sẽ không cảm thấy như vậy thêm nữa. Anh có thể đến Chalcote ở Yorkshire thăm Gabe và Lady Thornhill...

Không, anh không thể. Highmoor nằm sát vách Chalcote và họ đến thăm hầu như mỗi ngày. Gabe đã viết nhw vậy. Anh có thể không bao giờ quay trở lại Chalcote - không trong một thời gian nữa, một thời gian dài nữa, dù sao thì, cho đến lúc anh có thể chắc làm vậy mà không tự đá vào móng mình. Anh chắc chắn không muốn nhìn thấy Samantha với cái tử cung đang ngày càng phát triển. Suy nghĩ đó khiến anh gần như thấy hoảng loạn.

Và vì vậy anh ở lại London đơn giản là vì anh chẳng còn nơi nào khác để đi. Bên cạnh đó, trong một vài ngày anh không chắc rằng vụ scandal đã được ngăn chặn trong sự rủi ro trong buổi dạ vũ của Lady Fuller. Anh không thể hiểu được điều gì đang xảy ra với mình trong lúc này.

Anh không thể nhớ được nụ cười bất lực như thế không còn gì trên đời từ khi anh là một cậu bé, và anh chắc chắn không thể nhớ đã bao giờ anh bán vào một người phụ nữ trong khi anh làm vậy. Và họ đã bị nhìn thấy. Nó là một sự nhục nhã đáng basod động. Anh đã không chắc rằng Bridgwater và mẹ của cậu ta, ngay cả với tất cả tầm quan trọng và sự ảnh hưởng của họ, sẽ có thể thuyết phục được tất cả mọi người rằng những gì họ đã làm trước sự chứng kiến của rất nhiều người không thể nào là một cái ôm nồng nhiệt.

Anh ở lại để có thể cầu hôn một người phụ nữ nếu như điều tồi tệ nhất có thể đến theo cách tồi tệ nhất. Đó là một suy nghĩ đáng báo động. Fairhurst sẽ lấy đầu anh. Bridgwater đã nói vậy. Đó là điều hoàn toàn đúng - nhưng đầu anh sẽ sẽ bị lôi xuống bằng cách nhai hơn là chặt. Ngay cả đứa con trai nhỏ tuổi của công tước Fairhurst cũng được dự kiến là có một bàn chân khá cao. Thậm chí Samantha sẽ cau mày với cô dâu của anh.

Samantha - anh ước rằng anh có thể ngừng nghĩ về nàng. Anh đã quá mệt mỏi vì làm vậy. Anh đã quá mệt mỏi để chăm sóc một trái tim tan vỡ.

Đó không phải vụ bê bối. Hoặc hợp lý hơn cả là tất cả mọi người chắc chắn không thể có ai có ý nghĩ nghiêm túc rằng anh có thể tán tỉnh hoặc hẹn hò với Miss Downes - hoặc bị lóa mắt bởi danh tiếng hoàng tử đã chú ý tới nàng trong phòng khiêu vũ, và sự không thận trọng nhỏ của nàng sẵn sàng có thể được tha thứ trong sự chúc mừng thắng lợi của nàng với một cái ôm cởi mở với bạn nhảy của nàng lúc đó. Hoặc Bridge và mẹ cậu ta đã hoàn thành một ngày làm việc rất tốt khi giảm thiểu đáng kể tin đồn ngày càng tăng.

Lord Francis đã làm phần của mình trong khả năng có thể, nhưng bằng cách giữ khoảng cách một cách thận trọng với Miss Downes. Điều đó có nghĩa là tránh né phòng khiêu vũ bất cứ khi nào thấy nàng trong đó và chạy trốn xuống phố, khi anh phát hiện ra nàng, để họ không phải mặt-đối-mặt nhau, và cưỡi ngựa dạo trong Hyde Park buổi chiều, rời khỏi công viên chỉ sau một vài phút sau đó bởi nàng đã tới lái xe với Pandry. Điều đó có nghĩa là phải thận trọng và nhìn ngó xung quanh.

Điều đó có nghĩa là có đôi chút chán nản.

Anh nhớ đến việc nói chuyện huyền thoại vui tươi và tiếng cười rạng rỡ của nàng. Anh nhớ những trò vui nhộn của nàng. Có một cái gì đó nức cười ngay cả trong thực tế là tiếng cười vui nhộn đã gần như đồng lõa cho họ với vụ bê bối và một sự buộc tội kéo dài. Anh phải thừa nhận với chính mình mỗi cuối tuần rằng đã có hai dịp cao điểm trong tuần khi anh không thể rời mắt khỏi nàng và buộc phải nâng một tay lên trong sự thừa nhận. Cả hai lần nàng đã cười rạng rỡ và vẫy tay chào hớn hở.

Cũng như nếu nàng thật sự quan tâm. Anh nhớ cảm giác khó chịu của mình tại buổi khiêu vũ và sự chắc chắn của anh đã tăng lên rằng nàng đã để cho cảm giác của mình với anh phát triển một cách âm ập. Anh vẫn hy vọng rằng nàng không yêu anh. Nhưng anh phải thú nhận rằng cả hai lần anh thấy nàng đều gần như một phụ nữ, người đang tìm cảm xúc dành cho một người yêu khó với tới.

Anh khiêu vũ với Lady Augusta Haville chỉ một lần trong cả tuần - lần đầu tiên anh làm vậy mặc dù anh đôi lúc đã suy nghĩ về nó và cô ấy đã có những tín hiệu sẵn sàng cho một khoảng thời gian thậm chí là lâu hơn thế. Buổi sáng hôm sau, anh nhận được một lời mời bất ngờ từ mẹ của Lady Augusta cho một bữa tiệc tối tại Vauxhall. Tại sao lại không? Anh nghĩ với một cái nhún vai, lời mời vẫn còn trong tay anh sau khi anh đã sẵn sàng để từ chối. Tại sao lại không? Anh đã tới Vauxhall chỉ một lần trong năm nay. Đó luôn là chuyến viếng thăm đáng giá. Và nếu có bất kỳ tin đồn dai dẳng nào về Miss Downes và anh, sau đó anh sẽ đặt nó xuống và nghỉ ngơi bằng cách xuất hiện trước công chúng với Lady Augusta và những người quen của cô.

Anh đã viết lại một lời chấp nhận.

Vauxhall thật sự huyền diệu. Ngay sau khi họ vào đến từ lối cửa sông, Cora đã biết rằng đây sẽ là nơi tất cả những người nàng đã gặp ở London sẽ luôn trong tâm trí và trong những giấc mơ của nàng. Hôm nay là một ngày nóng và đến tối thời tiết vẫn ấm áp, với chỉ đủ dễ dàng để đặt những chiếc đèn lắc lư trên những tán cây, mang đến những ánh sáng hình vòng cung nhiều màu sắc dưới những lối đi xung quanh.

Dàn nhạc đang chơi trong nhà và một vài cặp đôi đã sẵn sàng để khiêu vũ. Vauxhall là thiên đường tình yêu, Jane trước đây đã nói, đỏ mặt và chắc chắn rằng cô ấy đã nói ngoài tầm nghe của mẹ cô - và của cả Elizabeth.

Ở đây có những con đường rộng để đi dạo và cũng có vài con đường hẹp, tối, nơi mà một cặp vợ chồng có thể có một vài phút bí mật nếu họ đủ thông minh để sắp xếp một cách đủ kín đáo và không quá lâu để bị nhớ tới.

Có lẽ, Jane đã nói, với hai bàn tay siết chặt ngược và mắt nhắm, để Cora biết được cô thật sự đang tập trung suy nghĩ - có lẽ ở Vauxhall cô đã có nụ hôn đầu tiên. Jane và bá tước Greenwald, Cora đoán, một tình yêu sôi nổi và có đôi chút khó chịu với thực tế là đám cưới của cô phải đợi cho đến đám cưới của người chị gái Elizabeth.

Điều này phải thật tốt đẹp. Cora nghĩ, sự sôi nổi trong tình yêu. Nàng nghĩ nhiều hơn khi họ tới Vauxhall. Mặc dù họ là những người đầu tiên ngồi xuống bàn ăn tối, nàng ao ước đã được khiêu vũ và được đi bộ dọc theo những lối đi râm mát. Nàng muốn có ai đó lãng mạn hơn một chút Mr. Corsham và cả với ai đó - người mà nàng có thể đánh cắp một nụ hôn. Nhưng dù sao thì, nàng cũng có ý định tận hưởng mọi thứ bây giờ.

Tinh thần của nàng đã làm nàng có đôi chút nản lòng khi nàng phát hiện ra Lord Francis Kneller tại một căn phòng không xa phòng nàng. Anh đã không thấy nàng. Anh đang ở cùng một nhóm bao gồm cả Lady Augusta Haville đáng yêu và một vài tiểu thư và quý ông khác, tất cả họ, Cora nhận ra, đều có tước hiệu.

Anh đang ngồi cạnh Lady Augusta và chú tâm vào cuộc trò chuyện của cô ấy. Anh nhìn vẫn rất thanh lịch như anh vẫn luôn như vậy, chỉ hơi-trái-giới-tính. Áo khoác của anh màu oải hương và áo ghi lê màu bạc.

Thực tế, tinh thần của Cora đã khá hơn một chút so với sự chán nản. Nàng cảm thấy cực kỳ chán nản, nếu nàng có thể nói thật lòng. Nàng không ghen tuông - Lord Francis không hề tán tỉnh Lady Augusta hơn là anh sẽ tán tỉnh nàng hoặc bất kỳ tiểu thư nào. Nhưng nàng cảm thấy ghen tị. Nàng muốn anh ngồi cạnh nàng, nhìn nàng, trò chuyện chú tâm với nàng. Ôi, chúa ơi, nàng nghĩ, nàng cảm thấy ghen tuông. Nàng muốn anh là bạn nàng. Nàng không muốn chia sẻ anh.

Chia sẻ? Nàng gần như cười lớn mặc dù Mr. Corsham đang có một cuộc trò chuyện nghiêm túc với một cặp đôi màu xám về giá đặt thầu tại Tattersall tuần này. Không có câu hỏi nào từ Lord Francis. Anh không hề quan tâm đến nàng nữa. Anh không nói chuyện với nàng cả tuần. Anh có thể đến khu riêng của Lord Greenwald ở nhà hát trong suốt giờ nghỉ để tỏ lòng kính

trọng của anh. Anh có thể đã vội vã xuống phố Oxford để chào nàng. Nhưng anh giữ khoảng cách với nàng trong cả hai lần. Bây giờ, vào tối nay, anh thậm chí không nhận thấy nàng mặc dù nàng đã ít nhất hai mươi lần liếc nhìn anh.

Bữa tiệc muộn cuối cùng cũng kết thúc và nàng ra sàn khiêu vũ, đầu tiên là với Mr. Corsham và su đó với một tử tước, người không may sở hữu hai bàn chân trái và không có khả năng cảm nhận nhịp điệu. Sau đó, nàng đi với Mr. Corsham và hai cặp đôi khác, bao gồm Jane và bá tước của cô. Nữ công tước và mẹ của bá tước trong khu riêng.

Tất cả đều rất đẹp đẽ. Cora nghĩ khi họ đi tản bộ. Nàng đã cố gắng để tượng tượng rằng nàng đang đi với một người nào đó rất đặc biệt. Mặc dù nó không phải là vấn đề nếu không phải vậy. Vị trí và buổi tối đáng yêu này là thật. Yên bình. Nhẹ nhàng. Nàng lắc đầu và cố gắng để nhìn bầu trời và những ngôi sao vượt ra ngoài những ánh đèn và những tán lá đang đu đưa.

Lord Francis cũng đang đi bộ dọc theo con đường này. Anh và Lady Augusta bên cánh tay và một cặp đôi khác đang đi với họ. Họ không quay trở lại. Có lẽ, Cora nghĩ, họ sẽ đi xa hơn. Có lẽ, họ sẽ dừng lại và trò chuyện. Mặc dù nàng không thực sự muốn điều đó. Bây giờ thì nàng biết, anh đã cố tình tránh nàng trong suốt tuần qua. Nàng sẽ không ép buộc anh vào một cuộc thảo luận. Và nàng sẽ không thể nói chuyện hay cười với anh, dù sao thì, anh đã có Lady Augusta bên cạnh và nàng với Mr. Corsham.

Không, nàng hi vọng rằng họ sẽ không gặp nhau.

Jane và bá tước đã tụt xuống sau nhóm. Chẳng bao lâu, Cora nhận thấy, họ đã hoàn toàn biến mất. Nàng mỉm cười với chính mình. Họ sẽ lặng lẽ xuất hiện trở lại sau vài phút, nàng chắc chắn. Họ bao giờ cũng kín đáo, hai người họ. Các cặp đôi khác cũng đi cách nàng một khoảng nhỏ.

Và sau đó là một sự phân tâm, chỉ đến lúc Cora nghĩ rằng nàng đã nhìn thấy Lord Francis và nhóm của anh đang tiến đến từ xa. Một phụ nữ ăn mặc khá tồi - bất cứ ai cũng có thể trả lệ phí để có thể vào Vauxhall và có lẽ cũng có thể được gia nhập mà không phải trả tiền - nói một vài điều với Mr. Corsham và bắt tay anh. Anh nói thô lỗ với cô ta và đã cố gắng nhún vai ra để giữ cô, nhưng cô ta kiên trì bám lấy anh và bắt đầu một câu chuyện về nỗi đau mà không nghi ngờ gì không hướng về sự hứng thú của Cora và sự cảm thông nếu nàng bắt buộc phải lắng nghe. Nhưng nàng không.

Một đứa trẻ phóng ra từ những cái cây bên trái nàng và lao vào lòng nàng khóc lóc âm ỹ, bám vào trang phục dạ hội buổi tối của nàng. Nó là một cậu bé nhỏ nhắn, rách rưới, đi chân trần. Cora cúi người lắng nghe cậu bé với một cái cau mày quan tâm.

"Cứu với" cậu bé nói với hơi thở hỗn hển "Anh ấy bị mắc kẹt trên một cái cây, thưa bà. Anh ấy quá sợ hãi để leo xuống. Và chắc chắn chúng tôi sẽ bị đánh nếu chúng tôi bị kẹt trên đó" Sau lời phát biểu cảm động này mà không cần tạm dừng, cậu bé lại tiếp tục khóc và bám vào nàng quay nàng lại để kéo đi.

Cora bối rối trong một lúc - không quá lâu - liếc nhìn về phía Mr. Corsham. Nhưng anh ta vẫn đang cố gắng trong việc tách người phụ nữ từ cánh tay mình và không nhận ra cậu bé. Tuy nhiên, ở đâu đó bên trái Cora, trong một vài cái cây tối, một đứa trẻ đang lơ lửng trên cây và có thể rơi khỏi đó bất cứ lúc nào, và cả hai cậu bé sẽ gặp rắc rối nếu bị bắt. Không nghi ngờ gì, họ đã lên vào khu vườn vui vẻ, hy vọng có thể quan sát tất cả những sự huy hoàng bên trong từ trên một cái cây. Khổ thân những cậu bé nghèo.

Không nói gì với Mr. Corsham, Cora nắm lấy bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ và cùng nó bước vào bóng tối. Nàng thậm chí còn không nghĩ đến việc nàng cần ai đó hộ tống và sự trùng hợp ngẫu nhiên về những chuyện không may luôn xảy đến với nàng cùng lúc.

"Đừng sợ" nàng hướng dẫn cậu bé với giọng nói nhẹ nhàng nhất "Chúng ta sẽ đưa anh trai cháu xuống trong thời gian sớm nhất. Tôi là một chuyên gia leo trèo. . luôn

Bí mật đó không bao giờ mất – **không bao giờ**. Và cũng như việc không thất bại, tôi thấy rằng sẽ không gây thiệt hại gì cho hai em. Không nghi ngờ gì hai em đã nghịch ngợm lên vào đây mà không trả tiền, nhưng mọi người sẽ biết những cậu bé vẫn chỉ là những đứa trẻ". Cậu bé vừa chạy theo vừa thở hổn hển bên cạnh cô.

"Bây giờ" Cora nói khi họ bước sâu vào con đường hẹp và tối nhất của Vauxhall "Cậu ta ở đâu? Tôi không nghe thấy tiếng khóc. Cậu ta thật là một cậu bé dũng cảm" Hoặc đã hóa đá vì sợ hãi mà có thể thậm chí không phát ra một tiếng động "Eh, thưa cô" cậu bé nói, nhẹ nhàng và với một tông giọng dừng đột ngột.

Cora dừng lại và chăm chú nhìn lên trên. Và cảm thấy một cánh tay vòng qua eo nàng và một cánh tay khác vòng qua cổ. Và nàng ngửi thấy mùi kinh tởm của hành và tỏi, mùi hôi thối của miệng và mùi mồ hôi. Một bàn tay lần lên tóc lấy miệng nàng trong khi nàng đứng chết trân vì ngạc nhiên.

"Im lặng, thưa tiểu thư" một giọng nam khàn nói bên tai nàng "không ai sẽ đến tận đây cả. Trói tay cô ta lại, Jemmie, và nhanh lên. Tao sẽ có được điều này"

Jemmie, một thằng nhóc trông thảm hại tụt xuống từ trên cây, cố gắng giật lấy chiếc vòng tay cực kỳ đắt tiền là quà của Edgar tặng sinh nhật nàng. Người đàn ông xấu xí kinh tởm với hơi thở và cơ thể bốc mùi nâng bàn tay nàng lên và nắm lấy viên ngọc trai mà papa đã tặng mẹ nhân ngày kỷ niệm đám cưới thứ 5 của họ, chỉ vài tháng trước khi mẹ nàng qua đời.

Cora cắn tay hắn, giẫm mạnh bàn chân xuống chân gã và giật mạnh tay vào thằng bé cùng lúc. Đó là một bàn tay cực kỳ bẩn và nó không hề phù hợp với một đứa trẻ. Nhưng nàng đã thất sự giận dữ. Nàng đã đi vào bụi cây tối tăm với sự an toàn bị đe dọa và với một chiếc váy yêu thích để sẵn sàng leo lên một cái cây để giải cứu một đứa trẻ khốn khổ và như là một phần thưởng, nàng đang bị đối xử thô bạo và bị cướp. Đó là giới hạn cuối cùng của nàng trước khi người đàn ông kêu ăng ẳng và cậu bé thì hét lên.

Nếu nàng có thể quay lại, nàng nghĩ, nàng có thể có được đòn tấn công tốt nhất của mình, Edgar đã một lần hướng dẫn nàng cách tự vệ, nếu có khi nào nàng thấy mình bị khóa cứng và không thể vùng thoát được. Edgar đã khá bối rối khi dạy nàng nhưng anh khá cương quyết trong việc đó.

Vấn đề là nàng không thể quay người lại.

Nhưng dường như đứa trẻ đang bay thẳng lên không và sau đó đáp xuống nền đất đầy màu sắc ánh đèn cách nàng vài feet – may mắn cho cậu bé là cậu ta đang nắm cổ tay Cora và chiếc vòng đeo tay của nàng trước khi bắt đầu chuyến bay. Cùng lúc đó người đàn ông bắn thủ thả tay khỏi người nàng và tài sản của nàng, găm lên như ông ta đang làm vậy.

Cora xoay mạnh người lại, việc đó sẽ gia tăng áp lực lên đầu gối phải của nàng hơn đầu gối trái để có thể tự vệ. Nhưng nàng đã không có cơ hội để sử dụng. Nàng buộc phải đứng lên và trông như một phụ nữ bất lực đứng nhìn ai đó đang vật lộn với – một ai đó, người mà trông như một tên cướp trong bóng tối, nếu như người đó có thể mặc một chiếc áo khoác màu hoa oải hương.

Cậu bé đi cùng nàng đã bỏ chạy âm thầm vào đêm tối.

Cora siết chặt hai tay trên miệng. Anh sẽ bị giết mất. Ôi, người đàn ông hào hiệp đáng yêu. Anh không biết gì về những tên côn đồ và bọn cướp như nàng, người đã sống tại Bristol trong cả thời thơ ấu và thường xuyên được đưa đến những bến cảng cùng papamình.

Anh sẽ bị giết trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Nàng chờ đợi một cơ hội để giúp đỡ. Nó đến khá sớm, khi tên cướp lùi lại một cách đáng kinh ngạc. May mắn là, hắn bị trượt chân trên một gốc cây. Cora đập mạnh vào hắn bằng cả hai tay từ phía sau cùng lúc và sau đó để hắn tiếp tục ngã xuống. Nàng đá hắn vào một bên sườn với đôi dép của mình khi hắn ngã, việc này gây thiệt hại đáng kể lên những ngón chân của nàng đã lành lại chỉ mới gần đây. “Đây” nàng nói một cách cáu kỉnh, đặt hai tay vững chãi trên hông và nhìn trừng trừng vào gã “- nhận lấy”.

Rõ ràng tên cướp biết hắn đã gặp đối thủ. Hắn nhấn một bàn tay xuống dưới cằm, nhăn nhó và xoay đầu từ bên này sang bên kia, và sau đó loạng choạng đứng dậy và biến mất vào bóng tối sau thành bé đồng bọn.

“Được rồi” Cora nói, nhìn chăm chú vào bóng tối “chúng ta chắc chắn đã dạy cho hắn ta một bài học”. Nhưng sau khi nàng xoay người, trong nỗi sợ hãi tột cùng của nàng trước khi nhận ra người giúp đỡ nàng là Lord Francis Kneller.

CHƯƠNG 10

Anh đã nhìn thấy nàng ngay khi nàng đến Vauxhall trong một nhóm mười người, trong đó có cả Greenwald và Lady Jane Munro và bà mẹ của cặp đôi mới đính hôn. Họ đã lấy một khu riêng khá gần với nơi anh bận rộn với Lady Augusta và nhóm của cô.

Điều dễ nhất trên đời là bắt gặp ánh mắt nàng, mỉm cười và gật đầu. Thật vậy, nhiều lần anh đã cảm nhận được ánh mắt nàng đang gắn vào anh. Anh có thể bước sang nhóm của nàng để tỏ lòng kính trọng của mình. Và có thể rời đi trong chốc lát. Thay vào đó, anh đã giả vờ rằng không chú ý đến nàng. Anh đã hoàn toàn phớt lờ nàng.

Đó là một sự vụng về không thể lý giải. Anh không thể hiểu lý do vì sao anh làm vậy. Nó không phải như là anh đang cãi nhau với một người. Điều đó khác xa. Lần cuối họ ngồi bên nhau là khi họ cười lớn và đang nắm chặt lấy nhau. Và nó không phải là nàng chẳng có nghĩa lý gì với anh. Chúa ơi, anh đã thậm chí không tránh mặt Samantha sau tuyên bố đính hôn của cô. Anh đã đến tham dự đám cưới của cô. Thật là một sự ngu ngốc đối với hành động của anh tối nay.

Nhưng những rắc rối với mỗi phút đang trôi qua, nó đang trở nên khó khăn khi thấy nàng tại Vauxhall, hoàn toàn, chỉ cách anh vài yards từ khu riêng. Anh thậm chí đã rời mắt khỏi nàng khi nàng khiêu vũ. Nàng thấy thở phào nhẹ nhõm khi ai đó đề nghị đi dạo. Anh sẽ suy nghĩ một cách đúng đắn ngay khi trở về, anh quyết định. Anh sẽ đưa Lady Augusta về lại khu riêng và đi qua khu riêng của Greenwald, giả vờ rằng anh không thấy. Không phải đó là một điều rất thuyết phục sao. Ngay cả nữ công tước Bridgwater và Lady Jane cũng phải tự hỏi tại sao anh lại đột ngột bị mù. Cora Downes chắc phải cảm thấy khó chịu với anh. Lạy Chúa, anh hy vọng nàng sẽ không để bản thân rơi vào tình yêu với anh.

Nhưng điều đó dường như rằng anh không thể đợi đến khi trở lại chỗ của mình. Anh đi dạo trên đường chính với Lady Augusta và một cặp đôi khác, khéo léo rẽ sang đường bên với những gợi ý rằng họ khám phá ra một con đường phụ tối. Họ đã tản bộ trở lại, tận hưởng sự ấm áp của buổi tối, ngắm những chiếc đèn lồng và đèn màu nhảy múa, họ đi dạo trên con đường, gật đầu với người quen và những người đi ngang qua.

Và ngay lúc đó, anh nhìn thấy dáng người khá cao mà không thể nhầm lẫn của Cora Downes đang giữ lấy cánh tay của Mr. Corsham. Với một vài lý do khó hiểu, Lord Francis cảm thấy bồn chồn và khó thở khi đối diện với nàng. Anh quay lại ngắm nhìn Lady Augusta. Anh thường không làm vậy vì anh biết phụ nữ luôn muốn được hôn, và sau khi được hôn cô ấy sẽ mong đợi anh ghé thăm papacô buổi sáng hôm sau để thảo luận về các dự định kết hôn. Anh đã có kinh nghiệm trong những năm qua để tránh những tình huống như vậy.

Có lẽ, anh nghĩ một ý nghĩ thoáng qua – nhưng những lập luận sai lầm đã gạt đi những ý nghĩ ngu xuẩn – rằng đó là lý do tại sao anh đã gắn liền với Samantha Newman trong một thời gian khá dài. Samantha không bao giờ tìm kiếm một người chồng. Và mặc dù anh đã yêu cô và ngỏ lời cầu hôn rất nhiều lần, anh không bao giờ thật sự mong chờ cô cho anh. Đó là một cú shock khi phát hiện ra rằng cô đang với một ai khác trong một thời gian quá ngắn. Shock và cảm thấy sỉ nhục. Và đau khổ.

Anh sẽ làm gì? Anh tự hỏi. Gật đầu vui vẻ với Cora Downes và tiếp tục đi? Ừng lại để trò chuyện với nàng và Mr Corsham? Thông thường anh không phải suy nghĩ thật sự về những vấn

đề như vậy. Thông thường anh sẽ hành động theo bản năng. Nhưng bản năng của anh sẽ làm gì, sau đó? Dừng lại và trò chuyện, tất nhiên. Đó là một điều lịch sự phải làm.

Nhưng trước khi anh có thể làm bất cứ điều gì – trước khi anh ở bất cứ nơi nào đủ gần để làm gì – anh trông thấy Miss Downes và Corsham trở thành miếng mồi ngon với thủ thuật lâu đời của những tên trộm. Một người phụ nữ đã tiếp cận Corsham bên phía đường và giữ chặt cánh tay anh ta. Không nghi ngờ gì, mục đích sẽ quay anh ta quanh một câu chuyện về sự đói nghèo và những đứa trẻ đang chết đói. Ngay sau khi thu hút được sự chú ý của anh, một cậu bé khốn khổ tiếp cận Miss Downes từ bên cạnh nàng và nắm chặt áo nàng. Câu chuyện của cậu bé sẽ còn cảm động hơn nữa và dĩ nhiên sẽ rơi vào đôi tai tốt bụng nhất London. Nàng biến mất cùng đứa trẻ gần như ngay lập tức. Corsham và những cặp đôi khác gần như không nhận thấy nàng đã rời đi.

Sẽ có thêm một vài lùm cây, tất nhiên. Một người đàn ông, một điều hiển nhiên, ai đó đủ khỏe để có thể giật đồ trang sức và những vật có giá trị. Và cũng có lẽ, thêm cả sự xuất hiện của cậu bé và người phụ nữ - giật lấy đức hạnh của nàng và thậm chí cả cuộc sống của nàng.

“Thứ lỗi cho tôi” Lord Francis nói vội vã với Lady Augusta, người đang quay lại qua vai trong khi đang đề cập đến một vài nhận xét với một cặp đôi khác đang đi dạo cùng “Một người tôi cần tỏ lòng kính trọng”. Và anh vội vã đi xuôi theo con đường trong sự vội vàng không thích hợp và đâm vào những tán cây sau Miss Downes và cậu bé – Corsham vẫn tiếp tục yêu cầu người phụ nữ buông anh ta ra.

Lord Francis mất một vài phút cố gắng đi theo con đường tối giữa các tán cây trước khi anh nhận ra cách vài bước bên trái là một con đường nhỏ hẹp. Tuy nhiên, anh đã hoàn toàn đúng. Ngay cả trong bóng tối, anh có thể nhìn thấy ba người phía trước, một người đàn ông và một cậu bé đang đối phó với một người phụ nữ đang giằng co. Cả người đàn ông và cậu bé đã phát ra một âm thanh đau đớn trước khi Lord Francis nhảy chồm tới, một cách thiếu suy nghĩ và giận dữ.

Cậu bé thật dễ dàng để đối phó. Lord Francis chỉ đơn thuần là nâng cậu ta lên bằng một tay túm vào cổ áo rách rưới của cậu, và ném ra xa. Cùng lúc đó, anh túm lấy cổ áo người đàn ông, chỉ như người đàn ông đang túm lấy Miss Downes. Và trước sự kinh ngạc của Lord Francis. Gã đàn ông thả con mồi của mình ra với tiếng gầm giận dữ và ngạc nhiên trộn lẫn và sụp xuống.

Lord Francis đã không dành mỗi sáng trong nhiều tuần qua tại câu lạc bộ đấm bốc của Jackson. Ông ta phù hợp và có đủ trình độ, thậm chí có tay nghề cao, với nắm đấm của mình. Jackson đã luôn nói với anh rằng anh có thể là một học sinh giỏi nếu anh quyết tâm hơn nữa. Quyết tâm tối nay không phải là vấn đề. Một vài cú đấm sắp được tung ra phía gã đàn ông là cần thiết và có thể một vết cắt bên dưới cằm gã và một vài chiếc xương và răng gãy. Gã còn đồ loạng choạng đứng dậy và một cách tự nhiên lại rơi bịch xuống đất một hoặc hai giây sau.

Không có gì là tự nhiên khi Cora Downes gặp rắc rối, tất nhiên. Bằng cách nào đó nàng xoay lại phía gã cướp và dùng cả hai cánh tay vững chãi của mình giữ chặt gã. Ngay lúc Lord Francis nghĩ nàng định giữ hắn cho một cú đánh khác. Thì cùng lúc đó anh sợ rằng nàng sẽ ngã xuống và bị đè bẹp bên dưới gã. Nhưng nàng khéo léo bước sang một bên và để cho hắn ngã nhào xuống, sau đó đá một cú vào bên sườn “Đấy” nàng nói một cách quyết liệt “Nhận lấy”

Nàng có thể đã gây thương tổn cho bàn chân mình nhiều hơn là làm bị thương hắn, Lord Francis nghĩ. Hắn loạng choạng đứng dậy và gần như ngay lập tức lẩn vào bóng tối. Để cho hắn đi thì tốt hơn là cố gắng giữ lại để tống vào tù. Lord Francis không chạy đuổi theo gã.

Miss Downes đứng quay lưng về phía anh “Được rồi” nàng nói “Chúng ta chắc chắn đã dạy cho hắn một bài học”

Chúa cứ giúp nàng, Lord Francis nghĩ, cơn giận của anh giảm xuống. Nàng đã phục hồi lại tinh thần vui vẻ trong tình huống khó chịu này. Anh gần như cười lớn khi nàng quay lại và đối diện với anh

“Lord Francis?” nàng nói “Ôi, là ngài. Hẳn có làm ngài bị thương không? Thật là đại đột khi ngài lao vào hấn như vậy. Hẳn có thể giết chết ngài” Nàng bước một vài bước về phía anh.

“Tôi cho rằng” anh nói, cố gắng chỉnh lại trang phục của mình “nàng hoàn toàn có khả năng kiểm soát tình hình, Miss Downes”

“Không”. Sự tự tin đến từ giọng nói của nàng và một bàn tay nàng lần lên phía chuỗi ngọc trai “Không, tôi đã bị lừa. Đứa bé đã nói rằng anh trai nó đang bị kẹt trên cây. Chúng đã lên vào đây chỉ để xem lễ hội, cậu ta nói với tôi, và sẽ bị đánh nếu bị bắt. Tuy nhiên hẳn ở đây – tên cướp đang đợi ở đây”

“Nàng có ổn không?” Lord Francis hỏi nàng, cố gắng để nhìn rõ biểu hiện của nàng trong bóng tối. “Không có thiệt hại thật sự nào? Chúng đã chọn một nạn nhân hoàn hảo, tất nhiên, mặc dù tôi chắc rằng đó chỉ là sự tình cờ. Có phải nàng không bao giờ có thể bỏ qua khi có bất cứ ai đang gặp rắc rối, phải không?”

“Tôi hoàn toàn ổn” nàng nói. Nhưng anh thấy nàng rung mình “Hắn ta quá bẩn. Hấn bốc mùi kinh khủng. Hấn tóm lấy tôi. Hấn đặt một tay lên miệng tôi. Hấn định lấy chuỗi ngọc trai của mẹ tôi và chiếc vòng đeo tay của tôi từ Edgar. Tôi cảm thấy – tôi cảm thấy cũng đang cực bẩn”

Miss Cora Downes đứng cảm đang hoàn hồn lại từ cú shock. Nàng bắt đầu bình tĩnh lại. Lord Francis tiến thêm một bước về phía nàng.

“Chúng đi rồi” anh nói, giọng nói nhẹ nhàng nhất mà anh có thể “Nàng khá an toàn, tôi sẽ không để chúng quay lại và làm tổn thương nàng”. Nàng thu hẹp khoảng cách giữa họ một cách vội vàng đột ngột nắm lấy áo khoác của anh. Khuôn mặt nàng vùi vào trong nếp gấp của chiếc cavát mà người hầu của anh đã hoàn thiện một cách hoàn hảo nửa giờ trước. Nhưng điều đó dường như không đủ gần. Nàng đứng thẳng lên, úp mặt vào vai anh, choàng chặt tay qua cổ anh và ép cơ thể vào người anh từ vai đến đầu gối. Lord Francis có ấn tượng rõ ràng rằng nàng có thể leo lên người anh nếu nàng có thể làm vậy “Giữ lấy tôi” nàng ra lệnh.

Anh ôm lấy nàng. Giữ chặt. Và cảm thấy như có ai đó đang di chuyển mặt trời hàng triệu dặm gần tới trái đất và tỏa nắng rực rỡ trực tiếp vào anh. Chúa ơi – ôh, ma quỷ! Anh giận dữ bỏ qua sự hưởng ứng của cơ thể - một từ hoa mỹ anh chỉ nghĩ được ngay lúc này – và tập trung tất cả sức mạnh vào tâm trí để giữ cho nàng thoải mái “Sh” anh nhẹ nhàng nói, mặc dù nàng không hề gây tiếng ồn nào “Ta giữ được nàng rồi. Nàng an toàn rồi. Cora”

Anh ước ngực nàng đang không áp vào ngực anh như thể nàng vừa chạy cả dặm hoặc hơn.

“Ah” nàng thở dài vào vai anh “Anh có mùi thật tuyệt”. Có lẽ nàng cần nói lại lần nữa trong trường hợp anh không nghe thấy lần đầu tiên. Có lẽ nàng cần nhìn vào mặt anh để chắc rằng nàng thật sự với một người, người mà nàng có thể ghi nhớ và nhìn vào mặt anh – cái mũi, và cái miệng gần như có thể chạm vào được “Anh có mùi thật tuyệt”

Chưa từng có một ai trước đây nói với anh rằng anh có mùi thật tuyệt. Bằng cách nào đó Miss Cora Downes khiến những âm thánh đó trở nên khá nóng bỏng và khiêu gợi. Anh lắc đầu nhẹ sang bên để mũi họ không thể chạm vào nhau và tập trung mắt mình vào môi nàng, lẩm bầm “Cora” từ đâu đó sâu trong cổ họng, và miệng anh có lẽ cách miệng nàng khoảng một phần tư inch khi mà địa ngục nổ tung.

“Đây rồi”

Đó là sự khởi đầu. Những từ ngữ được thốt ra với một tông giọng nói xúc phạm, shock và cả

kiêu ngạo của Lady Augusta Haville.

Cô ta đang mang tới cả một đội quân theo sau – hoặc điều gì tương tự vậy trong bóng tối, gần con đường chính. Một cặp đôi đang đi bộ tới trông như cặp đôi Miss Downes đã đi cùng – như là Greenwald và Lady Jane Munro và Mr. Corsham. Một vài người khác cũng tới, những người mà Lord Francis nghi ngờ rằng anh có thể biết nếu chỉ có ai đó đến với một cây nến nhỏ để anh có thể thấy rõ hơn.

Rõ ràng không ai trong số họ cầm theo một cây nến để biết rõ điều gì đang xảy ra. Và dĩ nhiên họ rất gần với điều đúng đắn. Một phần tư giây với những khán giả cách khoảng một inch và anh đã không gây ra sự phấn nộ đồng loạt “Được rồi, Kneller” Mr Corsham nói cứng nhắc “Điều đó đơn giản khẳng định lại những gì *họ* cho là đúng”

Không một ai cần phải biết *họ* là ai hoặc những gì họ đã đúng về tất cả “Không sớm hơn từ lúc tôi quay lại để chỉ ra thời điểm...” Mr Corsham đã không thể hoàn thành câu nói của mình, nhưng đã quay lưng lại một lần nữa và lúng túng

“Cora” Lady Jane nói, giọng nói đầy nước mắt.

“Đến đây, tình yêu của anh” hôn phu của cô nói “Đây không phải là mối bận tâm của chúng tôi, tôi tin là vậy” Ngoại trừ Miss Cora Downes được cho là khách mời của anh ta và có thể đã bị cướp và sát hại. Lord Francis nghĩ.

“Và tôi nghĩ sẽ cho ngài biết những lợi ích của sự nghi ngờ” Lady Augusta nói, một giọng nói đầy khinh miệt. Cô ta có lẽ đã tìm ra nơi Lord Francis tới “Nhưng ngài không thể vội vàng bỏ đi như vậy theo cánh tay của *con dĩ đó*”

“Ồ” Cora Downes nói, giọng nói quan tâm nhiều hơn là bị shock “đang nói về tôi đúng không?”

“Nếu có một chiếc găng tay phù hợp, đeo nó vào” Lady Augusta nhổ nước bọt với một điệu bộ chiến thắng và một cái hất đầu và quay người đi thẳng, theo sau là những người khác từ nhóm của cô ta.

“Tôi đã gần như *bị cướp*” Cora Downes nói “Lord Francis đến để *giải cứu* tôi”

Tuy vậy, họ đang bị bao vây bởi một số lượng lớn khán giả ngoại trừ một Jane đang thốn thức, bối rối nhìn lên Greenwald – Lord Francis ngờ rằng cả hai trong số họ đang tìm một nơi bí mật trong vườn khi họ phải đi dạo cùng Miss Downes và Corsham và trông chừng họ - và cái nhìn bối rối của cặp đôi này đang nhìn họ như những người cùng phe.

Phần những khán giả còn lại không nghi ngờ gì đã phá vỡ kỷ lục về tốc độ đã vội vã trở lại khu riêng và hòa vào đám đông để lây lan tin mừng.

“Im lặng” Lord Francis nói, vòng một cánh tay qua eo Miss Downes và đứng gần về phía nàng “Đến đây, ta sẽ hộ tống nàng quay trở lại khu của Greenwald. Nữ bá tước sẽ đưa nàng về nhà”

“Họ nghĩ rằng chúng ta đang hẹn hò đấy” nàng nói, choáng váng “Họ không nhận ra đó chỉ là tôi – và chỉ là ngài”

Lord Francis nghi ngờ rằng – tất cả những khán giả - đã biết sự thật. Họ giống như một cặp, đã từng bị phát hiện khi đang gần như ôm hôn trên ban công vắng vẻ trong buổi dạ vũ của Lady Fuller

“Đến đây” anh lặng lẽ nói “Hãy nắm lấy tay ta”

Nàng nắm lấy “Chuyện này thật vô lý” nàng nói. Giọng nàng đã lấy lại được sức mạnh “Làm thế nào mà mọi người có thể điên rồi đến như vậy, Phải, đưa tôi trở lại khu riêng. Lord Francis, và chúng ta sẽ nói với tất cả mọi người chính xác điều gì đã xảy ra. Họ không thấy xấu hổ khi đang đánh giá sai tình hình hay sao?” Nàng bật cười và có vẻ thích thú “Ngài và tôi tận hưởng một buổi hẹn hò bí mật – trò đùa gì vậy! Có thể họ không thấy được không?”

Có lẽ là không, Lord Francis nghĩ, vỗ nhẹ lên cánh tay nàng. Anh không thể tự thấy bản thân mình. Thực tế, anh cảm thấy mình cách xa tiếng cười và những lời đùa cợt như anh đã từng cảm thấy trên đời.

Cora im lặng trong nhà nữ công tước Bridgwater trong bốn ngày mặc dù ngày nào mặt trời cũng chiếu xuống bầu trời không mây và mùa hè đang tới. Và mặc dù đã có kế hoạch và cam kết vào tất cả các buổi sáng và buổi chiều và buổi tối tất cả các ngày. Không một ai đến thăm. Nàng như chẳng là gì.

Dường như có điều gì đó rất lúng túng. Người bảo trợ của nàng và Jane và cả Elizabeth đã rất tốt với nàng, nhưng họ đã không cố gắng đính chính với tất cả mọi người về một việc vô lý như vậy. Và họ không khuyến khích Cora trơ tráo công nhận bằng cách giữ lại cam kết của nàng.

Đó chắc chắn là điều vô lý. Ngay từ lúc bắt đầu. Khi họ trở lại khu riêng sau sự cố khủng khiếp với tên trộm – người phụ nữ kia chắc chắn là kẻ đồng lõa, Cora đã nhận ra trong một khoảnh khắc ngắn ngủi – nó xuất hiện khi mà tất cả mọi người đang nhìn vào họ và sự im lặng không tự nhiên đã tập trung về phía họ. Cora không bao giờ có bản tính kiêu ngạo. Nàng không ảo tưởng rằng tất cả mọi người đều đang nhìn vào mình khi sự thật không phải như vậy.

Cora sẽ đứng giữa phòng khiêu vũ và trước khu riêng và lên tiếng giữa đám đông để thu hút tất cả mọi sự chú ý nếu như có thể. Nàng sẽ nói điều gì đã xảy ra. Nàng sẽ giải thích tất cả về người phụ nữ và cậu bé và tên-quỷ-bốc-mùi đã làm những gì. Nàng sẽ mô tả cuộc đấu tranh của mình và nói làm cách nào mà Lord Francis và nàng đã khống chế được kẻ thù. Nàng sẽ thậm chí có thể kể - từ đoạn nàng không hề kiêu ngạo – thừa nhận khoảnh khắc yếu đuối khi nàng cảm thấy thật sự kinh khủng và những quy tắc mà nàng đã vi phạm mặc dù không hề có thiệt hại nghiêm trọng và sự thoải mái cần có trong vòng tay của Lord Francis.

Nàng sẽ khiến tất cả bọn họ phải cúi đầu cup mắt vì bối rối vì sai lầm của họ. Và sau đó nàng sẽ có thể làm cho tất cả bọn họ cười và mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Không phải nàng sẽ tiếp tục với Mr. Corsham với nụ cười và những cuộc trò chuyện và những lần viếng thăm với nàng. Anh ta đã cư xử không quá kích động và có phần can đảm. Ớn Chúa, anh ta đã khá nhiều lần có mặt khi nàng gặp rắc rối. Nhưng chắc chắn không phải là người chạy nhanh tới để cứu nàng.

Nhưng nàng không có cơ hội để giải thích về câu chuyện của mình, và thật thất vọng rằng Lord Francis đã không cố gắng để nói với mọi người – hoặc bất kỳ ai ngoại trừ lời giải thích thầm lặng chi tiết đối với người bảo trợ của nàng. Anh đã kết thúc lời giải thích của mình với lời khuyên đưa Miss Cora Dowes về ngay lập tức và giữ nàng ở đó cho đến hi anh đến thăm vào sáng hôm sau.

Và do đó, Cora đã biết về tất cả sự phẫn nộ và tất cả sự ô nhục của những sự ép buộc từng có tại Vauxhall, những người bạn cùng đi với Lord Greenwald luôn đi sau nàng như một đàn chó đi trong im lặng, cảm giác như bằng cách nào đó, nàng đang ở tận cùng của sự nhục nhã.

Nàng được hộ tống về nhà – mặc dù không hẳn là nhà, nàng đã quen ở đây trong những ngày vừa qua – và luôn ở đây. Lord Francis đã không đến sau sự việc xảy ra ở Vauxhall hoặc bất cứ ngày nào sau đó. Không một ai đến.

Nàng muốn về nhà, Cora quyết định. Nàng muốn papavà Edgar và thế giới quen thuộc của nàng. Một thế giới được cai trị bởi những luật lệ lành mạnh thông thường. Nàng muốn rời khỏi thế giới này. Nó đã từng là một thế giới thú vị và đáng hài lòng – nàng sẽ không giả vờ rằng nó không hề vui vẻ khi trở thành một nữ anh hùng. Nhưng nó thật sự là một thế giới ngớ ngẩn.

Nàng đã đề cập với người bảo trợ về ý định trở về nhà. Nàng chỉ có một sự bối rối nhỏ về gia đình đã mang nàng tới đây. Elizabeth và Jane vẫn có một sự cam kết danh dự và theo lẽ tự nhiên đủ để nữ công tước phải tập trung vào việc tiến hành cho cuộc hứa hôn của Jane. Tuy nhiên nữ công tước đã rất thực tế trong tất cả mọi chuyện. Cora phải ở lại và nghỉ ngơi, bà nói. Tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp. Bà rất lấy làm tiếc về điều khó chịu đã xảy ra. Bà sẽ tìm cho Cora một người chồng ở Bath.

Cora cảm thấy bản thân như một gánh nặng dù cho nàng có cảm thấy hối hận về bất cứ điều gì đã xảy đến. **Không hề** có chuyện gì đã xảy đến cả. Nàng không thể hiểu làm thế nào mà bất kỳ ai có thể tưởng tượng về bất cứ điều gì đã xảy ra – đặc biệt là với Lord Francis Kneller. Nhưng nàng vẫn cảm thấy như một gánh nặng. Vẫn vậy. Tất cả những gì nàng có thể làm, một nghĩa vụ, rằng nàng phải ở lại đây một cách lặng lẽ cho đến khi tất cả mọi người rời thành phố vào tuần tới và nàng có thể trở về nhà. There would still be plenty of summer left.

Lady Augusta Haville đã gọi nàng là dĩ, nàng tiếp tục nghĩ. Ôh, Làm thế nào nàng có thể tát vào mặt cô tiểu thư trẻ đó. Trong thế giới của nàng, trong thế giới của Cora, phụ nữ không xúc phạm nhau một cách khiếm nhã vậy. Và đây được cho là một xã hội thượng lưu trang nhã? Ha, Cora nghĩ.

Lord Francis đã **hôn** nàng, Cora tiếp tục nghĩ. Vào môi. Papavà Edgar cũng thường hôn nàng – họ là một gia đình tình cảm. Họ hôn nàng vào ngày sinh nhật và khi ai đó trong số họ đến và đi. Luôn là lên trán hoặc má. Đôi khi nàng vẫn cảm thấy buồn rầu khi nàng nhớ lại rằng Lord Francis đã hôn lên môi nàng. Và nàng tự hỏi điều gì đã khiến nàng cảm thấy vậy. Nàng cười một mình khi bắt gặp bản thân đã kinh ngạc đến vậy. Như cái hôn của một người anh trai, rõ ràng là vậy. Thật dễ chịu dù chỉ là trong vòng tay của anh và tựa vào cơ thể anh – nàng có thêm một sự ngạc nhiên nho nhỏ khi phát hiện ra rằng không hề có bất kỳ sự ẻo lả nào trong đó, mặc dù đôi mắt đã cho nàng một sự đánh giá tương tự trước đó. Và anh cũng đã xác nhận điều này với nàng trước đó.

Anh đã gọi nàng là Cora. Tên nàng được thốt lên thật mềm mại và nữ tính trên môi anh. Nàng đã luôn nghĩ rằng tên nàng có một sự tương đồng khó chịu đối với tiếng kêu của loài quạ (cawing of crows).

Nàng đang cảm thấy buồn tẻ. Bốn ngày dài lê thê buồn tẻ, nàng chỉ muốn gào lên. Nhưng ở Bristol và cả Mobley nàng đều đã học được rằng thật bất lịch sự cho một quý cô để hét lớn ngoại trừ một vài trường hợp nghiêm trọng, giống như sự xuất hiện đột ngột của một con chuột, đó là ví dụ. Nhưng bất cứ khi nào, Cora trông thấy một con chuột, nàng quên tất cả những sự la hét, thay vào đó là sự tò mò để quan sát một sinh vật bé nhỏ.

Vào ngày thứ năm, ngày kết thúc lễ hội. Cả Elizabeth và Jane đều đã ở bữa tiệc ngoài trời mà Cora đã trông đợi. Họ đến dưới sự đi kèm của Lady Fuller. Nữ công tước và Cora đang ngồi thêu trong khi những người khác tập trung tại tầng dưới bởi sự viếng thăm của một vị khách.

Cora cảm thấy mình như đang trong đợt kiểm dịch một căn bệnh chết người. Vị khách được mời đến phòng tiếp khách, dĩ nhiên. Cora thì ở lại trên phòng.

Nhưng sau đó người quản gia quay trở lại với lời đề nghị rằng Miss Cora Downes tham dự cùng người bảo trợ của nàng ở dưới. Cora đặt tấm vải khâu sang bên cạnh gần chân nàng với một sự háo hức giả tạo. Nếu có ai đó gọi và sẵn sàng thắc mắc về nàng? Đó quả là một phép lạ!

Nàng bước về phía cánh cửa phòng khách, nơi mà một người hầu đang đứng giữ cửa mở cho nàng, và nàng cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn. Nàng tươi cười với Lord Francis Kneller như người bảo trợ của nàng chỉ dạy và đi thẳng về phía cánh cửa.

“Lord Francis có một vài lời muốn nói với cháu, Cora” nữ công tước nói “Ta ở trên lầu, cháu

yêu, nếu cháu cần”. Bà rời đi. Cora hầu như không nghe thấy bà. Nàng vội vã bước vào phòng, hai tay dang ra và mỉm cười rạng rỡ với người đến thăm mình.

“Oh, Lord Francis” nàng nói “Thật vui khi được thấy ngài”

Nàng có thể thấy ngay lập tức, ngay cả trước khi anh siết chặt hai bàn tay nàng, tại sao anh lại không gọi lại cho nàng trước đó. Anh trai tội nghiệp trông như sắp ốm. Anh trông thật nhợt nhạt.

CHƯƠNG 11

Gương mặt nàng sáng lên hoàn toàn vui thích ngay khoảnh khắc nàng gần như bị giật mình, gương mặt xinh đẹp đầy sức sống. Trong khoảnh khắc đó anh cảm thấy thật choáng ngợp.

Bốn ngày qua quả là khủng khiếp đối với nàng. Nàng đã không ra khỏi nhà, người bảo trợ của nàng đã nói vậy với anh, hoặc không hề nhận được bất kỳ sự viếng thăm nào. Ngay cả sự thăm hỏi của anh vào buổi sáng sau bữa tiệc của Vauxhall đã không hề được thực hiện. Và Bridgwater cũng không hỏi thăm nàng. Cô gái đã khiến anh ta kinh ngạc, anh đã nói với Lord Francis với một cái nhìn mặt chỉ một giờ trước. Anh nghĩ rằng tốt nhất là nên ở lại.

Nhưng Bridge cảm thấy cực kỳ tội lỗi trong toàn bộ chuyện này. Đó là mẹ anh đã đưa nàng đến thành phố, mẹ anh, người đã giới thiệu nàng với toàn xã hội và tìm cho nàng một người chồng không quá khác biệt với địa vị của nàng. Và anh, Bridgwater, người đứng đầu gia đình. Cuối cùng thì sự an toàn và danh tiếng của nàng là trách nhiệm của anh. Và, để thêm vào tội lỗi của mình, một thực tế rằng anh đã hỏi Kneller khiêu vũ với nàng trong buổi khiêu vũ đầu tiên nàng ra mắt.

Nhưng nàng đã ở đây, sau bốn ngày cô độc giam mình sau những cánh cửa, đẹp hơn những gì anh từng thấy. Và ngay khi nữ công tước rời phòng, nàng vội vàng tiến về phía anh, hai tay dang ra, và vẫn luôn với sự cởi mở của mình và không hề che giấu. Cora Downes, anh nghi ngờ, không hề có bất kỳ khả năng nào được cho là những mảnh khoe.

“Oh Lord Francis” nàng nói khi anh đã nắm hai bàn tay nàng trong tay anh và siết chặt “Thật vui khi được thấy ngài”

Anh bất chợt cảm thấy khốn khổ, nếu anh có thể.

Lẽ ra nàng nên hoảng hốt và yên lặng. Nàng nên lướt qua cửa, với ánh mắt buồn bã và mệt mỏi. Tuy nhiên anh nhận ra một vài điều, và điều đó khiến anh thật ngạc nhiên. Nàng không hề biết tại sao anh tới đây. Nàng không hề có một ý tưởng nào về việc anh đã làm gì trong bốn ngày qua. Nàng không hề nghĩ về điều đó !

“Em rất vui vì ngài đã đến” Nàng vội vã đi qua phòng với bài phát biểu của mình trước khi anh có thể sắp xếp lại những suy nghĩ của mình “Em đã rất cần một tiếng cười vui vẻ. Ngài sẽ không thể tin được bốn ngày qua như thế nào đâu. Em đã không ra ngoài và không thấy bất kỳ ai. Em chắc chắn rằng nữ bá tước và con gái của bà rất tốt, nhưng điều này thật sự lỗi bịch. Ngài có biết người ta đã nói gì không? Đó là về buổi tối hôm đó, dĩ nhiên, nhưng cứ như thể câu chuyện thân thoại vẫn cứ tiếp diễn kể từ đó và dường như vô tận. Hãy nói cho em một điều ngốc nghếch nào ngài nghĩ về chuyện này, và chúng ta sẽ có những tiếng cười thật sự”

Nàng nở một nụ cười tươi sáng, đáp lại chỉ là một nụ cười nhẹ của anh, dường như không phải nàng đang cố quyến rũ anh. Với nàng, hoàn toàn không hề việc quyến rũ anh. Đó đơn thuần là một nụ cười sáng chói.

Anh siết chặt tay nàng hơn một chút “Tôi sợ” anh nói “Nàng thật sự luôn là một phần của những điều rắc rối.”

“Oh” nàng đáp, và nụ cười của nàng mờ đi “Đó cũng là những điều người bảo trợ nói em.

Thật thế sao, vậy thì, tất cả mọi người đã thật sự tin rằng chúng ta không hề hen hò bí mật? Em không thể tưởng tượng được điều gì ngu ngốc hơn những người trong lễ hội này. Và đó là điều khiến ngài khó chịu, phải không? Ngài có biết trông ngài thật nhợt nhạt không. Vì ngài là một thành viên trong xã hội thượng lưu này, nó làm ngài thấy bối rối. Ngài không muốn danh tiếng là một quý ông quyến rũ những tiểu thư. Nhưng không sao. Mọi người sẽ quên thôi. Tôi sẽ về Mobley Abbey vào cuối tuần và tuần sau đó thì tôi cũng quên luôn nơi này. Ngài không cần lo lắng. Nhưng tôi rất xin lỗi về sự khó chịu này. Ngài đã đến giải cứu tôi ở Vauxhall, ngài đã cực kỳ dũng cảm khi mà ngài có thể bị giết. Nhưng thay vì được ca ngợi như một người hùng, ngài đã bị vướng vào một sự khó chịu. Điều này thật không công bằng”

Nàng nhìn anh với một vẻ cảm thông cực kỳ nghiêm túc. Chúa ơi, nàng đang cố gắng để khiến anh thoát khỏi sự lúng túng này.

“Miss Downes” anh nói “Ta mong nàng thứ lỗi vì đã để nàng chờ đợi trong bốn ngày. Ta không bị ốm liệt giường, nàng biết đấy. Ta chỉ vừa mới quay lại từ cuộc thăm hỏi Bristol và anh trai mình”

Mắt nàng mở lớn với một sự ngạc nhiên **“Bristol”** nàng nói “Oh, nếu như em biết ngài đã tới đó. Mobley Abbey chỉ ngay cạnh Bristol, ngài biết đấy. Em sẽ nhờ ngài gọi cho papa em” Nhưng nàng chợt đỏ mặt và mím chặt môi “Không, điều đó là không thể, phải không? Con trai một công tước gọi cho một thương gia Bristol. Em lẽ ra không nên nói vậy. Em sẽ - ”

“Miss Downes” anh nói một cách chắc chắn “Nơi tôi tới là Mobley Abbey, không phải Bristol”. Nàng mất một lúc để tiêu hóa thông tin trên “Oh” nàng nói.

“Ta đã có một cuộc trò chuyện với papa” anh nói “Ta có một lời đề nghị cho nàng. Papa đã chấp nhận. Một hợp đồng hôn nhân, điều tốt nhất cho cả hai ta, nó đã được soạn thảo và sẽ được ký ngay sau khi ta hỏi nàng. Nàng có cho ta vinh dự được kết hôn với nàng không?”

Bất cứ người phụ nữ nào khác ngoại trừ Cora sẽ ngay lập tức mong đợi điều này, anh nghĩ. Hoặc một sự hy vọng mong manh về điều này. Hoặc lo sợ rằng điều này không thể xảy ra. Bất kỳ người phụ nữ nào khác cũng sẽ nhận ra rằng đó có thể chỉ là một sự nhục nhã đối với họ nếu điều này không xảy ra. Nhưng Cora Downes đã nhìn chằm chằm vào anh trong im lặng với đôi mắt trống rỗng và cái miệng há hốc.

Sau đó, nàng giật lùi và phá lên cười vui vẻ khiến anh thấy chính mình cũng đang tham gia cùng nàng.

“Oh, điều này thật vô giá” - nàng nói sau khi đã bình tĩnh lại “Thật là kỳ diệu. Em chỉ biết rằng nếu em có thể gặp lại ngài em sẽ lại được cười lớn. Ngài thật hài hước. Em gần như đã tin ngài trong một giây. Giờ thì, ngài liệu có ngạc nhiên nếu em ngược đãi mắt long lanh lên và nói đồng ý? Sau đó ngài sẽ biết điều gì là nổi khốn khổ thật sự.Ồ, em ước rằng em đã nghĩ đủ nhanh để làm vậy”. Nàng cắn môi dưới và nhìn anh với một đôi mắt long lanh.

“Đây không phải một trò đùa”, anh lặng lẽ nói

Anh nhìn nụ cười tươi của nàng trở nên mờ dần và đôi mắt trở nên cảnh giác. Nàng tiếp tục cắn môi dưới của mình.

“Không” nàng thì thầm sau một khoảng thời gian như vô tận, và nàng vội vã rút tay khỏi cái siết tay của anh “Ồi không”. Nàng chậm chạp lắc đầu “Ngài thật quá hào hiệp. Xã hội thượng lưu này quá ngu ngốc, quá dằn dặt. Nhưng tôi không phải một phần trong đó. Lord Francis. Em sẽ không buộc ngài vào bất kỳ điều gì đáng ghê tởm như vậy đối với ngài.”

Điều này thật hấp dẫn. Quá đối hấp dẫn.

“Nàng đã bị xâm phạm hai lần trong tuần trước và tuần trước nữa, Miss Dowries (của hồi môn)” anh nói “Cả hai lần đều từ ta. Điều này sẽ tốt hơn nếu chúng ta làm điều đúng đắn - ”

đúng đắn nhất cho cả hai. Nhưng đừng để chúng ta biến nó thành một sự tiêu cực. Liệu có thể không? Ta tin rằng chúng ta sẽ thích nhau. Chúng ta dường như không bao giờ thiếu những cuộc trò chuyện và chúng ta có được sự thoải mái khi ở bên nhau. Chúng ta dường như có khả năng khiến đối phương mỉm cười thoải mái. Liệu có quá tệ không nếu chúng ta kết hôn? Ta nghĩ điều này sẽ khá là dễ chịu.”

Anh đã và đang tự thuyết phục mình rằng sẽ là như vậy. Chắc chắn tình bạn là một phần quan trọng của hôn nhân.

“Dễ chịu” – nàng nói “Ngài nghĩ điều này sẽ thật sự vậy. Ngài không thể nào nghiêm túc mong muốn hôn lễ này”

“Ta đã ba mươi tuổi” anh đáp “Không phải thời điểm quá thích hợp để kết hôn sao? Đây là thời điểm đúng đắn. Ta không thể nghĩ đến một ai khác mà ta có thể kết hôn cùng”. Không một ai khác sẵn sàng kết hôn. Oh, Samantha!

“Ngài sẽ ghét điều này” nàng nói. Nàng trông lại đầy cảm thông. “Hôn nhân. Ý tôi là vậy. Và với tôi cũng như tất cả mọi người. Tôi thậm chí không phải một tiểu thư. Lord Francis. Papatôi không phải một quý ngài. Ông rất giàu có, nhưng ông kiếm tiền bằng việc thông thương. Ngài còn hơn cả là một quý ông, ngài là con trai một công tước, em trai một công tước. Trời ơi, ngài có một tước hiệu. Em sẽ là Lady Cora nếu như em kết hôn với ngài. Điều này là vô lý”

“Nàng sẽ là Lady Francis Kneller” anh đáp, mỉm cười “không phải Lady Cora. Đó thật sự là một tước hiệu khó chịu sao?”

“Ngài đã đến gặp anh trai ngài” nàng nói “**Ngài ấy** đã nói gì? Tôi sẽ cược là ngài ấy không hề thấy hài lòng”

Đó chỉ là một cách nói. Nhưng sự đánh giá bất công khiến anh đỏ mặt. Anh gầm lên. Anh đã đưa ra lý lẽ và lập luận và tán tỉnh và chiến đấu với nó và giờ thì hoàn toàn trở nên đáng ghét. Anh đã cố gắng kiềm chế dựa trên luật pháp. Anh đã tranh cãi với anh trai mình, nhưng anh đã khiến điều này rõ ràng rằng anh sẽ kết hôn với Lady Francis với một sự miễn cưỡng lớn nhất khi mà nàng không có sự khởi đầu như một tiểu thư”

“Anh trai ta không phải là người giám hộ của ta” anh nói

“Ngài có nhận thấy không?” nàng nói với vẻ buộc tội “Ngài không thể nói rằng ngài ấy thích thú với chuyện này, phải không? Ngài không thể nói rằng ngài hoàn toàn được ủng hộ. **Papaem** đã nói gì?”

Papa đã ngạc nhiên về anh – là một sự vui vẻ. Ông không phải là một kẻ thô lỗ. Mặt khác, dù với lượng tài sản khổng lồ và ông chỉ mới đạt được điều đó và hết sức giàu có, ông không phải là một kẻ khoe khoang. Ông là người thẳng thắn, mạnh mẽ. Sau một cuộc nói chuyện có phần thân tình, điều đó khá dễ dàng đối với Lord Francis để biết rằng tại sao con gái ông lại trưởng thành như một phụ nữ hiện tại. Anh trai nàng thì có chút phức tạp hơn trong việc đối phó. Là một người đàn ông không mấy tham vọng, anh không phân biệt được một người đàn ông tự vươn lên và một người được sinh ra đã là một quý ông. Anh trai Cora là một con quý quá đối đẹp trai. Lord Francis nhận thấy, và cũng là một người khá thù địch. Anh ta không nghĩ rằng hôn nhân với tầng lớp quý tộc sẽ phù hợp với em gái mình.

“Corey không phải là đứa có nguyên tắc và muốn bị quản thúc” anh ta nói với một cái nhìn ngay thẳng của một người anh trai “Nếu như nó đâm đầu vào cái xã hội thượng lưu bây giờ, sẽ lại gây chuyện nữa. Tôi cược là nó thậm chí còn không biết rằng điều gì xảy ra nữa. Nó sẽ không bao giờ biết vì nó không phải đứa có thể giải quyết những mưu đồ lật lọng hoặc những tin đồn. Những điều chắc chắn sẽ xảy ra và lặp đi lặp lại. Corey là một thảm họa biết đi”

Lord Francis không thể ngăn mình cười toe toét “Tôi cũng nhận thấy” anh nói “Những điều

vui nhộn giống như một chú cún luôn quanh quẩn bên chân nàng”

Thay vì xúc phạm anh trai nàng, anh biết bằng cách nào đó để làm anh ta hài lòng. Quan hệ giữa họ có phần tiến triển sau tuyên bố đó. “Nó cần một ai đó có thể tìm thấy sự hài hước trong những thảm họa của mình” Edgar Downes nói “Papatô và tôi có thể - thường xuyên vậy. Chúng tôi rất yêu quý nó, anh biết đấy”

Đó vừa là tuyên bố, vừa là lời cảnh báo. Nếu anh đối xử không tốt với Cora, Lord Francis tự hiểu, anh có thể trông đợi là mình có thể bị bẹp dí để nhào thành bột giữa hai người họ. Người papadã hỏi anh những câu hỏi thân mật về viễn cảnh tương lai và thúc đẩy mọi chuyện hôn nhân như thể anh là một anh anh Tom, Dick, hay Harry bất kỳ, người mà đang bước trên phố sau đó yêu cầu được kết hôn với con gái ông. Ông không cho anh bất kỳ lời chúc mừng nào dù là nhỏ nhất.

“Papa thăm vấn ta cả tiếng đồng hồ”, Lord Francis giờ đang nói với Cora, “và sau đó đồng ý cho ta sự tán thành của ông – nếu như nàng cũng đồng ý. Ông ấy cảnh báo ta rằng nàng sẽ không có cách nào từ chối bởi trên thực tế là nàng sẽ trở thành Lady Francis. Anh trai nàng trông như thể nếu anh ấy có thể kéo lê ta chỉ với một tay và vắt hết không khí ra khỏi phổi ta cho đến khi ta hứa sẽ luôn mỉm cười với mỗi thảm họa mà nàng mắc phải”

“Ngài cũng đã gặp Edgar sao?” nàng hỏi. Sau đó nàng nổi giận “Anh ấy đã gọi em là một thảm họa biết đi từ khi em còn là một đứa trẻ. Thật không hề công bằng. Làm cách nào mà anh ấy dám nói cho ngài? Ngài sẽ nghĩ gì về em chứ?”

Anh cúi người xuống cho đến khi ánh mắt họ ngang tầm nhau “Nàng có quan tâm đến những gì ta nghĩ về nàng không, Cora?” anh hỏi “Ta sẽ luôn nói với nàng nếu ta cảm thấy thích. Ta nghĩ nàng là một người phụ nữ có một cuộc sống trọn vẹn – cuộc sống tốt dựa trên tài sản của papa, dựa trên sự giáo dục về những đặc quyền nàng có, dựa trên sự nổi tiếng bất ngờ như một nữ anh hùng, dựa trên việc nàng được giới thiệu một cách đúng đắn, thậm chí trên tất cả bằng việc nàng luôn là chính bản thân mình. Ta nghĩ nàng là một phụ nữ có những suy nghĩ độc lập và không hề e sợ về việc được là chính mình trước toàn thể xã hội. Nàng là người mà ta rất thích, Cora Downes, một người mà ta rất tôn trọng.”

Anh khá ngạc nhiên rằng anh đã thật sự nghĩ tới những điều mình nói. Anh đã chưa bao giờ thực sự nhận ra cho đến thời điểm này.

“Oh” nàng nói. Bỗng chốc cảm thấy tuyệt vọng. Và ngay khi anh nhìn lên, mắt nàng đã đầy nước “Ngài làm ơn có thể để em một mình không? Em sẽ luôn biết ơn ngài. Đây là điều tử tế tuyệt vời nhất với em. Những gì ngài đã làm trong suốt 4 ngày qua và những gì ngài đang thật sự làm. Nhưng em không thể kết hôn với ngài. Em không thể làm vậy, ngài đã quá tử tế”. Nàng nhấc một tay lên và đặt lòng bàn tay nhẹ lên má anh “Cám ơn anh”

Lẽ ra anh nên rời khỏi đây và bỏ chạy. Anh không nên dừng lại cho đến khi anh cách xa nàng bằng cả London rộng lớn. Thay vào đó, anh đứng yên tại đây và cảm thấy như thể sắp khóc đến nơi.

“Thế còn nàng” anh hỏi “Nàng sẽ không nói rằng ta không nên làm điều này cho nàng. Liệu việc kết hôn với ta đáng ghê tởm thế sao?”

“Không” nàng nói nhẹ nhàng. Những ngón tay vẫn đang nấn ná nơi má anh. Nàng đang muốn nói điều gì đó ngay lúc này, anh nghĩ với chút hoảng sợ, và sau đó anh sẽ bị buộc phải nói quá lên và nói dối nàng lần đầu tiên. **Đừng nói.** “Không, không phải sự ghê tởm. “Em thích ngài quá mức. Nhưng –”. Nàng ngay lập tức bịt miệng. “Nhưng em là một người lãng mạn, ngài thấy đấy. Em luôn nghĩ rằng khi mình kết hôn, đó sẽ là vì tình yêu. Em muốn nhiều hơn là một người đồng hành và những tiếng cười. Em muốn – oh, những sự liên kết. Em muốn những đứa trẻ. Khoảng nửa tá. Đừng cười”. Anh đã đi quá xa để mà có thể phá lên cười. “Em muốn – phải,

mặt trắng và tất cả các vì sao. Chúng ta sẽ không bao giờ có được điều đó, ngài và em, bởi vì chúng ta chỉ cảm thấy thích thú lẫn nhau. Em đã luôn nghĩ rằng em sẽ không làm điều gì ít hơn những mong ước của mình. Nhưng em cho rằng đó là quá mơ mộng. Quá phi lý”

Những điều anh đã thật sự cảm thấy chỉ là hành động một cách đúng đắn. Nàng không yêu anh, phải không? Nhưng đã quá muộn để cảm thấy nhẹ nhõm với một điều như thế. Nàng phải kết hôn với anh, và mong ước rằng nàng sẽ yêu anh sau đó, phải không?

Anh phủ bàn tay mình lên tay nàng trên lên má anh, sau đó anh quay đầu để có thể đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay đó. Đó không hẳn là một đôi tay tao nhã, anh nghĩ một cách không thích hợp. Mặc dù nó mịn màng và được cắt tỉa tốt, nhưng đó là đôi bàn tay phù hợp để có thể làm bất kỳ việc gì một cách tốt nhất.

“Chúng ta sẽ cùng giải quyết những ước mơ của nàng càng nhiều càng tốt để biến chúng thành sự thật, được không?” anh yêu cầu “Hãy kết hôn với ta, Cora, will you?”

“Em không thấy thật sự cần thiết” nàng nói “đó sẽ là một sự cố ngu ngốc, cả hai ta – một lần tại buổi khiêu vũ của phu nhân Fuller và một lần ở Vauxhall. Trời ơi, chẳng lẽ không một ai ngoài ngài và em **trông thấy** đưa trẻ đó sao? Tại sao chúng ta lại để bọn họ buộc chúng ta vào một cuộc hôn nhân không mong muốn?”

“Tại sao?” anh hỏi “Bởi vì một vài điều như vậy sẽ trở thành một thói quen không tốt luôn theo sau ai đó. Miss Downes. Không hẳn là ta. Không nghi ngờ gì ta sẽ là ác quỷ trong một thời gian. Đó không phải là hình ảnh tưởng tượng mà ta đã dựng lên, nhưng điều đó sẽ không hẳn làm hỏng danh tiếng của ta. Nhưng nàng có thể thấy rằng ngay cả trong cộng đồng ở Bristol và Bath cũng sẽ có những lời thì thầm và nó sẽ *nhANH chóng* lan truyền. Điều đó sẽ không phải một thực tế dễ chịu cho một phụ nữ trẻ để gắn liền tên tuổi mình với nó.”

“Đó là những từ ngớ ngẩn” nàng nói

“Ngớ ngẩn và khó chịu” anh trả lời

Có một tiếng gõ cửa nhẹ và gần như mở ra ngay lập tức. Nữ công tước Bridgwater bước vào không dò dự, dù trông bà như thấy mình có lỗi.

“Cuộc gặp gỡ này có chút tiến triển nào không?” bà nói, đôi lông mày nhướn lên dò hỏi.

Lord Francis cau mày. Có phải Cora Downes là một quý cô quá trong sáng để có thể bỏ lại một mình với anh trong một quãng thời gian nhiều hơn 15 hoặc 20 phút như họ đã được phép? Liệu người bảo trợ của nàng sợ rằng sẽ tìm thấy nàng đang bị trối trong một cái ôm đam mê?

“Có” Lord Francis nói

“Ta nên đưa Mr. Downes và Mr. Edgar Downes lên phòng khách bên trên, được chứ” bà nói “Các cháu sẽ tìm thấy chúng ta ở đó khi các cháu trao đổi xong”

À, phải. Họ đã nói họ sẽ khởi hành đến London ngay sau anh. Anh đã không dự kiến họ sẽ đến trước khi nghe được tin từ Cora. Nhưng anh hiểu từ cuộc gặp với họ rằng họ thật sự rất bảo vệ nàng.

“Cha?” Nàng gần như thét lên và cảm thấy như có thể làm hư hại đến màng nhĩ của Lord Francis “Và Edgar? Ở đây? Bây giờ? **Ở đâu?**”

Họ có mà điếc mới không nghe thấy nàng ngay cả khi họ được bảo chờ ở tầng trên. Cả hai xuất hiện ngay ngưỡng cửa phía sau nữ công tước và bà đã bước một cách lịch sự để đứng cạnh Cora Downes – người mà vẫn đang choáng váng và vẫn thét lên. Papa sai những bước dài tới bên nàng trong một cái ôm mãnh liệt mà chắc chắn sẽ nghiền nát xương trong cơ thể một người phụ nữ yếu đuối hơn. Anh trai nàng cũng làm vậy khi papa kết thúc cái ôm của ông,

nhưng anh ta cũng nâng nòng lên không sần và xoay tròn nòng một cách thành thạo.

Nữ công tước nhìn như đang mỉm cười. Và Lord Francis thì có quá nhiều dây thần kinh đang căng thẳng để có thể cười theo.

“Well” Mr Downes lớn tuổi hỏi, nhìn từ người-con-rể đến con gái ông và nhìn lại thêm một lần nữa.

Nàng đã nhớ họ khủng khiếp. Nàng đã không quá sợ hãi cho đến khi nàng nghe thấy họ ngay ngoài cửa. Nhìn thấy những khuôn mặt thân yêu và sự vững vàng của mỗi người – papavà Edgar khiến nàng cảm thấy mình thật *bé nhỏ* - khiến Cora gần như say mê với niềm hạnh phúc.

Giờ thì mọi chuyện đã ổn, và họ đã tới. Và sau đó papachỉ hỏi 1 câu đơn giản - “Well?”

Họ đến để thấy nàng cùng với Lord Francis. Họ đến vì đám cưới. Nàng đột ngột hiểu ra rằng nếu có một đám cưới thì nó sẽ đến sớm. Đó là một vụ bê bối ngay từ ban đầu. Họ đến để chuẩn bị váy cô dâu và cho nàng sự hỗ trợ cùng sự yêu thương của họ, papasẽ nắm tay và dẫn nàng dọc lối đi của nhà thờ để nàng tiến tới bàn thờ chúa và sau đó sẽ nói ***I do*** hoặc ***I will*** hoặc bất kể điều gì một cô dâu sẽ nói để thay đổi cuộc đời mình mãi mãi.

Đó dường như là một viễn cảnh quá thật. *Họ kỳ vọng nàng kết hôn với Lord Francis.* Papavà Edgar luôn tránh xa London bất cứ lúc nào có thể. Đây không phải nơi vui vẻ để nàng tới thăm thú. Họ tới vì đám cưới.

Mắt nàng tập trung vào Lord Francis xuyên qua phòng, nơi nàng đứng với cánh tay Edgar vòng quanh eo nàng. Và nàng cố gắng nhìn nhận anh qua con mắt của hai người họ. Nàng ngạc nhiên rằng họ đã đồng ý với đề nghị của anh – đặc biệt là Edgar. Edgar sẽ trở nên yếu đuối nếu như anh ấy có thể. Anh ấy có thể cắt ai đó ra thành mảnh nhỏ nếu đó là người ít nam tính hơn. Edgar, không giống như nàng, không thể áp dụng những triết lý và chuẩn mực cuộc sống.

Làm sao nàng có thể ít ngạc nhiên hơn được. Lord Francis, như thường lệ, không hề có một lỗi nhỏ trong phong cách ăn mặc. Anh đã phải về nhà sau cuộc hành trình này để thay đồ trước khi đến đây. Nhưng anh đang diện một chiếc áo khoác quá mịn màng có màu xanh đậm với quần ống chèn da với những đường chỉ lấp lánh. Ca vát của anh được thắt gọn ghẽ, không quá rục rờ. Bông chốc anh nhìn quá đẹp để so với tiêu chuẩn của bất kỳ ai. Và đẹp trai. Ngoại trừ đôi mắt của mình, nàng đã không bao giờ thực sự nghĩ về việc anh đẹp hay xấu. Nàng đã không hề có bất cứ sự phán xét nào về khuôn mặt hay mái tóc đen của anh.

Nếu anh có ăn mặc như vậy ở Mobley thì papavà Edgar cũng sẽ không có lý nào biết được.

Nàng cảm thấy một điều gì rất khác khi nàng nhìn chằm chằm vào anh trong vài giây trôi qua giữa những câu hỏi của papavà câu trả lời của Lord Francis. Nàng cảm thấy bất ngờ và gần như được che chở. Nàng đã không *muốn* họ biết được và chằm chọc. Anh là một người rất quý giá. Anh chọn một chiếc áo khoác màu hồng hoặc màu oải hương hoặc màu ngọc lam khi mà tất cả những người đàn ông khác đều quay lại với màu đen đậm, dù sao thì đó cũng là việc của anh. Cá nhân nàng, nàng thấy màu đen khá tẻ nhạt và hy vọng rằng lối thời trang đó sẽ không kéo dài. Lord Francis mỉm cười với nàng và sau đó nhìn lại sang phía papa.

“Ngài hoàn toàn đúng, thưa ngài” anh nói “Cô ấy không phải là người dễ thuyết phục. Cháu đã hầu như cảm thấy bối rối trước khi ngài tới”

Trời đất, Papavà Lord Francis đã thân thiết đủ để trêu chọc nhau sao? Papa giật đầu lại với một tiếng cười và bắt đầu cười lớn hơn.

“Nó đã không bị lóa mắt bởi viễn cảnh của tước vị, phải không?” ông nói “Well, Ta đã cảnh báo cậu. Nó đã từ chối tất cả những người khác, bao gồm cả một vài người đủ điều kiện ở nhà và một vài người khác ở đây, ta đã nghe nói vậy”

“Em không cần cưới bất kỳ ai mà em không muốn, Corey” Edgar nói, vòng tay quanh eo nàng chặt hơn một chút.

“Ta nghĩ có lẽ nó muốn cống hiến bản thân cho những năm tháng tuổi già của ta” papa nói, cười lớn “Nhưng chúng ta có nghĩa vụ với con, chúa ơi, để sẵn sàng làm những điều tốt đẹp nhất cho con gái ta. Chúng ta sẽ xem xét đến cuộc sống của nó bắt đầu ngay bây giờ”

“Nhất định rồi” Edgar nói “Chúng ta sẽ mang em về nhà ngày mai, Corey”

Có một vài điều bất ngờ về cuộc trò chuyện kích thích tới Cora. Một điều là, nàng là nhân vật chính trong cuộc trò chuyện của ba người – ba người đàn ông. Ngay khi hay hoặc nhiều người đàn ông đứng cạnh nhau, dĩ nhiên, sự vượt trội giới tính của họ đã làm cho một người phụ nữ trở nên hoàn toàn nhỏ bé. Ngay cả khi họ yêu thương và nâng niu nàng, nàng chỉ đơn thuần là một món đồ chơi dễ vỡ cần được bảo vệ. Điều khác là, nàng không thích nghe Lord Francis được gộp vào với tất cả những lời cầu hôn ngớ ngẩn trước đó mà nàng đã từ chối. Đó không phải là một sự so sánh. Cũng với một điều khác, nhiều như việc nàng yêu quý papamình, đó là điều gì rõ ràng ớn lạnh về việc dành những năm tháng cuộc đời cho tuổi già của ông – không hề có một mối tình lãng mạn, không kết hôn, không có ngôi nhà của riêng mình, không có những đứa con, không có bất kỳ điều gì khác, về điều mà nàng đã say sưa và tò mò trần trở.

Dĩ nhiên, nếu như nàng kết hôn với Lord Francis nàng sẽ không bao giờ biết đến những điều đó. Nhưng *một vài* điều về nó – chắc chắn nàng sẽ biết đến một vài điều. Liệu *một vài* có đủ không? Bao nhiêu sự ham muốn anh có đối với một người phụ nữ? Nàng cố kiểm lại những suy nghĩ không thích hợp.

Ôi, chúa ơi, nàng đã quá bối rối.

“Miss Downes?” Lord Francis nhìn lại phía nàng, bỏ qua papavà Edgar sang bên một lúc, mặc dù theo cách thông thường, họ đã tiến tới để giúp đỡ. “Nàng đã không cho ta một câu trả lời cuối cùng. Nàng sẽ nói ngay bây giờ. Hoay nàng muốn ta quay lại – có thể vào ngày mai? Nàng sẽ kết hôn với ta chứ?”

“Vâng” nàng nói. Quá nhỏ như nàng có thể.

Và điều gì đến cũng phải đến, nàng nghĩ trong một vài phút sau đó khi nàng đang được ôm ấp vuốt ve một lần nữa – một trong số đó của nữ công tước Bridgwater. Trời đất quý thần ơi, nàng đã làm gì vậy?

Papadã vỗ mạnh vào vai Lord Francis và bắt tay anh cùng một lúc.

Và nếu anh không trở nên nhột nhạt như sắp phát ốm. Nàng bất ngờ nghĩ khi mà đã quá muộn để nghĩ về điều đó, ai đã gây ra điều đó chứ? Bởi thực tế rằng anh cảm thấy bắt buộc phải kết hôn với nàng? Oh. Quý ông tội nghiệp. Quá tội nghiệp, anh trai yêu quý!

CHƯƠNG 12

Đó là một đám cưới lớn kinh ngạc, xét đến thực tế là hôn lễ diễn ra chỉ 2 tuần sau sự kiện ở Vauxhall lắng xuống.

Công tước Fairhurst đã rất ngạc nhiên về Lord Francis và đã đến London cùng với vợ mình chỉ 2 ngày trước sự kiện. Tốt hơn là họ nên ổn định trước tại ngôi nhà lớn trong thành phố. Ngày hôm sau là các chị em gái của Lord Francis đến cùng với chồng của họ.

Chú rể không hề cho họ cơ hội nào đưa ra ý kiến của họ về hôn lễ. Anh đáp lại cuộc gọi ngắn của họ với Cora đi cùng. Anh không cho rằng sau đó nàng đã để lại ấn tượng đặc biệt nào với bất kỳ ai trong số họ - nàng ngồi thẳng lưng và gần như yên lặng trong suốt buổi trà chiều, chỉ ăn 1 nửa chiếc bánh nướng và một ngụm trà. Lord Francis nhậ ra rằng nàng không thể uống thêm với một bàn tay run rẩy. Đó quả là một sự thích thú đối với anh rằng một người phụ nữ táo bạo và gan dạ trong những tình huống gần như là những buổi trình diễn lại bị làm cho hoảng sợ bởi sự hiện diện của tầng lớp quý tộc.

Nàng đã không để lại ấn tượng tốt đẹp nào với họ, có lẽ vậy, nhưng cũng không phải nàng đã để lại ấn tượng xấu. Nàng mặc một bộ váy thanh lịch và may mắn rằng có gia đình mình hỗ trợ.

Dĩ nhiên, gia đình anh cũng không tán thành. Anh không cần nói riêng với bất kỳ ai để xác nhận lại những ấn tượng này. Ba người khác đã có những cuộc tranh cãi tuyệt vời. Họ không trông mong ít hơn từ anh. Ít nhất, họ muốn anh kết hôn với một *tiểu thư*. Nhưng họ là một gia đình, khi mà tất cả đã được nói ra và quyết định. Họ không được chuẩn bị sẵn sàng để thay đổi quyết định của anh bởi vì anh đã quyết định mà không có sự bàn bạc nào cả.

Mr Downes có một người anh trai và một vài cháu trai và cháu gái sống tại Canterbury. Tất cả họ đều là những doanh nhân giàu có hoặc kết hôn với những người thành đạt. Tất cả họ đều được triệu tập đến London dự đám cưới và tất cả đều có mặt ngoại trừ 1 người cháu gái sắp sinh. Họ đều tập trung tại khách sạn Pulteney. Lord Francis và Cora đã có một buổi trà chiều thứ hai với họ sau khi kết thúc tại Fairhurst. Lần này, Cora đã ăn tự nhiên hơn và uống hết 2 tách trà. Nàng đã nói chuyện và cười đùa vui vẻ.

Và dĩ nhiên là công tước Bridgwater, cùng với mẹ của ngài và 2 người em gái, đều được mời đến dự đám cưới. Thật vậy, người giám hộ của nàng đã mời đến 2 người để chuẩn bị cho bữa tiệc trước đám cưới, nhưng bà còn có 2 sự cạnh tranh khác. Fairhurst đã làm điều đó. Mr Downes đã không làm vậy ở Pulteney - ông nhấn mạnh. Và do đó, một phòng riêng tư đã được chuẩn bị để dành riêng cho một bữa tiệc lớn.

Bridgwater đã đồng ý làm phù rể cho Lord Francis. Ngài dường như cảm thấy rất tiếc về tất cả những điều này, như thể tất cả đều là lỗi của mình.

“Điều này thật quái quỷ, Kneller” anh nói “Điều này khiến chúng ta nhận ra sự tự do mong manh đến nhường nào và làm thế nào lại có thể bất ngờ trói buộc ai đó một cách đột ngột vậy. Nó khiến tôi khá hoảng sợ, tôi nói thật với cậu đấy”. Anh hít vào một hơi chậm rãi “Sau việc này và sau khi Lizzie và Jane đã kết hôn, tôi sẽ rời bỏ thế giới và trở thành một kẻ ẩn dật. Không kết hôn còn tốt hơn là một cuộc hôn nhân cưỡng chế, sau cùng thì tôi rất lấy làm tiếc cho một phần lỗi lầm của mình trong chuyện này, ông bạn”.

Lord Francis bắt buộc cảm thấy phải đảm bảo với bạn mình rằng cuộc hôn nhân này là do

anh lựa chọn, dù cho không phải là lúc thích hợp. Anh cảm thấy bắt buộc phải tuyên bố rằng anh thích Miss Downes – rất thích, như anh đã chỉ ra, chỉ cần không quá thờ ơ với điều đó là được.

Nhưng công tước đã bỏ đi cùng với tuyên bố rằng mình sẽ không bao giờ, không bao giờ để cho nguy cơ kết hôn đe dọa mình. Không trông mong gì về việc hy vọng rằng mắt anh sẽ đột ngột trông thấy một người phụ nữ, người được tạo ra cho niềm vui vĩnh cửu của anh. Không trông mong gì được ngay lúc này. Không hề có một ánh mắt nào với bất kỳ người phụ nữ nào ngoài mẹ anh là người duy nhất.

Bá tước Greenwald đã tới tham dự cùng Lady Jane. Lord Francis cũng người một vài người bạn của mình cùng người em họ của anh ta, Lord Hawthorne. Lady Kellington, người vẫn đang tuyên bố rằng sẽ mãi mãi biết ơn Cora đã giết lại những con chó tội nghiệp của bà dưới nanh vuốt của tử thần, hơn là đã mời bà dự đám cưới. Lord Francis đã viết một bức thư gửi bá tước Thornhill để thông báo về đám cưới, nhưng không kịp thời gian để người bạn của anh đến từ Yorkshire. Bên cạnh đó, Lady Thornhill đang có thai, và Gabe đã nghiêm cấm không cho phép cô đi du lịch vào những lúc như vậy. Họ cũng không tham dự hôn lễ của Samantha vì thế, mặc dù Samantha như một người chị em của Lady Thornhill.

Ngay cả trong những ngày trước đám cưới, Lord Francis cũng không thể ngừng suy nghĩ về Samantha. Nếu ai có đó có thể nói với anh tại đám cưới của cô với Carew rằng bản thân anh sẽ kết hôn vài tuần sau đó, anh sẽ... Phải, anh không quan tâm để nghĩ về điều đó nữa. Nó dường như là phản bội lại tình yêu anh dành cho Samantha khi mà kết hôn ngay lập tức sau khi để mất cô. Nhưng là sự bất công đối với Cora khi có những ý nghĩ như vậy.

Cora vô tội trong đồng lộn xộn này. Anh cũng vậy. Nhưng đồng lộn xộn này thì vẫn ở đây, và chỉ có một cách duy nhất để khiến mọi thứ trở nên đúng đắn. Ít nhất, anh đã không phải là không thích người phụ nữ này. Hoàn toàn ngược lại. Và ít nhất, anh đã không tìm thấy sự không hấp dẫn nơi nàng. Không hẳn vậy, anh đã thấy rằng nàng quá hấp dẫn. Thật vẫn chẳng ra gì, anh nghĩ, nếu có những tư tưởng dâm dăng về người phụ nữ mình kết hôn. Không, ít nhất, khi anh không yêu nàng. Không phải khi anh yêu một người khác.

Ít nhất thì anh cũng đã cố gắng, anh quyết định, tiếp tục cùng với Cora. Không hẳn là không thể. Thật vậy, anh đã thích nàng ở một mức độ nhất định. Và anh đã có được sự chung thủy của nàng. Không chỉ đối với cơ thể - mặc dù anh cũng từng chia sẻ sự công bằng đối với những cô nhân tình trước nhưng anh không bao giờ chấp nhận chuyện đó đối với những người đã lập gia đình. Anh cũng sẽ phải chung thủy với Cora. Điều đó có nghĩa rằng anh phải quên đi trái tim tan vỡ, quên đi rằng anh đã kết hôn với nhầm người.

Tuy nhiên, ngay cả khi anh đã quyết định, anh tự hỏi làm cách nào để có thể tiến hành sớm nhất trước khi Samantha nghe được tin từ Thornhill – hoặc từ Bridgwater. Và cô sẽ cảm thấy như thế nào. Hoặc có lẽ cô chẳng cảm thấy bất cứ điều gì.

Đám cưới của anh không phải là một sự kiện rầm rộ với một nửa giới quý tộc tham dự. Nó diễn ra trong một nhà thờ nhỏ với gia đình 2 bên và một số bạn bè của họ. Nhiều hơn dự kiến, phải, nhưng vẫn còn lâu mới sánh được với đám cưới của Samantha. Nó là một đám cưới rất ngọt ngào, trang trọng và rất thực.

Cora mặc một bộ váy mùa xuân màu xanh lá bằng vải muslin và trông như một nữ thần, anh nghĩ. Anh rất vui vì nàng đã không mặc đồ màu trắng, màu mà hầu hết những cô dâu thường mặc. Màu trắng không phù hợp với nàng. Nàng có một phong cách riêng, anh nghĩ, khi nắm tay nàng trong tay mình, bằng một cách rất riêng, sự táo bạo của nàng, mái tóc dày và chiều cao bất thường của nàng, nàng thật xinh đẹp. Hoặc có lẽ bởi tất cả những điều đó. Cora Downes thật sự nổi bật, trong cả sự hiện diện và những cử chỉ của nàng.

Cora Downes. Anh lập đi lập lại sau sự hướng dẫn của cha xứ về những thủ tục hôn lễ, và nàng cũng lập lại những từ đó. Anh cầm chiếc nhẫn từ Bridgwater, trượt nó vào ngón áp út của nàng. Và đó là một điều kỳ lạ, bí ẩn và không thể rút lại, nàng không còn là Cora Downes. Nàng đã là Lady Francis Kneller.

Nàng đã là vợ anh.

Anh không quên mỉm cười với nàng.

Sau đó thì mọi việc cũng kết thúc. Anh đã là một người đàn ông có gia đình. Giấy đăng ký kết hôn hợp lệ, anh bước ra ngoài với nhiệt độ và ánh sáng mặt trời, và dừng lại trên bậc thềm nhà thờ với nàng để họ có thể được chào đón bởi những người tham dự trước khi lái xe đi. Trong chỉ vài phút ngắn ngủi, cuộc đời anh đã thay đổi và mở ra một cuộc đời mới, và anh vẫn chưa hết hoang mang bởi tất cả những người bạn anh, tất cả đều đang hiện diện tại đây.

“Lord Francis” nàng nói, níu lấy cánh tay anh “Anh trông thật lộng lẫy. Đó là một màu xanh nhạt đáng yêu. Điều đó khiến chiếc váy cưới của em dường như là quá sắc sỡ”

Nàng đã kéo anh ra khỏi sự căng thẳng bằng cách khiến anh cười. Điều đó dường như thật đáng ngưỡng mộ và anh siết nhẹ tay nàng theo cái cách làm yên lòng.

“Cora” anh nói, cười cùng cục “vẫn như thường lệ, nàng làm ta không biết phải nói gì. Nhưng không phải là sắc sỡ, cưng. Sắc sỡ, chói lọi, giống như sự chuyển mùa giữa mùa xuân và mùa hè. Nhưng có lẽ ý ta là về người phụ nữ bên trong chiếc váy chứ không phải là bản thân chiếc váy”

Nàng cười vui vẻ “Oh” nàng nói “Anh thật tử tế với những lời đó. Anh làm em cảm thấy mình thật xinh đẹp.”

Đó là những lời riêng tư cuối cùng họ trao đổi cho đến sau tiệc cưới được tổ chức trên đường Sidley, một tài sản riêng của anh tại Wiltshire.

Cả ngày hôm ấy, từ khoảnh khắc nàng thức giấc trông thấy nữ công tước Bridgwater vén rèm bên cửa sổ pho gỗ nàng, nàng đã giả vờ rằng đây là ngày cưới mà nàng luôn mơ ước.

Nó cũng không quá khác biệt. Ngay khi màn cửa được kéo lên, nàng một lần nữa thấy bầu trời không một gợn mây. Và ngay khi nàng bước chân vào phòng thay đồ nàng đã thấy chiếc váy cưới và nàng khăng khăng quyết định, ngay cả khi người bảo trợ của nàng cố gắng thuyết phục nàng một cách nhẹ nhàng rằng nàng nên chọn màu trắng như phần lớn cô dâu vẫn mặc. Nhưng nàng yêu chiếc váy của mình. Với nàng, màu xanh luôn là màu hoàn hảo dành cho cô dâu, nó gợi ý về một cuộc sống ấm áp và tràn trề năng lượng của mùa xuân.

Sau khi xuống phòng ăn sáng và trở lại phòng thay đồ, người bảo trợ của nàng và Elizabeth cùng Jane đã hoàn toàn đồng ý. Việc mặc váy cưới cho nàng quả là một bài tập thể dục với cả ba người họ, thêm 2 người giúp việc và thêm cả rất nhiều cuộc trò chuyện và những tiếng cười.

Sau cùng thì papa và Edgar đã đến – Edgar đã nhấn mạnh rằng anh sẽ đi cùng nàng ngay từ bây giờ và nàng không phải bước vào nhà thờ nguyện một mình – điều này dấy lên một sự phấn khích và cả căng thẳng trong nàng, và thậm chí là cả những giọt nước mắt.

Trong nhà thờ, trong khi Papa hộ tống nàng dọc theo giáo đường, nàng ngay lập tức nhận thấy sự tương phản màu sắc khác nhau của những bộ trang phục của tầng lớp trung lưu và giới thượng lưu, bao gồm cả công tước Bridgwater, người nổi bật nhất, và màu xanh sáng trong bộ trang phục của Lord Francis. Và ánh mắt nàng đang gim chặt vào hình ảnh anh đang đứng đợi và chăm chú nhìn nàng, nàng cảm thấy hoàn toàn được bảo vệ.

Chỉ cần nàng nghe thấy hoặc nhìn thấy chỉ một gợi ý về một nụ cười của anh cũng sẽ khiến nàng thư giãn hơn trong sáng hôm nay, và nàng sẽ hiểu được cảm xúc của mình và thấy rằng

đây không phải một sai lầm.

Anh cũng mặc một lượng lớn đăng ten ở cổ tay và cổ áo, và cavat của anh là cả một tác phẩm nghệ thuật vượt trội hơn tất cả những thứ khác.

Và sau đó tiệc cưới diễn ra. Nàng đã nghe tất cả những từ ngữ, theo dõi từng cử chỉ, cảm nhận tất cả sắc thái của không khí xung quanh. Đây là hôn lễ của nàng – một buổi lễ tuyệt vời, nàng đã mơ về đám cưới – và nàng quyết định sẽ lưu hết từng chi tiết vào trí nhớ. Bao gồm cả sự nhột nhạt của gương mặt chú rể và sự căng thẳng trong giọng nói của anh và cái run nhẹ của tay anh khi lồng chiếc nhẫn cưới vào ngón áp út tay nàng và đôi môi nhẹ run của anh khi hôn nàng. Và nụ cười của anh sau đó đã nói với nàng rằng anh không đổ lỗi cho nàng về tất cả những chuyện này, cùng nhau, họ sẽ khiến điều này trở nên tuyệt vời.

Nàng nghĩ, rằng bằng một cách rất riêng, anh thật đẹp trai, và nàng sẽ phản ứng lại với bất kỳ ai dám có một gợi ý nào khác. Ngay cả khi đó là Edgar. Đây không phải lần đầu tiên Edgar nắm tay nàng – nàng đã luôn khinh thường việc sử dụng đến móng tay trong những trận chiến của họ bởi điều này sẽ kích thích anh sử dụng nắm đấm của mình. Nàng sẽ bôi đen 2 mắt anh nàng nếu anh ấy mím môi quá nhiều trong những lời chỉ trích về Lord Francis.

Chồng của nàng.

Mặc dù giờ đã là cuối buổi lễ - buổi tiệc sau lễ cưới, nhưng việc này vẫn gây sự ngạc nhiên choáng váng cho nàng. Anh là chồng của nàng. Nàng là Lady Francis Kneller.

Và rồi, ở bên ngoài nhà thờ và khi ở Pulteney, nàng đã được ôm và hôn đến ngạt thở bởi bác của nàng và những anh em họ cùng với chồng của chị em họ nàng, tất cả dường như đều là những người đàn ông to lớn như papa và Edgar. Mặc dù công tước Fairhurst có ôm nàng, và người chị chồng có hôn lên má nàng, Cora cũng nghi ngờ rằng không ai trong số họ thực sự hoàn toàn thích nàng. Nữ công tước Bridgwater đã rất tử tế, thậm chí bà còn rơi nước mắt. Bà và Jane đã ôm nàng với cái siết chặt mạnh mẽ dường như có thể nghiền nát xương trong cơ thể nàng.

Ồ phải, điều này cũng không quá khác so với ảo tưởng về một đám cưới trong mơ của nàng. Theo nhiều cách khác nhau thì đây cũng là một điều quá tuyệt vời. Lord Francis đã giữ nàng bên cạnh ở Pulteney và đã từ chối để gia đình nàng mang nàng đi khỏi tầm mắt mình hoặc để gia đình anh làm vậy. Anh đã cư xử như thể họ là cặp đôi mới kết hôn không muốn xa nhau một giây nào. Thật dễ dàng để tin vậy.

Nhưng cuối cùng, sau một vòng những cái ôm và những nụ hôn và những cái bắt tay và những cái vỗ nhẹ, họ đã đến chỗ xe ngựa, một mình – công tước và nữ công tước Bridgwater đã đi cùng họ từ nhà thờ đến Pulteney. Giờ họ đang trên đường đến Wiltshire, Sidley, nhà của anh. Họ sẽ đến đó trước khi trời tối, anh đã đảm bảo như vậy với nàng.

Giờ thì họ đang ở một mình, và nàng thừa nhận với bản thân rằng cuối cùng thì sau tất cả đây cũng không phải cuộc hôn nhân bình thường. Phải không?

Nữ công tước đã có một buổi nói chuyện với nàng vào đêm trước khi mà dì của nàng không kịp đến từ Canterbury. Bà đã cố gắng hết sức để trấn an nàng, mặc dù điều này là không cần thiết. Cora đã biết hoặc hầy như đoán được những gì bà nói, nhưng sự hiểu biết chưa bao giờ khiến nàng có thể sợ hãi, như lẽ ra phải thế. Nó làm dấy lên sự tò mò của nàng để trải nghiệm nó. Và hơn cả là tò mò. Nàng đã luôn muốn tìm hiểu và không thể tưởng tượng làm cách nào mà người phụ nữ có thể khóc với suy nghĩ đó.

Nhưng vấn đề là nàng đã không nghĩ tới điều này cùng với đám cưới của nàng. Phải không? Nàng đã không hoàn toàn chắc chắn, nhưng thay vào đó nàng nghĩ về nó. Và nàng sẽ không quá

kỳ vọng hơn nữa để có thể bị thất vọng trong vài tuần tới. Nhưng nếu như nàng không trải nghiệm nó trong cuộc hôn nhân của mình, thì nàng sẽ không bao giờ có thể biết đến nó. Những ý nghĩ này khiến nàng thấy thật khổ sở. Ngay cả việc nàng sẽ không bao giờ có một tá trẻ con cũng khiến nàng cảm thấy rất buồn.

Nhưng đây không phải là lỗi của anh. Nàng sẽ không bao giờ đổ lỗi cho anh. Nàng quay sang nhìn anh. Tuy nhiên, anh cũng đang quay lại nhìn nàng cùng lúc và nắm lấy tay nàng và mỉm cười với nàng.

"Well, Cora," anh nói "Mọi thứ ổn cả và chúng ta sẽ sống tốt. Nàng có nghĩ rằng chúng ta thật sự sẽ sống tốt bên nhau không?"

"Em cũng nghĩ vậy" nàng đáp. Nàng ngồi thẳng người lại và nhận thấy vai mình đang chạm vào anh. Cả hai đều không cố tránh khỏi sự đụng chạm này. "Em dám chắc rằng nhà của anh lớn và rất rộng rãi và có cả một đội quân những người phục vụ, nhưng ngài sẽ thấy rằng em sẽ không chùn bước đâu. Em đã từng quản lý Moubley Abbey vài năm và đã từng dự những buổi tiệc chiêu đãi của papa. Em sẽ không cảm thấy xấu hổ trước những người phục vụ và những người hàng xóm của anh, em đảm bảo đấy. Và em hoàn toàn sẵn sàng nhận trách nhiệm về những bất động sản và thái độ của mình. EM sẽ làm tất cả những gì được mong đợi ở bất kỳ người vợ nào. Em sẽ không làm anh thấy xấu hổ. Và em - "

Anh đang cười cùng cục. Nàng đã nói gì sai sao?

"Cora" anh nói "không phải nàng đang chuẩn bị dẫn thân vào một trận chiến, cung. Em không cần phải trông như sẵn sàng lâm trận vậy. Và còn ta thì sao? Sự bận rộn của nàng liệu có cho phép nàng dành bất kỳ khoảng thời gian nào của nàng với ta không?"

"Chỉ khi mà anh muốn vậy, dĩ nhiên" nàng nói "Nhưng em sẽ không phải sống trong sự giam hãm của anh, anh có thể yên tâm như thế. Em biết rằng phụ nữ không được đòi hỏi quyền lợi ở chồng mình. Ngay cả ở chỗ em cũng thế. Đàn ông nghĩ là họ phải dành nhiều thời gian cho những thứ quan trọng hơn, đó là một sai lầm. Họ xem xét những vấn đề trên trời dưới biển, giống như việc làm ra tiền trong khi phụ nữ nhìn vào đó như thể đó là những điều quan trọng, như phần lớn mọi người. Nhưng phụ nữ phải học để chiều chuộng chồng mình và khiến họ cảm thấy họ quan trọng ngay cả khi họ không thật sự xứng đáng. Và em sẽ không can thiệp vào cuộc sống của anh"

Giờ thì toàn thân anh rung lên với những tiếng cười.

"Cora" anh nói "nàng không bao giờ khiến ta thất vọng. Nàng quả thật là một người rất thú vị. Nàng đang bắt đầu sắp xếp cuộc sống của ta theo một trình tự và thậm chí nàng còn không nhận ra điều đó, đúng không?"

Vấn đề là nàng đã không nghĩ về anh như một người đàn ông bình thường. Nhưng nàng đã ngụ ý rằng nàng sẽ để anh tự do mà không bao giờ can thiệp vào cuộc sống của anh trong khi nàng sẽ trông coi những điều khác thật sự quan trọng hơn.

Nàng cắn môi và nhìn anh - và bùng nổ trong tiếng cười. Họ dựa vào nhau và chìm đắm trong sự vui vẻ của cả hai trong một khoảng thời gian lâu hơn cần thiết.

Nếu như nàng nói một điều gì đó với Edgar - và đôi khi nàng đã làm vậy, trong sự trêu chọc - nàng sẽ có một cuộc tranh luận sắc bén sau đó. Có lẽ sẽ không làm tiêu tan được sự hài hước trong vấn đề này.

"Liệu ta có phải nài xin về một khoảng thời gian hiếm hoi của nàng không" Lord Francis hỏi.

"Không" nàng trả lời, tiếng cười mờ dần "Nhưng ý em muốn nói là anh không cần phải cảm thấy có nghĩa vụ với em. Em sẽ sớm học được cách làm hài lòng bản thân. Em không phải là một kẻ đáng thương bất lực"

"Chỉ khi nàng đang ở đó với sự hiện diện của hoàng tử và công tước" anh nói

"Anh thật quá đáng" nàng nói "Anh sẽ còn hơn thế nếu như anh chưa bao giờ gặp họ trước đó. Nhưng thật sự anh không phải cảm thấy có trách nhiệm với em. Em biết cuộc hôn nhân này

là trái với ý muốn của anh. Em biết anh không lựa chọn chuyện này, cuối cùng thì anh sẽ không kết hôn. Phải, nếu anh có kết hôn, có thể là kết hôn với em. Em sẽ khá hạnh phúc để cho anh sự tự do nhiều nhất, anh sẽ thấy. Em sẽ hoàn toàn thoải mái”

Nàng cảm thấy đau khổ hơn nàng tự thừa nhận với bản thân. Rằng đây có phải là sự cam kết khi nàng kết hôn với Lord Francis? Có phải nàng sẽ sống một cuộc đời cô đơn?

Anh siết chặt tay nàng chặt hơn. Giờ đây khuôn mặt anh không còn hiện lên những nét cười, nàng nhận thấy trong một thoáng liếc mắt về phía anh.

“Nàng đang nói về điều gì, Cora?” anh nói “Có phải nàng đang nói rằng nàng kết hôn với ta bởi vì nàng nhận thấy đây là việc đúng đắn phải làm. Nhưng thay vì là cuộc hôn nhân chỉ trên danh nghĩa? Điều có lẽ tốt hơn là chúng ta sống trong một cuộc hôn nhân tách biệt?”

Ôi không, nàng sẽ không đánh đổi nó với bất kỳ điều gì. Và sống tách biệt sao? Nàng không hề mong đợi điều này. Hoàn toàn không. Họ sẽ không sống với nhau sao? Sự hoảng loạn lấp đầy phổi nàng khiến nàng thấy khó thở “Nếu như anh muốn vậy” nàng nói.

“Ta không muốn thế” anh nói cộc lốc. Có sự lạnh lẽo và cả giận dữ trong giọng anh “Và ta sẽ nói với nàng ngay bây giờ. Cora, rằng nếu đây là mong muốn của nàng, nếu đây là điều nàng nghĩ nàng có thể đòi hỏi, thì nàng sẽ tìm thấy chính mình đang cảm thấy thật sự shock đấy. Ta có thể không phải người chồng nàng chọn và nàng có thể không phải người vợ của ta – ta sẽ trả cho nàng sự tôn trọng và sự trung thực cho nàng, nàng sẽ thấy – nhưng chúng ta là vợ chồng. Ta có ý định rằng chúng ta sẽ tiếp tục – cho hết phần đời còn lại. Cứ việc đấu tranh nếu nàng muốn. Ta hứa với nàng nó sẽ là một cuộc chiến, nàng sẽ không thể và không bao giờ có thể giành được chiến thắng”

Nàng lẽ ra nên cảm thấy phần nộ với bằng chứng hiển nhiên rằng Lord Francis có thể trở thành 1 tên bạo chúa và là một ông chủ hách dịch khi thấy rằng mình đang bị thách thức. Nàng chờ đợi cơn giận dữ trào lên. Nhưng tất cả những gì nàng cảm thấy là điều gì đó không phải là tức giận. Không hề là sự tức giận. Chắc chắn càng không phải sự nhu nhược và sợ hãi. Khao khát? Nếu đó thật sự là những gì nàng cảm thấy, nàng tốt hơn là dè bẹp nó trước khi nàng đẩy bản thân mình xa hơn. Nàng không nên cảm thấy khao khát Lord Francis. Đó sẽ là một cảm xúc khiến cho nàng muốn tự vẫn hơn bất kỳ điều gì khác.

Nhưng ý anh là gì? **Ý anh muốn gì?**

“Đầu hàng rồi sao, Cora?” anh hỏi “mà không hề kháng cự? Nàng thất vọng sao?” Sự tức giận – nếu đó là điều từng có – giờ đã không còn trong giọng anh “Tiếp tục đi, nói gì đi, Cora”

“Em thật sự không muốn chúng ta sống riêng” nàng nói “Em không có ý nói vậy. Em đơn thuần chỉ có ý... Ồ, không có gì cả”

“Ta hiểu nàng muốn gì” anh nói. Sự giận dữ đã quay trở lại “Nàng có ý rằng nàng không muốn ta cảm thấy gánh nặng buộc phải có trách nhiệm và kết hôn với nàng. Nàng can đảm thật đấy, Cora. Nàng can đảm đấy. Nàng thật biết cách đảo ngược tình thế, phải thế không cung? Ta có trách nhiệm phải đảm bảo với nàng. Nàng quả là một người cao thượng. Ta đảm bảo với nàng. Thay vì việc xé nàng ra. Ta **không** phải kẻ bạo lực. Nàng muốn thấy kết quả của việc chọc giận ta ra sao?”

Nàng nhìn nhanh sang và đôi mắt anh như đang cười

“Ta ngờ rằng sau tuần đầu tiên của hôn lễ, Ta sẽ không biết mình còn nguyên vẹn từ đầu tới chân nữa không” anh nói “Và ta đoán rằng, Cora, sống với nàng sẽ không bao giờ là buồn tẻ”

“Em không hy vọng vậy. Lord Francis” nàng nói “Em không thể chịu đựng được cuộc sống buồn chán”

“Cora” anh nói “từ khi nào mà nàng lại tỏ ra sợ hãi và kiêu cách vậy, có điều gì trong tâm trí nàng mà ta cần hiểu rõ hơn không?”

“Em không sợ hãi” nàng phần nộ “Chỉ ‘hơi hoảng hốt’ – đơn giản là – ”

“ – sợ hãi” anh nói khi nàng dừng lại để tìm một từ thích hợp để kết thúc câu “Gọi ta là Francis”

“Francis” nàng nói

Theo sau đó là sự im lặng. Anh ngồi sâu hơn vào ghế và đặt chân lên ghế đối diện. Trong nhiều phút trôi qua, nàng biết rằng anh đang ngủ. Hơi thở của anh đều và sâu. Những ngón tay của nàng vẫn được nắm chặt trong tay anh.

Ý anh là gì? Câu hỏi lặp đi lặp lại trong tâm trí nàng mà không hề có bất cứ câu trả lời nào thỏa đáng. Ý anh là gì khi anh nói rằng họ là vợ chồng và sẽ ở bên nhau trong suốt phần đời còn lại? Ý anh muốn nói gì?

CHƯƠNG 13

Nàng nhìn chăm chăm vào khoảng tối trong khi tâm trí nàng đang nghĩ đầu đầu, nàng có thể nhìn thấy khoảng sân được rải sỏi bên dưới cửa sổ phòng mình và những bậc thang dốc bên dưới những bụi cây và hoa bên ngoài. Đi hết những bậc thang là khu vườn trải dài với những thảm cỏ, hàng rào thấp và những cây con được cắt tỉa một cách hoàn hảo. Trung tâm khoảng sân rộng là một đài phun nước với những tia nước được phun ra từ miệng một thiên thần.

Nàng thấy mình đang yêu mến khoảng sân và khu vườn này trước cả khi nàng nhận ra được ngôi nhà, gọn gàng và chắc chắn với thiết kế cổ điển. Nàng cảm thấy cực kỳ vui mừng vì anh không có ý định để hai người họ sống riêng. Trái tim nàng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc sống mới ngay từ khi bắt đầu. Mặc dù anh đã nói với nàng rằng anh không thường dành nhiều thời gian ở đây. Có lẽ nàng có thể thay đổi điều đó ngay bây giờ khi mà anh đã có thêm sự đồng hành của nàng.

Có phải thật sự là việc họ bên nhau sẽ trở nên tốt đẹp, anh đã hỏi nàng khi cả hai đang trên xe ngựa. Ô, nàng thật sự mong rằng họ có thể. Sau tất cả những sự nao động đã qua và sự ra mắt của nàng đến toàn thể người hầu trong nhà, những người đã xếp thành một hàng dài trông sảnh lớn, và sau khi người quản gia chỉ cho nàng căn phòng nàng sẽ ở, nàng đi tắm, thay đồ và chải lại mái tóc, thay bộ váy buổi tối – và sau tất cả thì họ đang thưởng thức bữa tối bên nhau và họ sẽ dành thời gian cho nhau tại phòng khách. Họ không ngừng nói về mọi chuyện ngoại trừ chuyện họ đã nói trên chuyến xe ngựa. Cả hai đã cười rất nhiều. Nàng đã kể cho anh nghe những câu chuyện về tuổi thơ của mình và anh đã đáp lại bằng những câu chuyện của chính anh. Cả hai bọn họ đều chọn những câu chuyện mà họ biết rằng sẽ chọc cười đối phương.

Anh thật thích nàng, nàng nghĩ, cũng như nàng thích anh. Nàng cực kỳ thích anh. Nàng lơ đãng lướt những ngón tay dọc theo đường viền chiếc váy kéo dài lên đến vai. Anh đã quá tử tế khi kết hôn với nàng. Nàng đã hầu như chắc chắn rằng anh sẽ không bao giờ làm vậy. Anh không phải là không thích nàng – hơn nữa anh đã không hề nắm lấy cơ hội khi nàng cho anh một cơ hội để có thể thoát khỏi lời cầu hôn của chính anh. Thay vào đó anh đã đưa ra một lời cầu hôn thật sự.

Và liệu nàng sẽ thấy hối tiếc không? Nàng hít vào một hơi chậm rãi và thở ra từ từ. Nàng đã nghĩ về tất cả những giấc mơ về đám cưới và về những người đàn ông nàng đã từ chối vì không ai trong số họ phù hợp với mơ ước của nàng. Nàng nghĩ về những điều mà nữ công tước Bridgwater đã nói hôm qua, với hy vọng rằng không làm Cora sợ hãi, đảm bảo với nàng rằng đó không phải điều quá đáng sợ sau tất cả, khi nàng đã biết về nó thậm chí nàng có thể thích thú với nó. Cora đã luôn hy vọng rằng nàng thích nó – trong những giấc mơ về đám cưới. Và nàng đã nghĩ về hôm nay và cách mà nàng đã tận trọng cố gắng để tận hưởng ngày cưới. Nàng **đã** thích nó. Cho tới tận thời điểm này khi Lord Francis – nàng phải nhớ bỏ từ ‘Lord’ – đã hộ tống nàng lên phòng và dừng lại bên ngoài phòng tay đồ của nàng để hôn tay và mở cửa cho nàng

Từ khoảnh khắc đó nàng thấy thật cô đơn. Đó không phải là lý do cho cảm giác cô đơn. Hàng đêm kể từ khi còn nhỏ nàng đã luôn ngủ một mình, và nàng đã thường xuyên phải ở nhà một mình. Đó không phải điều gì đó khác biệt với đêm nay. Ngoại trừ rằng đêm nay là đêm tân hôn của nàng và nó phải – nếu đây là một đêm tân hôn bình thường – sẽ phải có được sự khác biệt thật sự với những đêm trước đó.

Nàng tự hỏi liệu sự bầu bạn liệu có đủ. Không phải nàng không có sự lựa chọn nào cho vấn đề này. Nhưng như thế là Francis đã sắp xếp mọi việc, tất cả đều đã được sắp xếp.

Và sau đó là một cái gõ nhẹ, cánh cửa phòng nàng mở ra trước khi nàng có thể quay lại và trước cả khi nàng có thể nghĩ đến bất kỳ ai có thể đến.

Đó là Francis, trông anh thật đẹp trong chiếc quần lụa đỏ. “Oh Francis” nàng nói, mỉm cười rạng rỡ, tự hỏi tại sao nàng lại cảm thấy khó thở đến vậy “Anh muốn gì sao?”

Anh dừng lại với tay vẫn còn trên núm cửa, nhìn nàng và nhướn mày lên. “Cora, em thân yêu”, anh nói, “em khiến cho tôi gần như không nói nên lời, như thường lệ.” Anh xoay lại và đi về phía nàng. “Giờ thì ta có thể có những gì ta muốn trong đêm đám cưới của mình.”

Đầu gối nàng gần như nhũn ra. Chắc chắn dạ dày nàng đang trở nên nhộn nhạo và như thế nó đang lộn nhào bên trong nàng.

“Oh” nàng nói, nắm lấy đuôi tóc như thể bằng cách làm vậy, nàng có thể giữ cho bản thân đứng vững. “Anh thật tử tế. Nhưng điều này thật sự không cần thiết, anh biết đấy. Anh không cần phải làm vậy nếu anh không muốn chỉ vì lợi ích của em. Em cảm thấy khá hài lòng ...” nàng nuốt xuống khi anh đến gần và nhìn vào mắt nàng.

“Tử tế sao?” anh nói “Ta không phải làm những điều ta không muốn? Đây có phải là sự rộng lượng của nàng không, Cora. Nàng có chút nào cảm thấy hổng sợ không?”

“Hoảng sợ? Em sao?” nàng nói “Không, dĩ nhiên là không”. Họ đang trong **đêm tân hôn**. “Ý em chỉ là anh không cần phải có bất cứ nghĩa vụ nào để làm điều này nếu anh thấy khó chịu. Em sẽ hiểu. Em cũng không mong đợi nó”. Nàng không nên nói quá thuyết phục đến vậy, nàng nghĩ. Nàng không muốn anh bỏ đi. Nếu nàng có thể trải nghiệm điều này – chỉ một lần trong đời – nàng sẽ hài lòng với nó. Thậm chí nếu phải làm điều đó với người nàng không yêu. Nàng rất rất thích anh. Điều đó có lẽ là đủ.

Anh đặt lòng bàn tay lên má nàng. Mắt anh thật sự là một màu xanh đậm, nàng nghĩ. Đó không phải là màu xám nhẹ có thể tưởng nhầm là màu xanh “Bởi vì chúng ta kết hôn một cách vội vàng và có gì đó bắt buộc?” anh nói “Nàng mong đợi ta sẽ nghĩ rằng tất cả những nghĩa vụ của ta đối với nàng đã hết khi nàng đã thật sự được bảo vệ dưới tên ta, Cora? Không, cung, chúng ta sẽ là một cặp vợ chồng thật sự hơn là trên danh nghĩa.”

Nàng thật sự đã tiến tới một bước và giờ thì anh đang ôm nàng trong vòng tay.

“Oops” nàng nói và cười. Bỗng chốc cảm thấy quá căng thẳng và bồn chồn cùng lúc. Nàng rất không hấp dẫn. Và nàng quá cao. Anh lại là người đàn ông thanh lịch và duyên dáng. Và nàng đã không nghĩ đến chuyện khoác một chiếc áo choàng bên ngoài chiếc áo ngủ đang mặc. Những lọn tóc của nàng cũng đã được cột lại. Nàng giờ có lẽ không khác đứa trẻ 12 tuổi.

“Cora”, giọng anh rất nhỏ “Là ta đây, cung. Chúng ta đã nói chuyện và cười đùa và cảm thấy thoải mái khi ở bên nhau cả ngày. Và ta không phải là một gã hoàng tử khó chịu hay một hầu tước đáng sợ với nàng”

“Em không sợ những điều đó” nàng nói “hoặc là anh. Không đâu, Francis”. Anh mỉm cười và nói lỏng vòng ôm “Đừng che giấu những lọn tóc của nàng với ta, nếu nàng vui lòng” anh nói “Ta đã luôn tự hỏi chúng sẽ trông ra sao khi được để xõa”

“Cũng ngang bằng giống như khi chúng được cột lại” nàng nói, nâng hai tay lên gỡ những lọn tóc theo ý anh “Lẽ ra em nên cắt ngắn chúng. Em biết một mái tóc ngắn sẽ tốt hơn. Nhưng em nghĩ rằng nếu em không thích tóc ngắn thì em sẽ phải đợi vài năm nó mới lại dài được như cũ. Bên cạnh đó, cha em nghĩ rằng thật tội lỗi khi một người phụ nữ mang một mái tóc ngắn. Nếu chúa muốn phụ nữ mang một mái tóc ngắn, ông luôn nói, ngài sẽ làm cách nào đó để chúng không bao giờ dài ra được. Thế nhưng ông không bao giờ lý luận như vậy về đàn ông. Và râu của đàn ông thì cũng vậy thôi”

Nàng thật quá nông cạn. Giờ nàng ước rằng nàng đã không tự nhủ rằng anh đừng đến. Nàng ước rằng nàng đã tự vấn và lên kế hoạch cho bản thân về những gì nàng định nói. Anh nắm lấy tay nàng từ mái tóc nàng đã gỡ và giờ đang chải nó qua các ngón tay. Anh tự làm việc đó. Nàng có thể thấy mình đang đỏ mặt. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ đỏ mặt trước Francis.

“À, Cora” anh nói “Chúng thật đẹp. Thật đáng buồn khi nàng không thể luôn xõa chúng ra. Mặc dù ta thừa nhận có chút tự mãn rằng ta là người duy nhất được thấy điều đó. Ta có thể cảm thấy tiếc cho những vị vua và hậu cung của họ. Đừng bao giờ cắt tóc. Nếu nàng làm thế, Ta có thể đặt nàng lên gối và đánh nàng vì đã không vâng lời”

Nàng ngửa đầu lên và cười vui vẻ “Anh có thể cố thử ý tưởng đó với đôi mắt thâm xì và một cái mũi vỡ cùng những chiếc răng gãy vụn” nàng nói.

Anh đang cười toe toét và sau đó cố nén lại thành kiểu cười khùng khục “Tốt hơn rồi đấy” anh nói “Ta đã nghĩ mắt nàng đang nằm trên đầu, Cora, và má nàng đang bốc khói kìa. Tới bên giường đi”

Câu cuối cùng của anh thật là một liều thuốc tốt để dập tắt tiếng cười. Nàng tự hỏi nếu anh thật sự muốn mình hoặc nếu điều này thật sự là vấn đề trong nhiệm vụ của anh. Nó làm nên cả sự khác biệt nhỏ, nàng nghĩ. Đó có thể là điều gì đó anh quyết định phải làm với nàng và sẽ không có thêm sự tranh cãi nào. Nàng sẽ tận hưởng những kinh nghiệm trong đó. Có lẽ điều này chỉ xảy ra 1 lần, duy nhất. Nàng leo lên giường trong khi anh cởi bộ đồ của mình và thổi tắt nến.

Đây là đêm tân hôn, nàng nghĩ. Nàng cân nhắc để tận hưởng nó, cũng như nàng đã chuẩn bị trước để tận hưởng ngày cưới của mình.

Cho đến giờ thì việc kết hôn của nàng đã đủ tuyệt vời. Anh đã kết hôn với nàng hôm nay và hoàn thành một vài nhiệm vụ với nàng. Anh nợ nàng cơ thể anh và hạt giống của anh. Đó là điều cần thiết rằng anh làm tình với nàng đủ thường xuyên để nàng thực hiện bốn phận của mình, lấp đầy nàng, và để có được người thừa kế của anh.

Nhưng anh cảm thấy gần như xấu hổ khi thấy mình quá khao khát nàng. Nàng đã từng là Cora Downes. Anh tự nhắc nhở mình khi anh bước vào phòng và thấy nàng đang đứng bên cửa sổ, chỉ mặc một chiếc váy ngủ bằng cotton mỏng. Nàng là người phụ nữ đã đồng ý để được ra mắt, người phụ nữ đã khiến anh bỗng nhận ra rằng anh đã trở thành một người chồng. Nàng là người phụ nữ đã gắn liền với sự vui nhộn. Người phụ nữ anh đã ép buộc, đã chống lại lời đề nghị của anh, trong việc kết hôn bởi anh đã hai lần vô tình tổn hại danh dự nàng. Nàng không phải người phụ nữ anh yêu.

Và, như khi anh nhìn thấy vẻ căng thẳng của nàng, anh đang thấy bản thân thật sự quá muốn nàng. Và như anh nhìn nàng xõa những lọn tóc ra và sau đó thả tay để anh có thể luồn những ngón tay mình vào mái tóc nàng, anh cảm thấy anh đang cứng lên với sự kích thích đến sớm hơn anh mong đợi. Mái tóc dài của nàng xõa tung thêm, cho đến đêm nay, nó khiến nàng trở nên đẹp một cách tuyệt diệu. Không giống như sự mỏng manh, tinh tế. Anh thấy bản thân đang nghĩ tới một nữ tướng –sau khi nàng đe dọa khiến đôi mắt anh thâm đen với chiếc mũi gãy và những chiếc răng vỡ vụn và để đáp lại anh đã đùa rằng anh sẽ nghĩ đến việc phát vào mông nàng. Nàng quả thật là một người tuyệt vời.

Nàng hoàn toàn là một trinh nữ, rất rất gây thơ, anh phỏng đoán. Tâm trí anh đang đi đến quyết định đấu tranh với cơ thể khi anh leo lên giường bên cạnh nàng và trượt một cánh tay bên dưới cổ nàng để hướng nàng về phía mình. Anh phải thật nhẹ nhàng với nàng. Anh không thể để nàng hoảng sợ hoặc ghê tởm. Anh phải tránh làm tổn thương nàng hết mức có thể. Anh phải kiên nhẫn.

Anh không hôn nàng. Với cánh tay còn lại anh vuốt ve mặt và cổ nàng.

“Mm” nàng nói và đặt tay lên eo anh và dịch cơ thể vào gần hơn với anh. Anh ngừng lại và nỗ lực hít vào một hơi thở sâu. Tâm trí anh có nguy cơ thất trận.

Anh trượt tay xuống lưng nàng, dừng lại tại eo nàng, tiếp tục nhẹ nhàng hơn ở mông nàng, di chuyển lên trên hông và ngực. Nàng di chuyển thêm một chút về phía anh mà không làm cản trở sự thăm dò của anh.

Anh thấy bản thân như đang rơi vào một cái bồn tắm hơi. Nàng thật ấm áp và quyến rũ, những đường cong hào phóng ở tất cả mọi nơi, mềm mại ở nơi cần mềm mại, cứng rắn ở những nơi cần firm. Ngực nàng lớn và cứng. Anh ôm lấy nó trong bàn tay, kiểm tra núm vú với đầu ngón tay cái và thấy nó cứng lại dưới sự đụng chạm của anh.

“Oh” nàng nói và bắt đầu thở hổn hển thành tiếng.

Anh mở nút áo ngủ của nàng, thật chậm rãi để cho bản thân một cơ hội để lấy lại sự kiểm soát và cho nàng một cơ hội nhận biết những điều anh đang làm. Anh vuốt ve núm vú còn lại của nàng bên dưới lần áo ngủ.

“Ah” nàng nói “Ah”. Nàng thấy mình đã quên mất sự lo lắng ban đầu.

Anh di chuyển bàn tay xuống dưới lần áo ngủ, vuốt ve bụng nàng, thấp hơn xuống những lọn xoắn ấm áp và sâu hơn xuống dưới. Anh không cố gắng thực hiện bất kỳ sự thăm dò nào thân mật hơn thế. Nàng thở hổn hển bên vai anh.

Đến lúc rồi, anh nghĩ. Anh có thể có nhiều thời gian để dạy nàng hơn nữa về màn dạo đầu. Tuy nhiên, tối nay không phải lúc anh khiến nàng thấy hoảng sợ. Anh bỏ tay ra và vuốt ve nàng qua lần áo ngủ - lên xuống dọc theo chân và hông nàng. Anh dừng lại đó, nhưng vẫn giữ tay lại và tiến dần lên phía ngực và luồn xuống phía lưng nàng.

Anh có thể nghe thấy tiếng sấm động thành thịch vào tai mình. Anh không thể nhớ được đã có khi nào anh có được sự nóng bỏng này chưa – không phải anh đang dành thời gian để cố gắng nhớ lại một dịp như vậy.

Nàng là một phụ nữ quá tuyệt vời, người phụ nữ thật ấm áp. Anh nghĩ khi anh vuốt ve sau đầu nàng, thúc đầu gối vào giữa hai đùi nàng và mở rộng chân nàng hơn. Không hề có một sự kháng cự nào từ phía nàng. Anh nghiêng rằng, nhắm chặt mắt, và ép buộc bản thân phải kiểm soát khi anh trượt tay xuống thấp hơn và giữ chặt nàng khi anh chồm lên trên nàng.

Anh di chuyển chậm, kiên quyết hướng vào rào chắn nữ tính và chậm rãi một cách chắc chắn để dần sâu hơn vào trong nàng. Nàng rên rỉ một lần nữa với hơi thở nhẹ. Anh nâng trọng lượng của mình lên hai cánh tay để nàng có thể thở được bên dưới mình. Anh đợi, cổ hơi lấy từng hơi thở và sự kiểm soát bản thân.

Và rồi nàng hướng mình về phía anh.

Anh cảm thấy chân nàng nâng lên hướng đến anh, đôi chân dài mịn màng và uyển chuyển, điều đó làm tăng thêm nhiệt độ trong anh với từng chuyển động của cả hai. Và sao đó nàng nâng chúng lên và quấn quanh hông anh. Và rồi nàng nghiêng hông và đẩy lại về phía anh để anh có thể vào sâu hơn trong nàng. Anh thấy một hồi chuông báo động vì cảm giác nàng đã khuấy động anh. Anh ngẩng đầu lên và nhìn xuống nàng. Đôi mắt anh đã quen với bóng tối đủ để anh có thể thấy đầu nàng đang ngả trên gối, mắt nhắm nghiền, mái tóc xõa tung, tất cả của nàng, khuôn mặt và bờ vai nàng. Miệng nàng hé mở. Ngay cả khi anh thấy nàng nhún vai xuống và đẩy mạnh ngực nàng về phía anh với núm vú căng cứng.

Có gì đó bên trong anh đang gây vụn – sự kiểm soát. Cơ thể anh đang chiến thắng lý trí bên trong.

“Cora”, anh nói với một tiếng rên, hạ thấp đầu vùi vào mái tóc nàng, cắn chặt răng một lần nữa, và đôi mắt nhắm chặt. Nhưng không có gì giúp anh lấy lại sự kiểm soát. Đôi tay anh hạ xuống nàng một lần nữa và anh di chuyển trong nàng sâu hơn, mất kiên nhẫn hơn, nhanh hơn và anh gục xuống trên nàng.

Và trong khoảnh khắc đó. Anh đẩy sâu và tuôn trào trong nàng.

Như một cậu học trò với người phụ nữ đầu tiên trong đời, anh nghĩ khi tâm trí quay trở lại sau một vài giây bị quên lãng. Không, nói thế là sỉ nhục với các nam sinh. Đây là người phụ nữ đầu tiên anh tán tỉnh, khiến anh rụng về phát khiếp và đây là đỉnh cao.

Anh cảm thấy cực kỳ hổ thẹn. Anh tách khỏi nàng, nhấc mình lên và nằm xuống cạnh nàng. Anh đặt một tay lên mắt và cố gắng ngăn những hơi thở hỗn hển “Ta xin lỗi” anh nói “Ta vô cùng xin lỗi nàng, Cora”

Anh hy vọng anh đã không làm tổn thương nàng hoặc khiến nàng quá khiếp sợ. Nhưng anh đã làm cả hai rồi. Ở tuổi 30, anh đã bị ám ảnh đến mất trí bởi một cơ thể phụ nữ trong một thời gian dài. Vợ anh. Anh đã từng đến với những người phụ nữ thành thạo với kỹ năng nghề nghiệp, và chưa bao giờ anh đánh mất sự kiểm soát của mình. Không, anh đã tỏ ra thật đáng khinh trên chiếc giường của vợ anh. Trong đêm tân hôn của họ. Trong khi anh đang lấy đi sự trong trắng của nàng.

Tay nàng lướt êm ái trên da anh “Ồn rồi mà, Francis” nàng nói “Anh không cần phải tự hành hạ bản thân. Em hiểu. Em đồng ý mà”. Nàng nắm tay anh và đưa nó áp lên má nàng. Nàng quay đầu lại và hôn lên lòng bàn tay anh “Em rất hiểu điều này” nàng nói. “Và em hoàn toàn mất trí một chút. Anh không nên quá nghĩ ngợi. Em rất thích những điều anh vừa làm với em. Anh không cần phải giả vờ với em. Em hiểu mà”

Anh không chắc rằng anh hiểu **nàng** hiểu điều gì hoặc điều gì anh không phải giả vờ. Về các kỹ năng tình dục? Well. Anh chỉ cần chứng minh rằng anh là kẻ ngốc nghếch đáng buồn trong chuyện này. Anh có thể không cần trả lời ngay lập tức. Anh siết chặt tay nàng thêm một chút.

Nàng thật tuyệt, anh nghĩ. Nếu chỉ là anh có thể được đáp lại mong muốn về một bữa tiệc tình ái được đặt dưới sự kiểm soát như vậy, anh sẽ là một người chồng may mắn. Đây là điều dành cho anh suốt đời. Nàng là của anh suốt đời. Bằng cách nào đó dường như không phải rằng anh không yêu nàng. Anh nghĩ nhanh về Samantha, nhưng đó là những ý nghĩ tà nhảm. Đây hoàn toàn không phải lúc nghĩ về cô. Sẽ tốt hơn là anh nên nuôi dưỡng tình cảm với vợ mình để phù hợp với mong muốn thể xác với nàng. Anh hoàn toàn thích nàng. Anh chưa bao giờ nghi ngờ điều đó.

Anh không muốn những khao khát của anh với nàng chỉ như vậy. Anh không bao giờ muốn hôn nhân của anh chỉ như vậy. Anh muốn tình bạn và sự thân mật ấm áp và một quan hệ bình đẳng cũng như sự thỏa mãn tình dục. Không điều gì trong số đó là không thể đối với Cora, ngoại trừ có lẽ là điều thứ hai. Anh sẽ phải làm điều thứ hai. Anh nên rời khỏi giường của nàng và quay lại giường mình, anh nghĩ khi đã quá muộn để hành động theo lý trí. Anh cảm thấy ấm áp và thoải mái và anh đang quá buồn ngủ.

Nghĩa là gì rằng nàng đã hiểu? Nghĩa là gì khi nàng nói nàng không quan tâm? Nghĩa là gì rằng anh không cần phải giả vờ? Lord Francis chìm vào giấc ngủ, cánh tay vẫn đặt trên mắt, tay kia anh đặt nhẹ trên má Cora.

Trong vài phút, nàng đã thất vọng khủng khiếp. Tất cả đã kết thúc – quá sớm. Hãy như trước khi nàng bắt đầu tận hưởng nó. Và nó sẽ không xảy ra một lần nữa. Anh sẽ không mong muốn tiếp tục làm điều này với nàng thêm nữa.

Nàng đã quá háo hức, có lẽ vậy. Nàng lẽ ra nên sợ anh, ghê tởm anh. Nhưng nàng không thể làm vậy. Anh nằm xuống cạnh nàng và vươn cánh tay về phía nàng và nàng ngay lập tức nhận ra sự ấm áp và vững chắc của anh, cơ thể cân đối tuyệt diệu của anh. Anh dường như quá nam tính. Và cánh tay anh, di chuyển bắt đầu trên khuôn mặt nàng và trượt dần xuống cơ thể nàng, và kết thúc cuộc hành trình trên phần riêng tư nhất bên dưới chiếc áo ngủ và nàng đã bị kích

thích đến gần như mất trí. Nàng đã hoàn toàn quên mất rằng anh – well, rằng anh, chứ không phải bất kỳ người đàn ông nào khác.

Nàng đã quá háo hức trong phần còn lại của nó, quá thèm khát. Khi anh nâng chiếc áo ngủ của nàng lên và kéo nó qua đầu, nàng hầu như không thể đợi được – như bất kỳ cô dâu khiếm tốn nào khác lẽ ra phải vậy. Nàng mở ra cho anh. Điều theo sau đó thật sự quá tuyệt vời. Nàng mong đợi một nó một cách háo hức. Nhưng nàng chưa bao giờ tưởng tượng đó sẽ là một cảm giác kéo dài, nàng thật sự quá chặt nhưng anh vẫn đẩy vào trong nàng quá kiên nhẫn. Cơn đau là điều nàng đã mong đợi, Nhưng nó đến chỉ một khoảnh khắc trước khi nàng có thể nhận thức được nó đau đến vậy. Và anh tiến vào sâu hơn. Đó thật sự là phần tuyệt vời nhất. Nàng không bao giờ tưởng tượng được lại có thể sâu đến vậy. Nàng thật sự không nghĩ có nhiều khoảng trống như vậy bên trong mình. Tuy nhiên – nàng đã tán tỉnh để anh có thể vào sâu thêm nữa.

Nàng đã thật sự bị kích thích. Nàng biết rằng nó còn thêm nữa. Nàng biết rằng sự sung sướng còn đến thêm nữa. Theo bản năng dẫn dắt, nàng di chuyển cơ thể mình vào đúng vị trí nàng cảm thấy tuyệt nhất. Nàng hy vọng nó sẽ kéo dài. Nàng đã nghe thấy rằng những người đàn ông sẽ bắt đầu những điều thú vị từ chuyện này. Đó là khoảng thời gian ngắn ngủi cho quá nhiều niềm sung sướng.

Và rồi anh đã sẵn sàng di chuyển, một lần nữa với một sự sôi nổi khó tưởng tượng. Nhưng trước khi nàng bắt đầu tận hưởng nó hoặc bằng cách nào đó điều chỉnh cơ thể để phù hợp với những khoái lạc, nó đã kết thúc. Anh đột ngột dừng lại, đẩy sâu hơn nữa vào trong nàng, nàng cảm thấy sự gia tăng áp lực lớn, và anh dần thả lỏng phía trên nàng.

Nó đã thật sự kết thúc và nàng cảm thấy vô cùng thất vọng.

Cho đến khi nàng nghe thấy lời xin lỗi của anh. Cho đến khi nàng có thể nhớ được những điều mà nàng không thể nghĩ trong khi đang làm chuyện này. Anh có một cơ thể thật quá nam tính – nàng không hề có bất kỳ cách nào để so sánh.

Nàng đẩy sự thất vọng của mình sang một bên vì lợi ích tâm trạng của anh. Nàng thấy bản thân dâng trào sự dịu dàng quyên thuộc và ý muốn bao bọc. Anh đã làm điều này cho nàng. Tất cả. Anh đã kết hôn với nàng và đưa nàng đến đây và làm tất cả những điều này với nàng bởi vì anh muốn bảo vệ nàng khỏi sự nhục nhã với toàn xã hội.

Thật sự đây là lỗi của nàng. Nếu nàng không quá điên rồ trong cuộc gặp với hoàng tử xứ Wales, Francis sẽ không phải đưa nàng ra ngoài ban công khi mà không một ai ngoài đó trông chừng nàng như một người bảo trợ. Nếu nàng không quá ngu ngốc rơi vào bẫy trong câu chuyện của thằng bé tại Vauxhall, anh sẽ không phải đi theo nàng và bị bắt với tay anh đang trên nàng.

Tất cả là lỗi của nàng.

Và sau tất cả anh đã hành động như một quý ông hoàn hảo. Không vì lợi ích của toàn xã hội, nhưng vì lợi ích của nàng. Anh đã biết nếu không có một cuộc hôn nhân trọn vẹn nàng sẽ cảm thấy mình không giống như những người phụ nữ khác và quá thảm hại trong vai trò như một người vợ. Và vì vậy anh đã trao cho nàng trọn vẹn. Và có lẽ anh chán ghét từng khoảnh khắc của nó.

Nàng quá kém hấp dẫn. Nàng quá cao lớn hơn tất cả mọi người. Điều này không có gì là lạ... Nhưng kể cả một người phụ nữ hấp dẫn cũng sẽ không quyến rũ được Francis.

Nàng sẽ không để chuyện này xảy ra một lần nữa. Nàng bằng cách nào đó sẽ thuyết phục được anh nàng hoàn toàn ổn. Nhưng những suy nghĩ này vẫn khiến những giọt nước đọng đầy trong mắt nàng.

Chỉ một vài phút trước, nàng đã nói với bản thân rằng nếu nàng có thể trải nghiệm nó thêm một lần trong đời nàng sẽ rất sẵn lòng. Nhưng nàng biết giờ đó là một suy nghĩ sai lầm. Nó đã

rất tuyệt vời, rất rất tuyệt vời ngay cả khi nó kết thúc trong sự thất vọng. Và ý nghĩ rằng điều này sẽ không bao giờ lặp lại nữa khiến nàng cảm thấy trống rỗng. Nàng thở dài và quay đầu lại ấn môi nàng lên tay anh, một lần nữa.

Nàng không thể ngủ. Và nàng không cảm thấy thoải mái. Nàng quay mặt khỏi anh và nằm duỗi dài trên giường. Và nàng xoay người một lần nữa trong khi vẫn nắm tay anh. Và sau đó một ý nghĩ lóe lên trong tâm trí nàng – ý nghĩ rằng sẽ là một đêm rất dài vì nàng sẽ hoàn toàn không thể chợp mắt được, nàng biết – chắc chắn, nàng đã yêu anh.

Ngay lúc này nàng đã tự nói với bản thân rằng nàng sẽ tận hưởng sự bầu bạn của anh, rằng anh là người rất hòa đồng và hài hước, rằng anh cũng thích nàng đôi chút. Và sau tất cả những điều này thì nàng hoàn toàn rơi vào tình yêu với anh.

Nhưng tình yêu luôn đi kèm đôi chút đau đớn. Không, thật sự khá, khá đau đớn. Thật ngu ngốc, dần dần khi nàng cho phép bản thân cảm thấy vậy. Cora thở dài một lần nữa và cố gắng để tìm sự thoải mái khi đặt tay anh lên má.

CHƯƠNG 14

Lord Francis tỉnh giấc khi một tia nắng chiếu qua bên mắt phải của anh và khoảng ánh nắng đổ tràn cả nửa chiếc giường. Anh chớp mắt và quay đầu – và nhận ra mình đang ở Sidley và, cụ thể hơn, trên giường của vợ anh. Anh đã dậy muộn hơn cả tiếng hoặc hơn thế nữa so với khoảng thời gian anh thường thức dậy. Anh cảm thấy ngạc nhiên khi nhận ra rằng mình đã ngủ say suốt cả đêm. Anh thận trọng xoay đầu, hy vọng chuyển động đột ngột của mình không đánh thức Cora. Có lẽ anh nên rời khỏi giường và trở lại phòng mình mà không làm phiền nàng. Nhưng nàng đã không còn ở đó.

Anh ngồi dậy, cảm thấy thật ngu ngốc. Vợ anh đã dậy và buổi sáng sau đêm tân hôn, để lại anh còn ngủ say như chết? Đây có phải là một tình thế đảo ngược chết tiệt? Nhưng có thể anh sẽ thấy Cora đang chờ anh trên bàn ăn. Nàng có thể đã ra ngoài và trở về, đang điều hành gia nhân. Anh thấy ghét những suy nghĩ về việc phải đối mặt với nàng sáng nay.

Nàng đã có bữa sáng lúc sớm, anh phát hiện ra điều đó khi đã mặc quần áo chỉnh tề và đi xuống cầu thang. Nàng chỉ ăn 1 chút bánh mì nước và dùng 1 ít café – nàng đã không thể chờ đợi bất cứ thứ gì được nấu. Những gia nhân đã không ngờ đến việc phu nhân của họ đã xuống nhà lúc sáng sớm, người quản gia nói, nghe có vẻ dường như quá buồn phiền. Và ông ta đang trách móc ông chủ của mình sao? Lord Francis tự hỏi, hy vọng rằng mình không đỏ mặt. Như một dấu hỏi chấm to tướng cho việc một cô dâu thì làm gì vào lúc sớm sửa như vậy sau đêm đám cưới. Dường như thể thảm họa mang tính chất riêng tư của họ đang trở thành một vấn đề công khai.

Nàng đã nói chuyện với người quản gia và đang thu xếp để tham khảo ý kiến của bà và kiểm tra tài khoản gia đình sau buổi sáng. Nàng đã xuống bếp – nơi mà anh không bao giờ xâm phạm tới kể từ khi anh biết nó được cai trị bởi một đầu bếp độc tài – anh đã hỏi Alice bữa sáng cho một buổi sáng nắng và tuyệt đẹp và hỏi bà làm cách nào để chữa được thói lạnh lùng của bà. Alice tội nghiệp đã hắt hơi liên tục trong khi đang đứng trong bếp để xem xét mọi việc chiều hôm qua. Cora đã đề nghị quay lại say để thảo luận về thực đơn trong ngày kể từ khi Cook đã bận rộn để lo bữa sáng cho ông chủ.

Quý thật. Cook sẽ không thích như vậy, Lord Francis nghĩ, gần như cảm thấy lo lắng.

Và sau đó nàng ra ngoài để tận hưởng không khí sáng sớm và để khám phá khu vườn. Đó là tất cả những gì nàng nói với người quản gia. Nàng không ở nơi mà Lord Francis đã ra tìm, và anh còn chưa ăn sáng.

Anh tìm thấy nàng đang ở trong chuồng ngựa, đang cúi xuống bên cạnh móng của một trong những con ngựa anh dùng kéo xe. Nàng đang mặc một chiếc áo choàng cotton đơn giản. Tóc nàng đã được buộc lên nhưng chiếc váy của nàng thì quá đơn giản và không hề được chú trọng. Anh đoán rằng nàng đã mặc chúng mà không hề có sự giúp đỡ của người hầu gái.

Nàng cũng không quàng khăn và đội mũ bonnet.

Nàng quay đầu và mỉm cười rạng rỡ khi thấy anh xuất hiện. Không hề đỏ mặt khi nhìn anh và cũng nhăn mặt hay bất cứ biểu hiện nào cho thấy nàng chán ghét anh.

“Anh có ngờ rằng hôm qua một trong những con ngựa được sử dụng không hề phù hợp không, Francis?” Nàng hỏi. “Đó là một trong những điều em đã đề cập với Mr Latterly và ông ấy đã xem và đủ chắc chắn nó là do một hòn đá sát vào móng con ngựa tội nghiệp. Thật tốt khi

chúng ta không có kế hoạch đi dạo vào ngày hôm nay.”

Nàng đã đề cập đến Latterly. Hoặc đó cũng chính là người đánh xe của anh. Lady Francis Kneller, anh nghĩ, cố gắng đề cập đến điều đó một cách cẩn thận. Nhưng anh không thể ngăn bản thân thấy sự hài hước của tình hình. Cô dâu của anh đã ra ngoài và bận rộn trong khi chú rể cạn kiệt sinh lực giữa giường ngủ say như chết sau tác động của đêm tân hôn. Anh mỉm cười toe toét.

“Chào buổi sáng, cưng” anh nói “Chào buổi sáng, Latterly”. Anh cũng cúi xuống móng ngựa chăm chú nhìn để xác nhận với bản thân những gì anh vừa được thông báo.

Một vài phút sau anh đã dẫn vợ mình ra khỏi chuồng ngựa, với cánh tay nàng lồng vào tay mình. Nàng đang trò chuyện với anh về những con ngựa. Nàng đã được học cưỡi ngựa từ khi còn là một đứa trẻ, nhưng nàng đã không có nhiều cơ hội để thực hành cho đến khi chuyển đến Mobley Abbey. Nàng thích cưỡi ngựa. Điều đó gần như sự phấn khích. Nàng đang nói chuyện một cách rất rạng rỡ, anh nhận thấy. Quá rạng rỡ? Nàng đang nhìn về phía trước thay vì nhìn anh.

“Ta nghe nói rằng nàng đã có một buổi sáng với rất nhiều kế hoạch bận rộn” anh nói “Liệu nàng có thể dành ra nửa giờ cho đức ông chồng tội nghiệp không, vợ yêu?”. Sẽ dễ hơn với việc anh có một bữa sáng bây giờ và để nàng biến mất cùng người quản gia. Tuy nhiên, anh có cảm giác rằng nếu anh không nói chuyện với nàng bây giờ, họ sẽ không bao giờ nói chuyện lại được nữa. Không thật sự là nói chuyện. Và anh có thể mất hết can đảm mãi mãi.

“Dĩ nhiên rồi” Nàng mỉm cười nhanh với anh, quay đầu và nheo mắt với cảm của anh trước khi nhìn thẳng lại phía trước một lần nữa “Thật là một câu hỏi ngu ngốc đấy, Francis. Em sẽ luôn luôn có thời gian dành cho anh. Anh là chồng của em”

“Vậy chúng ta sẽ đi tản bộ” anh nói, chỉ về những hàng cây phía xa của khu đất cao. “Kế hoạch là chúng ta sẽ đi vòng ra phía sau nhà và đến gần chuồng ngựa một lần nữa. Như vậy chúng ta có thể quan sát khung cảnh đẹp như tranh vẽ một cách tối đa và tạo ra ảo giác về sự yên bình và tách biệt. Toàn bộ khuôn viên được thiết kế một cách cực kỳ cẩn thận”

“Và anh thường dành thời gian ở đây đúng không?” nàng nói “Có lẽ điều này sẽ thay đổi, Francis, giờ thì anh sẽ có em làm bạn đồng hành”. Một người bạn đồng hành. Không phải một người vợ. Nàng dường như nhấn mạnh từng chữ một. Vấn đề của họ có lẽ thật sự cần được giải quyết.

“Cora” Anh đặt bàn tay còn lại phủ lên tay nàng đang khoác áo anh “Ta phải xin lỗi vì tối qua. Ta không thể nói đó là một trải nghiệm thú vị đối với nàng”

“Nó không hề khó chịu” nàng nói nhanh “Và em cảm ơn anh vì điều đó. Anh đã cực kỳ tử tế. Nhưng bây giờ nó kết thúc rồi. Chúng ta có thể để điều đó lại đằng sau. Nó không thật sự cần thiết nhưng em đã và rất biết ơn anh”

Anh có hiểu ý nàng một cách chính xác không? Nàng đã nói rằng khía cạnh tình dục trong đời sống hôn nhân của họ là không cần thiết? Có phải anh đã làm quá tồi? Anh nhăn nhó “Cái gì mà ta quá tử tế chứ?” Anh hỏi “Làm tổn thương nàng và rời bỏ nàng, Cora? Điều đó thật không thể tha thứ được.”

Má nàng ửng hồng, anh nhận thấy. Nàng bước vào con đường giữa những hàng cây đỗ quyên mà không hề liếc sang 2 bên.

“Anh cũng biết” nàng nói, giọng nàng có chút gì đó run rẩy “rằng đó là điều gì đó mà em đã mong ước được trải nghiệm ít nhất một lần trong đời, và như vậy anh đã nỗ lực thực hiện nó vì

lợi ích của em. Em rất biết ơn anh. Sự tò mò của em đã được thỏa mãn và nó cũng rất - ổn, thật sự là nó rất dễ chịu mặc dù đã kết thúc sớm hơn em mong đợi. Đó sẽ là điều mà em sẽ nhớ mãi. Nhưng nó không phải điều gì đó mà anh cần phải cảm thấy có bổn phận phải thực hiện lại. Em rất hiểu. Em thật sự hiểu. Và kể cả vậy thì em cũng sẽ không bao giờ nghĩ khác đi về anh. Em thích anh và em tôn trọng anh như anh vẫn luôn là chính mình.”

Anh cảm thấy một sự thôi thúc để phá lên cười. Giọng nói của nàng đã trở nên cực kỳ nghiêm túc khi nàng tiến hành bài phát biểu của mình. Họ đang tiến hành tiến gần đến một bức tượng bằng đá cẩm thạch của Pan thối sáo* (**Một vị thần trong thần thoại Hy Lạp*), nhưng nàng thậm chí còn không liếc nhìn nó. Nàng đang nhìn thẳng chằm chằm và kiên quyết.

“Cora”. Anh níu lấy nàng để nàng dừng lại. Họ đang di chuyển gần như đang chạy dọc theo con đường “Ta thật lấy làm nhẹ nhõm khi nghe rằng ta đã không hoàn toàn gây sốc vào đêm qua. Nhưng nàng đang giả định rằng ra không hề mong muốn lặp lại những gì chúng ta đã có với nhau. Nàng không nghĩ rằng ta sẽ mong muốn để bản thân bù đắp lại bằng cách tốt hơn vào đêm nay và trong những đêm tới? Nàng không nghĩ rằng có lẽ nó sẽ là một sự tự hào với ta để được xem xét đến việc nó sẽ không kết thúc sớm hơn sự mong đợi của nàng vào đêm nay?”

“Oh Francis” Nàng nắm tay và nghiêng người về phía anh, nhìn trực tiếp vào mắt anh và cảm thấy nhưng mình bị cướp mất hơi thở “Không. Không. Thật sự là không cần thiết. Em đã hiểu trước cả khi chúng ta kết hôn, trước cả khi em đồng ý lấy anh. Em chấp nhận mà. Tất cả đều ổn. Em sẽ tìm thấy nhiều điều để điền vào cuộc sống của mình để có được hạnh phúc. Em muốn anh cảm thấy thoải mái và tìm thấy hạnh phúc theo cách riêng của anh. Anh không nợ em điều gì cả - ngoại trừ có lẽ là một sự đồng hành ít ỏi. Nhưng sẽ không có gì khác biệt, phải vậy không? Em nghĩ rằng anh thích em.” Nàng đang mỉm cười với anh. Nàng đã nói điều này vào đêm hôm trước. Anh cau mày, cảm thấy như thể nàng quá bí ẩn để có thể cởi mở hơn với anh.

“Cora” anh nói “Nàng đang hiểu **cái gì**, chúa tể? Ta phải thú nhận rằng bản thân đang cực kỳ hoang mang”

Gương mặt nàng, đã phục hồi màu sắc bình thường một vài phút trước thì giờ đây lại đỏ thắm một lần nữa. Ngay cả tai nàng cũng đang ửng đỏ “Anh biết đấy” nàng nói “Không” Ngay cả cổ nàng cũng đang dần chuyển đỏ “Ta e rằng sẽ không đâu, cưng. Tại sao em lại tha thiết vì rằng ta không mong muốn được làm tình với vợ mình chứ?” “**Bởi vì**” nàng nói.

“Đó là một lý lẽ rất tuyệt vời” anh nói “cho một ai đó có khả năng đọc được suy nghĩ”

Nhưng nàng không nói gì thêm. Nàng nhìn chằm chằm vào anh, bám lấy tay anh, như thể đó không gì hơn là một chỗ bám vững chãi và nàng thì đang không có khả năng để di chuyển. Nàng đã không có bất cứ biểu hiện gì để khiến anh chú ý. Nhưng đột nhiên, anh quay lại và nhìn thẳng vào nàng.

“Cora” anh nói “Nàng tin rằng ta thích gì hơn – đàn ông hay phụ nữ?”
Nàng tiếp tục im lặng thay cho câu trả lời.
Chúa Tể!

Điều gì đã khiến cô ấy...? Thật rắc rối?

Anh nên cảm thấy giận dữ, phần nộ. Đó không phải là điều họ đang thảo luận. Những gì nàng đang nghĩ thật sự là tội ác. Anh cảm thấy tái mặt vì giận. Chỉ có Cora mới có thể đưa ra một lý lẽ phi thường đến vậy. Và nàng đã kết hôn với anh cùng với cả niềm tin đó.

Chúa cứu giúp anh. Chỉ có mình Cora!

Anh ngửa đầu lên trời vừa cười vừa hét. Anh gần như đang gầm lên. Anh buông tay và quay

lưng về phía nàng và còn cười dữ dội hơn nữa, anh gập cả bụng vì cười.

“Oops” nàng nói từ phía sau anh chỉ ngay lúc anh quyết định để bật ra lý do vì sao nàng đang không cười cùng anh, như nàng vẫn thường vậy. Nàng có vẻ đang khá tỉnh táo “Em có nhầm lẫn gì không? Em đang có bỏ qua chuyện gì không?”

Anh quay lại nhìn nàng. Nàng vẫn đang đứng im, một tay che miệng. Mắt nàng mở to như 2 chiếc đĩa và được lấp đầy với một vẻ gần như là mất tinh thần.

“Người ta có thể nói rằng” anh nói “Nếu một điều ước là không tốt. Cora, Điều gì khiến nàng có ý tưởng lố bịch đến vậy? Tại sao mà ta lại kết hôn với nàng? Tại sao ta – hoàn thành cuộc hôn nhân của chúng ta?”

“Em nghĩ rằng đó là vì anh vô cùng tử tế” nàng nói “Anh đã tự nói với bản thân rằng em là điều gì đó rất rắc rối”

“Thật sự tử tế” anh nói, nghiêng đầu và cười một lần nữa “Nhưng điều gì đã khiến nàng nghĩ vậy?”

“À, anh – anh –” Nàng đang cắn môi. Nàng đang nhìn có vẻ không hề hài lòng. Sự thật là chỉ càng làm tăng thêm sự thích thú của anh.

“Cha và Edgar và tất cả những người đàn ông mà luôn mặc những bộ đồ tối màu. Họ không bao giờ mặc ren hoặc thắt những chiếc nơ quanh cổ hoặc có những đồ trang sức, ngay cả những chiếc kính một mắt của họ. Edgar luôn nói rằng những người đàn ông mặc những bộ đồ sáng màu là... À, Francis anh đã mặc những chiếc áo khoác màu xanh ngọc, anh phải thú. Và màu oải hương. Và hồng. Em không nhớ được hết. Em thích nhìn anh mặc những bộ đồ như vậy. Thời trang dành cho các quý ông đang trở nên quá nghiêm túc. Nhưng...” Giọng của nàng kéo dài.

“Cora”. Anh nghiêng đầu và nhìn nàng. Anh vẫn chưa thể ngừng cười “Ta mặc một chiếc áo khoác hồng và nàng **nghĩ**. Chỉ đơn thuần bởi vì anh trai của nàng đã **nói**. Kinh nghiệm của ta là mọi người không hề dễ dàng để có thể phân biệt được. Một người đàn ông, người mà trông hơn hẳn những người đàn ông khác về kích cỡ và một cơ thể rắn chắc và mặc chỉ toàn đồ đen thay vì mặc những chiếc áo khoác hồng có ren. Hơn nữa. Phần lớn đàn ông sẽ không mong muốn công khai sở thích của mình. Điều đó quả là nguy hiểm. Và nàng có nghĩ rằng ta là người đã bắt đầu không? Nhưng tại sao nàng lại kết hôn với ta? Cha nàng và anh trai nàng, ta nhớ rằng, đã sẵn sàng để đưa nàng về và chăm sóc nàng. Họ đã không hề ép nàng phải kết hôn. Vậy thì tại sao?”

Thật bất ngờ khi mắt nàng ngấn nước và anh cảm thấy hối hận vì đã cười “Bởi vì”, nàng thì thầm. Sau đó nàng túm lấy váy bằng cả 2 tay “Em chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ đến vậy trong đời. Em đã muốn chết luôn. Em sẽ **không bao giờ** có thể trông thấy anh được nữa. Em xin lỗi. Em có những bốn phận rằng phải quản lý gia đình. Em phải bận rộn. Em phải giữ cho ngôi nhà được ngăn nắp”

Và nàng chạy như bay trở lại con đường họ đã đi, những mắt cá chân xinh đẹp và cái mông đung đưa quyến rũ và mái tóc nàng đã xo tung dưới cái nơ thắt lỏng.

Anh đã không giữ nàng lại hoặc đuổi theo nàng. Anh vẫn đứng im, cảm thấy hối hận vì đã cười muốn chết và đã sỉ nhục nàng sâu sắc. Và giờ anh vẫn còn cảm thấy thích thú. Anh đã bị trêu chọc không thương tiếc trong những năm qua vì sở thích của mình đối với những màu sắc quá tươi sáng và những tông màu sắc sỡ trong trang phục của mình. Nhưng anh đã luôn cảm thấy đủ an toàn với sự nam tính để tiếp tục theo đuổi khuynh hướng riêng của mình. Anh thậm

chỉ đã thực sự, cố tình để khiến những người khác thấy thích thú. Anh có thể nhớ đã chọn chiếc áo màu hồng của mình với suy nghĩ rằng sẽ khiến Samantha cười.

Nhưng Cora đến từ tầng lớp trung lưu, khi mà những người đàn ông có lẽ sẽ không thể tự do thể hiện cá tính riêng của mình. Không, Nếu họ muốn phát triển hơn nữa, anyway. Nàng đã nhìn anh qua đôi mắt của tầng lớp trung lưu và đã đánh giá anh một cách phù hợp. Và nàng thích anh. Và nàng đã kết hôn với anh.

Đó là những suy nghĩ bình tĩnh cuối cùng của anh. Tại sao nàng lại kết hôn với anh, nàng đã nghĩ gì vậy? Nàng không thật sự cần thiết phải làm vậy. Dù cho họ đã gây ra 1 scandal và không nghi ngờ gì điều này sẽ bám theo nàng nếu nàng thật sự là một tiểu thư của giới thượng lưu, cha nàng dúi như không hề cảm thấy phải ép buộc nàng kết hôn. Nàng rất thân thiết và yêu thương gia đình, và họ đã chuẩn bị khác kỹ để có thể đưa nàng về nhà. Việc ép buộc nàng phải chấp nhận anh không đủ mạnh mẽ để khiến anh đưa ra một lời cầu hôn.

Sau cùng thì, tại sao nàng lại kết hôn với anh? Anh giờ đang nghĩ về ấn tượng rằng anh đã có một lần rằng nàng có yêu anh. Đó là một kỷ niệm vui, xét đến những gì nàng đã tin tưởng anh, hoặc về những niềm vui nếu anh vẫn trong tâm trạng vui vẻ. Rõ ràng đó không phải lý do.

Có thể lý do chỉ có 1. Nàng muốn một ngôi nhà cho riêng mình, một thế giới cho riêng mình nơi mà nàng được làm chủ. Nàng muốn một tình bạn với anh, vài cuộc đối thoại, một vài tiếng cười. Nàng cảm thấy hài lòng khi dẫn thân vào hôn nhân rằng nàng đã không hề trông chờ đây sẽ là cuộc hôn nhân trên mọi khía cạnh.

Nàng không thật sự muốn anh. Không phải theo cách đó. Và sau cùng thì nàng đã cảm ơn anh cho việc đã xảy ra đêm trước, dò dẫm, vụng về, nhưng hiệu quả. Anh tự hỏi nếu nàng **muốn** anh lần nữa. Có lẽ là không. Có lẽ nàng tin chắc rằng nàng không thật sự quan tâm đến hoàn cảnh cũng như nó đã – hoặc nàng có thể đã nhận thức được về phản ứng rằng nàng cũng mong muốn nó.

Nhưng nó cũng chỉ là giả thuyết. Anh không yêu nàng và nàng không phải cô dâu mà anh lựa chọn. Nhưng nàng là vợ anh và anh đã khám phá ra đêm qua sức mạnh giới tính của anh bị nàng thu hút. Anh đã không muốn kết hôn với nàng, nhưng sự thật thì anh **đã** kết hôn với nàng. Nàng sẽ trưởng thành và thích nghi được với một cuộc hôn nhân khác xa so với những gì nàng mong đợi. Ngay cả khi nàng không thích nó.

Đó thật là một ý nghĩ làm mất tinh thần chỉ ngay sau 24 giờ sau đám cưới.

Đó là một ngày vô cùng bận rộn. Nàng hầu như không hề có chút thời gian cho riêng mình. Sau khi trời về nhà từ cuộc đi dạo với Francis, nàng đã xuống bếp và nói chuyện với người đầu bếp. Ấn tượng đầu tiên của nàng là Cook không hài lòng khi thấy nàng sớm vậy như nàng đã lắng nghe kế hoạch của người phụ nữ cho thực đơn trong ngày và thể hiện sự ngưỡng mộ quan tâm đến các công thức nấu ăn cho các món khách nhau và nói với Cook về một số công thức nấu ăn ưa thích của mình và đề nghị sẽ viết ra và mang chúng xuống một lúc nào đó. Nàng thấy mình ngồi cả nửa giờ tại bàn làm việc bằng gỗ lớn, ăn bữa sáng thịnh soạn được nấu chín bởi vì nàng đã hít sâu và đánh giá cao tất cả những món ăn quá ngon miệng.

Ngay trước khi nàng rời khỏi căn bếp, nàng đã có một cuộc thảo luận dài về tất cả các loại thảo mộc khác nhau được biết đến và tất cả các biện pháp khắc phục một vài bệnh thông thường và hiếm gặp. Cora có ấn tượng rằng nàng đã giành được sự chấp thuận từ người đầu bếp của nàng.

Sau đó nàng dành một vài giờ với người quản gia, đi thăm **tất cả** các phòng trong nhà, cho ý

kiến về tất cả để mọi thứ gọn gàng và sạch sẽ như thế nào mặc dù Lord Francis không phải có một ngôi nhà thật sự đồ sộ. Nàng mãi mê nghiên cứu mọi khía cạnh của ngôi nhà và khen ngợi quản gia về khả năng quản lý và ghi sổ sách kế toán. Nàng chấp thuận việc mua khăn trải giường mới, những thứ mà dường như đã có vẻ cũ. Nàng kiểm tra sổ sách một cách cẩn thận lần đầu tiên và nhận thấy rằng số tiền để giữ cho ngôi nhà hoạt động hiệu quả lại cần một chi phí lớn đến vậy.

Sau đó nàng đi bộ cùng người hầu gái vào ngôi làng gần đó ở Sidley Bank và có một vài khám phá thú vị rằng chồng nàng đã rất bận rộn với người đại diện trong làng. Nàng đi thăm nhà thờ và gặp mục sư, người đang cúi đầu và xoa 2 tay vào nhau như thể đang cố gắng rửa sạch chúng và thì thầm về vinh dự có được sự ghé thăm của phu nhân với ông và với nhà thờ khiêm tốn của ông. Ông đã đưa nàng vào nhà xứ để gặp vợ của mình và bà đã mang trà lên cho họ. Sau đó, vợ của mục sư đã đưa nàng đến đi thăm hai người chị em vẫn còn chưa lập gia đình, những người rõ ràng là các quý cô sống trong một điều kiện vô cùng hạn chế. Và nàng lại dùng nhiều trà hơn nữa trong mỗi cuộc ghé thăm.

Và đã thật sự là một bữa tối muộn khi nàng cuối cùng phải gặp mặt Francis một lần nữa. Nàng đã thuật lại từng chi tiết dài lê thê và tẻ nhạt trong ngày của mình for his entertainment và khá sẵn sàng để tiếp tục nói nếu cần thiết. Nàng không thể chịu đựng được từng khoảnh khắc trong sự tĩnh lặng và không một lần nhìn vào mắt anh.

Nàng gần như chú mục vào chiếc piano khi họ lui về phòng vẽ, nhưng thậm chí cả miss Graham, người bệnh lâu năm nhất từng được biết tới, đã buộc phải thừa nhận nhiều năm trước rằng Cora có một bàn tay 10 ngón nhưng chỉ có từ 2 đến 8 ngón là có thể sử dụng một cách hữu ích. Dường như họ phải tiếp tục duy trì cuộc đối thoại một lần nữa. Nhưng nàng đã có khám phá đáng ngạc nhiên khi thấy Francis chơi đàn. Anh chơi rất giỏi. Anh cả buổi tối theo yêu cầu của nàng và hát với một giọng nam cao dễ chịu. Nàng cũng tham gia với anh trong một vài bài hát từ khi những ngón tay của nàng đã không hoạt động tốt như giọng nói.

Cuối cùng buổi tối cũng đã kết thúc. Nàng đã rời đi mà không hề có bất cứ ý nghĩ nào. Mặc dù đó thật là một lời nói dối, àng đã nghĩ rằng nàng sẽ vào giường và trùm chăn kín mít, hy vọng nàng có thể ở một mình cùng sự xấu hổ cho đến ngày mai. Dĩ nhiên, đó là một lời nói dối nữa. Sự thật là nàng đã chẳng làm được điều gì ngoài suy nghĩ cả ngày hôm nay.

Nàng ước nàng có thể chết luôn được.

Làm cách nào mà nàng **thật sự** có thể làm một điều khủng khiếp vậy, một lỗi lầm khủng khiếp? Và làm cách nào nàng có thể cho anh **biết** về điều nàng đã đề cập? Nàng thừa nhận, bây giờ đã quá muộn, rằng nàng đã không hề có bất kỳ bằng chứng nào – không có bất cứ điều gì – để nghĩ về những gì nàng đã giả thiết ngoại trừ thực tế thảm hại rằng anh đã mặc những chiếc áo khoác rất đáng yêu. Không có bất cứ điều gì trông cách cư xử của anh, không hề có hành vi nào khác lạ của anh. Chỉ có sự thật ngớ ngẩn là nàng đã nhìn anh ở lần ra mắt đầu tiên trong trang phục màu ngọc lam và đã gắn anh với hình ảnh một con công. Tâm trí nàng ngay lập tức đóng lại sau suy nghĩ đó.

Oh, thật là một sự sỉ nhục quá sức chịu đựng. Nàng muốn chết chìm ngay lập tức bên dưới đám chăn mềm của mình.

Nàng co rúm và thật sự bất động khi nghe thấy tiếng gõ cửa như đã nghe thấy đêm qua và cách cửa mở ra.

Và bây giờ, giới hạn cho tất cả mọi thứ là nàng bị bắt gặp khi đang chìm sâu im lìm bất động dưới tấm chăn phủ giường. Nàng đã quá xấu hổ để lộ mặt ra ngoài. Nàng lắng nghe sự im lặng cho đến khi nàng thấy tấm nệm gần phía đầu giường lún xuống và cảm thấy một bàn tay đang đặt trên một phần mông nàng.

“Cora” anh nói êm ái “là ta đây, cưng” Đó là một điều cực kỳ ngu ngốc để nói dối với một

người đàn ông thông minh. Anh có phải đã không nhận ra đó quả thật là một điều quá rắc rối?
“Không cần thiết phải trốn tránh ta” anh nói “Ta sẽ không chế giễu nàng hoặc nói với bất kỳ ai khác về những lỗi lầm của nàng. Nó không thật sự quan trọng. Ta xin lỗi vì đã cười. Điều đó quả là khiến ta rất vui, nhưng ta biết đó thật là một sự sỉ nhục đối với nàng”

“Em không trốn” nàng nói “Em lạnh”. Trong một đêm ẩm áp và tất cả các cánh cửa sổ đều đang mở rộng với hy vọng có thể đón một vài làn gió mát.

“Vậy thì ra đây và để ta sưởi ấm nàng” anh nói.

Nàng đang cảm thấy điều gì đó như là khao khát, ham muốn. Nhưng nàng đang ước rằng anh có thể ra ngoài và không bao giờ trở lại nữa.

“Cora” Anh vỗ lên hông nàng “Ra đây nào, cưng. Chúng ta không thể tiếp tục thế này trong khoảng 40 hoặc 50 năm nữa”

Có một tiếng cười khác trong giọng nói của anh. Oh, làm cách nào mà anh dám! Nàng quăng tấm chăn và cổ tình nhìn thẳng vào mắt anh. Đó là, nàng nghĩ, thật khó khăn để làm như thế nàng không sắp lao đầu ra khỏi vách đá. Đôi mắt anh, đang ánh lên những sắc xanh lấp lánh.

“Phải, tất cả là lỗi của anh” nàng nói, nhìn chằm chằm vào anh “chiếc áo khoác ngọc lam, đính ren khắp nơi, chiếc nơ hư một tác phẩm nghệ thuật, một chiếc nhẫn gắn đá sa-phia trên ngón tay, chiếc kính được gắn đầy ngọc bích, cách cư xử quá đồi thanh lịch. Em đang nghĩ gì vậy?”

“Đó quả là sự can đảm” anh nói “Đừng để ý đến nếu đó là điều giúp nàng thấy dễ chịu hơn” Anh nghiêng đầu và hôn nàng.

Nàng quay đầu lại và ngó xuống những ngón chân mình. Môi anh không hề ngừng lại/ “Và những chiếc quần ống chèn da” nàng nói khi có thể lấy lại hơi thở “Và chiếc áo khoác màu hồng đậm”

“Yên nào” Anh đứng dậy để cởi áo choàng và ngồi xuống một lần nữa để mở các nút áo phía trước chiếc áo ngủ của nàng. Những ngọn nến vẫn cháy âm ỷ. Và anh đang thật sự nhìn vào những gì mình đang làm. Bên trong nàng cảm thấy nhộn nhạo và quá khó để diễn tả.

“Và chiếc xe ngựa màu xanh dương – và – vàng” nàng nói “Loại đàn ông nào lại lái đi khắp nơi trong chiếc xe ngựa màu xanh dương pha vàng?”

“Loại này, rõ ràng là vậy” anh nói. Anh mở áo ngủ của nàng và để nó trượt dần xuống thắt lưng. Anh nhìn thẳng vào nàng và cúi xuống hôn lên bầu ngực nàng. Mở miệng trên một núm nhon, liếm nó, và ngậm lấy với đôi môi anh và nút lấy.

Có một sự nhức nhối tại nơi mà đêm qua anh đã khám phá rằng nàng không thể phân biệt liệu nàng có đang bị đau không. Và bàn tay anh ấn xuống, trượt vào trong chiếc váy ngủ, và những ngón tay anh đang làm những điều mà nàng cảm thấy lúng túng khủng khiếp. Nhưng sự nhức nhối và đau đớn và niềm khao khát mãnh liệt đã át đi sự bối rối kia.

“Anh đã mặc những bộ trang phục nhả nhận vì cha em và Edgar” nàng nói “Điều đó quả thật không công bằng. Hoàn toàn không công bằng. Ooh!”

“Cuộc sống không phải luôn công bằng” anh nói. Anh nắm lấy chiếc váy ngủ và giật nó qua vai và gỡ nó ra khỏi người nàng, ném nó xuống chân nàng. Và chiếc chăn mỏng cũng được kéo khỏi nàng một cách nhanh chóng. Và những ngọn nến vẫn đang cháy sáng.

“Anh nên **nói** với em” nàng nói “Anh có thể đoán được những điều em nghĩ. Nhưng anh lại giữ im lặng. Vì vậy mà em sẽ khiến anh hiểu rõ hơn những điều đó lúc sáng và anh đã cười long ồc”

Anh mỉm cười với nàng khi một lần nữa khi anh kéo chiếc áo qua đầu. Giờ đây nàng đang nhìn anh, nàng nghĩ, nuốt xuống, nàng chắc chắn phải biết rõ bản thân. Mặc dù nàng đã luôn biết anh có một cơ thể thật tuyệt. Anh đã cố gắng cưỡng lại nó, hoặc không, đó mới chỉ là đêm đầu tiên thôi sao?

“Francis” nàng nói “đừng có **cười** em. Em không thể cười nổi trong khi bản thân cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Đặc biệt là khi tất cả đều là lỗi của anh”

Anh lặn mình lên trên nàng như đã làm đêm hôm trước. Len chân vào giữa 2 chân nàng và đẩy chúng rộng hơn. Nàng nhìn xuống và ngạc nhiên một lần nữa rằng vẫn còn đủ không gian phía trong. Nó sẽ đến một lần nữa, nàng nghĩ. Oh, nàng rất vui mừng vì nó sẽ xảy đến một lần nữa.

“Tất cả đều là lỗi của ta” anh nói “Hãy cho ta biết nếu ta có thể làm tốt hơn đêm hôm qua, cung. Hãy cho ta biết nếu ta có thể ngăn lại việc kết thúc quá sớm cho nàng.”

Nàng nhắm mắt và cắn môi khi anh đẩy dần vào. Không hề có cơn đau như đêm qua. Đó là một sự xâm nhập kỳ diệu và kéo dài khi anh lấp đầy nàng, nhưng không có gì gần giống với cơn đau.

Let there be time, nàng nghĩ khi anh bắt đầu di chuyển – chậm, hoàn toàn không giống với sự vội vã đêm hôm trước. **Please Let there be time.**

Như thế thế giới thu hẹp chỉ còn 2 người. Điều này thật quá tuyệt vời, quá điên cuồng. Nàng ôm anh chặt hơn nữa, di chuyển cùng anh, ấn cả bản thân về phía anh với sức lực mà nàng không hề biết mình có, và sau đó là một sự giải thoát đưa nàng vươn đến một nơi quá tuyệt vời và nàng bắt đầu nói lỏng bản thân.

Cuối cùng khi nàng đã thật sự thư giãn, nàng cảm thấy anh đang di chuyển nhanh hơn như khi anh đã làm đêm hôm trước. Và nàng lại cảm thấy một lần nữa rằng nhiệt độ đang tăng cao ở sâu bên trong nàng ngay trước khi anh đẩy mạnh và đổ sập lên trên nàng.

Oh thank you. Cảm ơn. Cảm ơn.

Cảm ơn anh, Francis. Nàng nói với anh trong yên lặng khi anh lặn khỏi nàng và kéo chăn đắp cho nàng.

Đừng bỏ đi. Làm ơn đừng rời đi.

Anh đã không rời khỏi giường, nhưng anh chỉ thối tắt ngọn nến. Anh nằm lại xuống cạnh nàng lần nữa và nắm lấy tay nàng trong tay anh.

Chúc ngủ ngon, Francis. Cảm ơn anh.

“Nàng rất xinh đẹp” anh nói nhẹ nhàng “Cảm ơn, cung”. Nhưng nàng đã chìm vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 15

Anh không nên cảm thấy lo lắng, như anh đã trong buổi sáng đầu tiên cùng với sự bình tĩnh, rằng nàng sẽ bắt tay trở thành một người quản lý gia đình khủng khiếp để có thể quản lý gia sản của anh. Nhưng nàng đã không như vậy.

Nàng đã quay trở lại thành một người vợ với tất cả các nghĩa vụ và trách nhiệm đối với Sidley. Không có bất cứ nghi ngờ nào trong tâm trí bất kỳ ai khi sau 2 hoặc 3 ngày đầu, nàng đã trở lại với bốn phận của mình. Và nàng cũng có vẻ thích thú đối với việc này. Người ta thường mong chờ rằng một người quản lý, người mà có thể giữ cho ngôi nhà vẻ ngăn nắp mà không cần bất kỳ sự can thiệp nào cả năm sẽ cảm thấy phần nộ khi có một bà chủ nhà khẳng khẳng can thiệp từng ngón tay của mình vào tất cả mọi việc. Nhưng những người hầu trong gia đình không hề cảm thấy như vậy.

Vợ anh có những cách riêng của mình, Lord Francis nhận thấy. Nàng không bao giờ có thái độ như bề trên đối với những người hầu – không có bất kỳ sự phân biệt nào rằng nàng là bà chủ và họ chỉ là những người giúp việc. Và nàng chuyện trò với họ, mỉm cười với họ, cười đùa cùng họ, khuyên bảo họ, lắng nghe những lời khuyên từ họ. Anh đã ngạc nhiên vào một ngày nọ, khi anh gửi lời khen ngợi của mình với người đầu bếp đã chuẩn bị những món tráng miệng mới rất ngon và phát hiện ra rằng nó là công thức mới của Cora đã đưa cho Cook.

Cook cho phép vợ anh đưa cho bà một công thức mới? **Và bà ấy đã sử dụng nó?**

Vợ anh không bao giờ xâm phạm vào những nơi riêng tư của anh – trừ buổi sáng đầu tiên trong chuồng ngựa. Nhưng nàng cũng có những việc riêng của mình với khả năng và kinh nghiệm nàng đã có trước đây.

Lord Francis bắt đầu cảm thấy cực kỳ thoải mái trong chính ngôi nhà của mình.

Nàng dành ra hầu như toàn bộ buổi chiều để đi thăm thú và thăm thú. Nàng đến thăm những khu nhà cho người giúp việc và những khu nhà cho người độc thân thuê. Anh thường đi kèm nàng khi nàng tổ chức một buổi gặp mặt đối với các nhà quý tộc nhỏ trong làng và cùng họ nói chuyện vui vẻ trong phòng khách. Nàng thoải mái và thân thiện mà không quá suồng sã. Không phải anh tìm kiếm điều gì đó gần như thô tục ở nàng. Nhưng anh chưa bao giờ thấy bất kỳ điều gì chỉ gần như vậy ở nàng.

Buổi tối, họ thường đi dạo hoặc có những buổi tiếp khách. Đôi khi họ ở nhà một mình và thường dành thời gian để đọc sách hoặc thưởng thức âm nhạc. Nàng thích có anh đọc to cho nàng nghe trong khi nàng ngồi cạnh thêu. Nàng không hẳn là một người may vá khéo léo, nhưng như nàng đã nói, nàng khó có thể ngồi đó và xoay tròn những ngón tay trong khi mà nàng có thể nghỉ ngơi, nàng có thể không?

Hàng đêm họ làm tình. Mỗi đêm. Nó dường như khiến anh không vừa ý khi anh suy nghĩ để tìm cách khiến việc này diễn ra thường xuyên hơn nữa. Có lẽ nếu sự ham muốn nàng của anh ít tham lam hơn, anh sẽ có thể tự cho phép bản thân có nàng thường xuyên hơn. Hoặc nếu anh có yêu nàng. Vậy là, anh không muốn sử dụng nàng như sử dụng một cô nhân tình chỉ đơn thuần là để thỏa mãn ham muốn của anh. Anh tôn trọng nàng nhiều hơn thế.

Không phải nàng đã cho anh thấy bất kỳ sự khó chịu nào đối với những gì họ có với nhau mỗi đêm, bất chấp nỗi sợ hãi sau buổi sáng đầu tiên. Hoàn toàn ngược lại. Nàng tham gia cùng

anh với sự háo hức đối với những gì đã xảy ra giữa họ. Nàng không bao giờ nói về sự hài lòng của mình, nhưng những phải ứng của nàng đã nói cho anh biết qua những tiếng thở dài thỏa mãn và là dấu hiệu cho anh biết cuối cùng anh cũng có thể thả lỏng sự kiểm soát, điều mà anh đã không bao giờ lặp lại từ sau đêm tân hôn của họ.

Họ đã có một cuộc hôn nhân tuyệt vời, anh nhận thấy sau ba tuần. Hơn rất nhiều những gì anh đã mong đợi. Họ đã hình thành những thói quen rất dễ chịu ở Sidley. Họ là những người đồng hành. Họ cười đùa thường xuyên. Họ cùng nhau rất tuyệt vời trên giường. Thật là một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Hơn rất nhiều một người đàn ông có thể hy vọng.

Thật không may, vẫn luôn có một câu hỏi khiến anh luôn phải bận lòng. Một câu hỏi mà anh không thể ngừng tự hỏi. Rằng có điều gì đó – một điều thật khó xác định – rằng có điều gì đó vẫn ngăn cản họ đến với hạnh phúc thật sự. Cả hai người họ.

Ngay từ đầu anh đã nhận thức được sự cởi mở và thẳng thắn của Cora. Và đó vẫn là sự thật. Nàng vẫn nhìn thẳng vào mắt anh khi nàng nói với anh hơn bất cứ ai khác anh từng biết. Và nàng vẫn nói chuyện với anh một cách thoải mái với bất kỳ chủ đề nào mà anh đã đề cập. Không hề có bằng chứng cho việc nàng giấu anh điều gì hoặc có bất cứ bí mật đen tối nào. Và...

Và vẫn có điều gì đó. Anh không thể đặt được tay lên nó hoặc thậm chí có một sự khởi đầu để xác định nó trong tâm trí anh. Không có khả năng nào anh có thể hỏi nàng về nó. Điều đó là không thể.

Nhưng anh biết vẫn còn điều gì đó. **Một điều gì đó.**

Chỉ là về phía anh, dĩ nhiên. Anh không thể ngừng việc nhìn về phía nàng – thường xuyên, mọi lúc, trong mỗi khoảnh khắc – và nhớ rằng nàng không phải người phụ nữ mà anh lựa chọn. Anh không thể nhớ về giấc mơ anh đã có về tình yêu và cuộc sự ngăn ngại của cuộc hôn nhân đã phát triển ra ngoài phạm vi yêu thích của mỗi người. Dường như giấc mơ đã biết mất và anh cảm thấy toại nguyện. Có phải đó là điều xảy đến với phần lớn mọi người, nếu không phải tất cả? Có phải những giấc mơ đã luôn vượt qua ngưỡng của hiện thực?

Và anh hoàn toàn hài lòng. Anh có một cuộc sống tốt đẹp, một cuộc sống mà anh sẽ trở thành một kẻ tồi tệ nếu than phiền về nó. Nhưng anh cảm thấy như anh vẫn đang chờ đợi. Như thể nếu sự mãn nguyện vẫn chưa tới.

Đây vẫn không phải là tất cả, đôi lúc anh nghĩ. Và thật đáng buồn vì anh biết anh không thể hoàn toàn hạnh phúc và mãn nguyện. Hoặc với một người vợ tốt của anh.

Anh vẫn nhớ về giấc mơ và tự hỏi nếu như đó chỉ là viễn vông. Mọi thứ có phải rất tuyệt vời? Có phải anh yêu Samantha quá sâu sắc như anh đã nghĩ? Có phải cô xinh đẹp và hoàn hảo như anh nhớ? Liệu anh sẽ sống hạnh phúc với cô nếu như cô chỉ cần quay lại với tình yêu của anh, hoặc nếu như cô không gặp được Carew?

Anh không muốn nghĩ về cô hoặc về tình yêu của anh với cô. Anh không muốn không chung thủy với Cora kể cả chỉ trong ý nghĩ. Nàng xứng đáng hơn thế. Nàng là một tạo vật đáng yêu và nàng là một người vợ quá tốt.

Sự mãn nguyện có thể giữ anh ở nhà cho phần còn lại trong cuộc sống của họ. Sidley sẽ không thể là một nơi dễ chịu hơn để sống. Và sự mãn nguyện bản thân nó đã trở thành sự lo lắng. Liệu điều này sẽ đi trong những ngày tháng tới? Và không còn gì hơn nữa?

Anh nhìn chăm chăm vào bức thư trên bàn ăn sáng một buổi sáng rất lâu sau khi anh đã đọc nó, cảm thấy bị cám dỗ. “Gì vậy” nàng hỏi. Tay nàng vươn qua bàn để chạm vào cánh tay anh

“Tin xấu sao, Francis?”

Và anh đã biết rằng anh đã hy vọng nàng sẽ không một câu hỏi như vậy, và anh thật sự cảm thấy xấu hổ.

“Không, không hẳn” Anh mỉm cười với nàng. Anh luôn nghĩ nàng xinh đẹp nhất vào buổi sáng – nếu không tính đến buổi đêm – khi mà mái tóc nàng buông lỏng và tràn quanh cổ “Nó là từ Gabe”

“Bá tước Thornhill?” nàng hỏi “Bạn của anh ở Yorkshire?”

“Họ sẽ đến thăm trong vài tuần nữa” anh nói “Ta thường thăm họ kể từ khi họ kết hôn 6 năm trước. Và họ muốn đến thăm ta mùa hè này”.

Nàng đã không trả lời anh như anh hy vọng. Nàng không nói gì cả, chỉ đơn thuần nhìn anh. “Nàng nghĩ sao?” anh hỏi.

Anh trông thấy vẻ nhột nhột, có vẻ như nàng trông khốn khổ trong một khoảnh khắc khi hiểu ra điều đó có nghĩa là gì “Francis” nàng gần như đang thì thầm “Ông ấy là một **bá tước**”

“Đúng vậy”. Anh không thể cưỡng lại được ý muốn trêu chọc nàng “Nàng sẽ có họ làm khách đấy, cưng”. Được ghé thăm bởi một bá tước và nữ bá tước trong nhà với con trai của một công tước cùng anh trai.

Going to visit an earl and a countess in company with a duke's son and brother. As the wife of the said duke's son and brother." It always amused him that she had never been terrified of his own title.

“Điều này không thể xảy ra với em được” nàng nói “Họ là bạn của anh, Francis. Họ phải hiểu, như anh trai và chị gái anh cũng vậy, rằng cuộc hôn nhân này kém xa so với những gì anh đã trông đợi. Và họ đã đúng. Chúng ta lẽ ra không nên kết hôn. Em đã làm vậy nếu như em biết...”

Anh mỉm cười với nhận thức sai lầm của nàng và nắm lấy tay nàng đang đặt trên bàn “Ta nghi ngờ rằng họ đã nghĩ bất kỳ điều gì giống như vậy, Cora” anh nói “Và nếu như họ có nói vậy, vấn đề là của họ. Nàng là vợ ta và ta không thấy tiếc vì đã kết hôn với nàng. Nàng không hề ở tầng lớp thấp hơn ta. Không hề có bất cứ vấn đề nào liên quan đến nó cả”

“Thật dễ dàng để nói như vậy khi chúng ta vẫn đang ngồi đây thảo luận” nàng nói, rút tay khỏi cái nắm tay của anh và đặt chúng lên lòng. “Nhưng chỉ cần chúng ta rời khỏi đây, anh sẽ nhận ra rằng dưới mắt những người khác thì **em** thuộc tầng lớp khác, Francis. Em muốn ở yên tại đây, làm ơn. Em cảm thấy hạnh phúc khi được ở đây”

Và nàng trông không có vẻ là hạnh phúc như khi nàng vội vàng cáo lỗi đứng lên và lăm bắm về một cuộc hẹn với Cook. Đây có phải là vấn đề không? Đây có phải là phần của nàng trong vấn đề đang có giữa cả 2? Có phải nàng cảm thấy sự khác biệt xã hội giữa họ sẽ là vấn đề ngăn cách họ trong tương lai?

Họ sẽ ở nhà, anh nghĩ với cả sự hối tiếc và nhẹ nhõm. Nàng đã cứu anh khỏi sự căm dỗ. Anh sẽ ở nhà và cẩn thận xây dựng một sự dễ chịu họ đã có suốt 3 tuần qua của cuộc hôn nhân ở Sidley.

Đó là Cora, sau tất cả, là người đầu tiên đến với cuộc sống của anh. Trước cả khi anh nhận ra bản thân mình muốn gì.

Cora vội vã bỏ ra ngoài đi dạo trên con đường buổi sáng đầu tiên Francis đã dẫn nàng đi. Nàng thắt khăn choàng chặt hơn bên dưới cằm. Trời đã mưa suốt đêm hôm qua và những đám mây nặng trĩu vẫn lửng lơ phía bên trên. Một làn gió lạnh thổi qua. Mùa hè dường như đã tạm thời rời bỏ họ.

Nàng đã quá ích kỷ. Nàng đã thề với cả thân khi nàng kết hôn rằng nàng sẽ cống hiến trọn vẹn bản thân cho sự mãn nguyện của anh, và phải quên đi bản thân nàng. Nàng phải hy sinh bản thân, như Kinh thánh đã dạy như vậy. Và đó quả thật là một khó khăn khủng khiếp để có thể thực hiện.

Và giờ thì nàng đang khiến anh thất bại. Bá tước Thornhill, nàng hiểu, anh là bạn thân của anh nhưng họ không sống gần nhau. Anh đã rất vui khi nhận được giấy mời sáng nay. Anh dự định rằng nàng sẽ cảm thấy hài lòng bởi chuyến đi học sẽ có đến Yorkshire.

Thay vì vậy, nàng đã cáu kỉnh và cảm thấy khốn khổ và quá ích kỷ. Nếu chỉ vì mình, nàng sẽ không quan tâm mấy may mắn nào đến những gì người khác bàn tán về mình. Nhưng nàng quan tâm đến những gì người khác nói về anh. Nàng không muốn bạn thân của anh khiển trách hay thương hại anh vì anh đã kết hôn với nàng. Dù gì thì anh cũng đã làm vậy, nhưng nếu anh thấy nàng phạm lỗi. Nàng sẽ thật sự trở thành một cái nhọt lớn.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế sắt đặt sát bên dưới cây sồi sau khi đã đảm bảo chắc chắn rằng nó không ướt. Nàng thắt chặt lại hơn nữa chiếc khăn choàng.

Nàng **ước** nàng có thể quyến rũ anh. Đó không phải vấn đề lớn lắm khi nàng tin – nàng vẫn cảm thấy nóng lên và không thoải mái khi nhớ lại rằng nàng đã tin – rằng anh không phải là kẻ phóng đảng. Nhưng kể từ giờ thì đó sẽ là vấn đề rất lớn. Nếu chỉ là vì nàng quá nhỏ. Nếu chỉ là về ngực của nàng không hề lớn. Nếu chỉ là vì nàng không xinh xắn. Nếu chỉ vì mái tóc nàng không đẹp và không gọn sóng. Nếu chỉ là...

Nàng mong ước đến tuyệt vọng rằng mình xinh đẹp trong mắt Francis.

Nàng đã cố gắng bù đắp cho sự không duyên dáng và vụng về của mình bằng cách cố gắng khiến cho anh có một cuộc sống thoải mái. Khi nàng bận rộn thu vén nhà cửa để nó có vẻ ấm cúng và có thể sống tốt, khi nàng đến thăm những người dân sống trong đất của anh, trông thấy sự mãn nguyện của họ, khi nàng đến thăm những người láng giềng hoặc tổ chức những buổi tiệc tiếp đãi, nàng gần như đã cảm thấy hạnh phúc. Nàng cố thuyết phục bản thân rằng nàng là người vợ tốt của anh.

Nàng cố gắng là một người vợ tốt trên giường. Đôi khi – hầu như phần lớn thời gian – nàng đánh mất mình trong nhu cầu của bản thân. Thật khó để không cảm thấy thế. Anh cực kỳ - tuyệt đẹp, cực kỳ nam tính và mạnh mẽ. Nàng đã luôn cố chú ý để không đánh mất mình, tự nhắc nhở bản thân phải nằm yên và thụ động cho khoái lạc của anh. Nàng hầu như không khi nào thành công.

Nàng đã nghĩ rằng anh rất thích việc cùng nàng trên giường. Nhưng đó không phải một điều đáng tự hào. Đàn ông thường thích thú với việc trên giường với phụ nữ. Nàng đã nghe ở đâu đó, mặc dù nàng không nhớ được ở đâu – đó không phải là một đề tài để thảo luận trong một căn phòng khách. Nàng đã nghe rằng không nhất thiết phải có tình cảm đối với người đàn ông như là với phụ nữ, rằng sự hài lòng một cách rất bản năng có thể là tất cả. Nàng hài lòng với bản năng của Francis, nàng tin là vậy.

Nhưng, oh, nàng ước rằng nàng có thể trở nên xinh đẹp hơn cho anh. Làm sao mà anh lại có thể không ước rằng sẽ có một người phụ nữ xinh đẹp chờ anh mỗi đêm.

Lần đầu, khi nàng phát hiện ra mọi chuyện không phải lỗi của nàng – không hoàn toàn là lỗi của nàng – nàng đã vui mừng khôn xiết. Đó không phải một cuộc hôn nhân thật sự. Nàng có sự gần gũi về thể xác và sự thân mật giữa họ để trông đợi, hoặc ít nhất cho đến khi họ già đi. Nàng có thể trông đợi về những đứa trẻ. Nàng sẽ là một **người mẹ**. Nhưng sự hứng khởi của nàng đã không kéo dài. Tất cả còn quá sớm, nàng hiểu rõ với sự tàn nhẫn rõ ràng về những điều nàng đã làm. Nàng kết hôn với anh và mãi mãi không cho anh cơ hội để cưới người phụ nữ anh đã

chọn lựa. Cô thậm chí không thể tự an ủi mình khi nhận ra rằng anh cũng đã làm như vậy với nàng. Hai điều này chẳng hề giống nhau. Anh đã cực kỳ tử tế khi ngỏ lời với nàng. Như một quý ông – không một ai có thể thể hiện sự đúng đắn hơn Francis – dù sao thì anh cũng không có sự lựa chọn. Nàng biết. Cha và Edgar không nghĩ rằng phải quá cấp thiết để nàng kết hôn. Không chắc rằng vụ bê bối sẽ theo nàng một cách tàn nhẫn vào thế giới riêng của nàng, rằng nó sẽ có thể hủy hoại nàng.

Anh đã ngỏ lời với nàng. Nàng có thể không đồng ý. Nhưng nàng đã.

Và giờ thì anh bị kẹt lại với một cuộc hôn nhân sẽ không bao giờ mang cho anh hạnh phúc thật sự. Hoặc cho nàng. Nếu nàng không yêu anh một cách đau đớn thế, có thể nàng sẽ tập trung vào việc khiến cho anh thoải mái và có thể tìm được cách khiến bản thân mình hài lòng. Nhưng nàng có yêu anh.

Và nàng nhớ một vài điều, không phải tất cả. Rằng người phụ nữ khó chịu ở London – quý cô Pamela Fletcher danh giá – đã nói rằng anh yêu một người phụ nữ khác, người đã kết hôn vào mùa vũ hội năm ngoái. Cô ta đã nói rằng anh đã nuôi dưỡng một trái tim tan vỡ. Cora đã bác bỏ ý tưởng đó và cho rằng nó khác là vui nhộn. Nhưng bây giờ...

Có thật vậy không? Có phải Francis vẫn yêu chân thành một người phụ nữ khác? Có phải cô ta đã làm tan vỡ trái tim anh? Có phải nó vẫn còn đau đớn? Cora cau mày và cắn vào bên má trong và nghĩ và nghĩ, nhưng nàng không thể nhớ tên người phụ nữ đó và người mà cô ta đã kết hôn. Có lẽ vậy cũng tốt. Nàng sẽ luôn sợ phải đối mặt với người phụ nữ đó và tận mắt xác nhận được sự thật đó trong mắt Francis.

Đó có phải là một phụ nữ đẹp? Nàng tự hỏi. Nàng có thể cược một cách công bằng rằng cô ta rất đẹp.

Và giờ thì anh bị kẹt lại với nàng, Cora.

Nàng rảo bước nhanh và vội vã trở về nhà. Anh đang trong phòng làm việc cùng người quản lý, người quản gia đã nói với nàng sau khi nàng hỏi nếu như có thông tin mới, wider shoes were helping his bunion.

Người quản lý đang đứng chắn trước cửa nhưng Francis nhìn qua vai anh ta và thấy nàng. Anh sải những bước dài về phía nàng và nắm lấy tay nàng trong tay mình "Có chuyện gì vậy, cưng?" anh hỏi "Nàng cần ta sao?" Anh bước ra ngoài và đóng cửa lại phía sau mình sau khi nàng gật đầu xác nhận.

"Francis" nàng nói "anh hãy trả lời thư của bá tước Thornhill rằng chúng ta sẽ đến"

Anh cúi xuống nhìn sâu vào mắt nàng "Nhưng nàng đâu muốn đến đó" anh nói "Nàng muốn ở lại đây. Mong ước của nàng cũng sẽ là của ta, Cora."

Nàng ngẩng đầu và cười với anh nụ cười kiên định "Anh cũng biết đấy" nàng nói "Em có hơi e sợ danh tiếng của anh ấy. Nhưng điều đó thật nực cười, phải không? Anh có xuất thân cao hơn anh ấy ngay từ khi sinh vì trong khi cha anh ấy là một bá tước thì cha anh là một công tước. Và em thì không e sợ anh. Em đã quyết tâm rồi. Em sẽ không co rúm lại trong xó nhà đâu"

Anh mỉm cười "Ta có nhận thấy" anh nói

"Vậy chúng ta sẽ đi" nàng đáp với vẻ hứng khởi "Anh hãy viết thư hồi đáp đi"

"Nàng chắc chứ?" Anh tìm kiếm câu trả lời trong mắt nàng.

Nàng gật đầu lần nữa "Nữ bá tước trông thế nào?" nàng hỏi.

"Cô ấy rất ngọt ngào và rất nhã nhặn" anh nói "Nàng sẽ thích cô ấy, Cora"

Nàng rất nghi ngờ điều đó. Và nữ bá tước cũng sẽ không thích nàng "Vâng" nàng nói "Dĩ nhiên rồi"

"Họ có 2 đứa trẻ" anh nói. Nàng có thể thấy sự hứng khởi trong giọng anh "Ta thường chơi đùa với chúng. Ta thích trẻ nhỏ."

Đó mà một mặt khác mà nàng chưa biết về anh. Một điều gì đó khiến nàng cảm thấy yêu anh hơn nữa.

"Chúng ta sẽ khởi hành sớm không?" nàng hỏi "Em sẽ chuẩn bị ngay bây giờ, không chậm trễ hơn nữa. Em rất trông chờ vào dịp này, Francis"

"Nói dối" anh nói, biểu hiện của anh rất nhẹ nhàng "Nhưng nàng sẽ thích họ. Và cảm ơn nàng, tình yêu"

Nàng cảm thấy những giọt nước mắt ngổ ngẩn đang trực trào và làm điều nàng sẽ không bao giờ làm ngoài giường ngủ. Nàng nâng cằm lên và hôn lên môi anh. Và cảm thấy mình đang đổ mặt - sau 3 tuần thân mật hàng đêm. Anh sẽ nghĩ gì về những điệu cười khúc khích của nàng?

Anh mỉm cười và nắm lấy tay anh.

Anh biết rằng nàng rất sợ hãi. Như anh. Lo lắng và tội lỗi. Anh sẽ muốn đến thăm Gabe và quý bà Thornhill mà không cần một sự thuyết phục nào. Anh đã luôn thích được đến thăm họ. Anh sẽ muốn họ gặp Cora, khi mà giờ đây nàng đã là một phần thân thiết của anh. Anh đã luôn tự nhắc nhở bản thân những điều đó từ lúc nàng bước vào phòng làm việc của anh khoảng 1 tuần trước.

Nhưng dĩ nhiên đó là một lý do khác. Anh biết rằng chỉ mất khoảng 15 phút hoặc lâu hơn trước khi họ đến được Chalcote, sẽ có một cái nhìn toàn cảnh Hoghmoor Abbey từ trên đường. Anh biết chính xác vị trí nào để không bị khuất tầm nhìn vào nhà qua hàng rào cây ven đường, tuy vậy anh rất ngạc nhiên bởi kiến thức của bản thân mà anh chưa bao giờ có trước đó với kỳ lý do đặc biệt nào để từng nhìn vào nhà qua con đường. Lần cuối anh lái xe qua tuyến đường này, trong chuyến quay trở về vào mùa xuân, nàng còn chưa gặp được Carew.

Họ sẽ đi qua hàng rào ven đường trong khoảng 5 phút nữa. Trái tim anh đang đập mạnh từng hồi trong ngực và trong tai anh. Anh nắm tay Cora chặt hơn nữa.

"Họ lẽ ra không cần kết hôn, nàng biết đấy" anh nói. Anh đang nói về Gabe và vợ anh, cố gắng để làm xao nhãng sự chú ý của nàng và cả của anh. "Cuộc hôn nhân của họ cũng đã có một sự khởi đầu bất hạnh". Cũng. Anh có cần thêm từ đó vào không?

"Có chuyện gì vậy?" Nàng quay đầu và nhìn thẳng vào mắt anh.

Và vậy là anh kể lại cho nàng sáu năm trước Gabe đã trở lại từ Continent như thế nào, nơi mà anh ấy đã rời bỏ người mẹ kế, và đã tìm cách trả thù người đàn ông đã hủy hoại cuộc đời bà. Người mà quý cô Jennifer Winwood, giờ đây là nữ bá tước Thornhill, đã đính hôn. Gabe đã cố gắng tóm được hản thông qua Jennifer, bằng cách tự theo đuổi cô. Nhưng hản đã quá háo hức để thoát khỏi cô và đã khá tàn nhẫn khi khiến mọi việc như thế cô đang có một mối quan hệ bí mật với Thornhill. Hản đã sắp xếp mọi việc khá ổn thỏa - một lá thư giả mạo được cho là từ Thornhill gửi đến quý cô Winwood được đọc to trong buổi tiệc đính hôn của cô. Thornhill đã bị ép buộc để kết hôn với cô.

"Một khởi đầu bất hạnh" Lord Francis nói "Cô ấy đã ghét anh ấy và dường như anh ấy chỉ sử dụng cô cho mục đích của mình. Trong một thời gian tình bạn của ta và Gabe đã xấu đi. Gabe có cách cư xử tồi tệ"

"Không" nàng nói "Chuyện gì đã xảy ra đối với người đàn ông kia?"

Hắn đã lưu vong ra nước ngoài khi cha hắn phát hiện ra sự thật. Hắn đã quay lại vào mùa xuân năm nay và cố gắng quyến rũ Samatha. Cho đến khi Carew phát hiện ra và thách đấu với hắn và đập hắn thành cục bột ở hội trường đầm bốc của Jackson mặc dù tay và chân của anh bị tắt. Lord Francis đã không có bất cứ kinh nghiệm nào như vậy trong suốt một khoảng thời gian. Anh đã là trợ lý thứ 2 của Carew khi đó. Bridgwater là người còn lại.

"Hắn rời khỏi Anh cũng tốt" anh nói "Nàng sẽ sớm nhận ra, Cora, rằng sự khởi đầu tồi tệ đôi khi sẽ có cái kết hạnh phúc. Đó chỉ là sự gắn bó thân thiết của Gabe và vợ anh ấy"

Anh không biết liệu anh có đang cố nói với nàng rằng điều tương tự cũng sẽ đến với cuộc hôn nhân của họ. Nhưng rốt cục thì cuộc hôn nhân của họ không hẳn là có một sự khởi đầu tồi tệ. Anh thậm trọng không quay lại để nhìn thấy khung cảnh Highmoor Abbey đang xa dần. Thay vì vậy anh quay lại nhìn vợ mình. Nàng đang cắn bên trong má mình, một thói quen khiến anh nhăn mặt. Nó gần như là biểu hiện của sự đau buồn của nàng.

Bá tước và nữ bá tước Thornhill đã dừng ở hiên nhà cùng với 2 đứa trẻ. Trông như thể họ đang chuẩn bị đi dạo. Lord Francis nghĩ, và họ đang tiến lại gần. Gabe và vợ đã dành nhiều thời gian cho lũ trẻ hơn là cho thời trang. Lady Thornhill, anh nhận thấy với mỗi bước đi xuống trên thềm nhà rằng cô trông có vẻ tròn trịa hơn với một đứa trẻ nữa.

"Oh dear" Cora thì thầm, trông như thể nàng đang cảm thấy khó thở.

Anh trao cho nàng một nụ cười trấn an qua vòm cửa chiếc xe ngựa. Anh hướng tới Gabe và những người khác với một nụ cười nhanh và nắm lấy tay nàng. Nàng không cần phải lo lắng, anh nghĩ. Nàng trông rất thanh nhã trong chiếc mũ bonnet rơm và chiếc váy mùa xuân màu xanh lá. Họ sẽ thích nàng.

Anh không hoàn toàn biết chuyện gì đã xảy ra – bất kể là nàng giẫm lên đường diềm chiếc váy hay trượt chân trên bậc thềm hoặc một vết bẩn vô hình mang lại cho nàng sự đau khổ trong buổi vũ hội nhà Marley.

Thì nàng cũng vừa vấp lung tung, hét lên và ngã dúi về phía trước và hạ cánh trong vòng tay anh, khiến anh phải lùi lại với một vẻ kinh ngạc và bật ra một hơi thở mạnh. Chỉ với một nỗ lực phi thường anh mới có thể không khiến cả hai ngã nhào.

"Oops!" nàng hét mồn và cười khúc khích.

"Oh, chúa ơi" Lady Thornhill nói, bước nhanh đến "Cô có bị thương không?"

Gabe cúi đầu và trông có vẻ bối rối. Lord Francis gặp mắt anh ta qua đỉnh chiếc mũ bonnet của Cora. Anh cười toe toét. Cậu ta có thể biết rằng once they left the sanctuary of Sidley farce would catch up to her.

Cora chỉnh lại chiếc mũ bonnet, vốn đã trượt hẳn về 1 bên mắt. Mặt nàng ửng đỏ và trông nàng bối rối khủng khiếp "Em ước rằng em có thể làm lại một lần nữa" nàng nói. Và cười khúc khích một lần nữa.

Lord Francis vòng 1 tay quanh eo nàng, một cử chỉ rất tự nhiên như thể anh đã làm cả nghìn lần nơi công cộng "Cora" anh nói "hãy gặp Lady Thornhill. Và bá tước Thornhill. Gabriel. Gabe. Đây là Cora, vợ tôi". Anh cảm thấy dấy lên một sự che chở mãnh liệt, bất ngờ cho nàng. Nếu họ muốn tiếp tục tình bạn, thì tốt nhất họ không nên cười nàng hoặc coi thường nàng.

Dĩ nhiên là họ sẽ không làm vậy. **Dĩ nhiên** là họ sẽ không làm vậy.

"Thật vinh hạnh khi được gặp hai bạn" Lady Thornhill siết chặt tay trước ngực và mỉm cười ấm áp với Cora "Chúng tôi đã rất nóng lòng chờ 2 người, phải không Gabriel? Tôi nghĩ rằng hai bạn sẽ đến vào ngày hôm qua nhưng Gabe nói điều đó là không thể cho đến hôm nay"

“Jennifer đã đưa ra tất cả những lý do hợp lý cô ấy có ngày hôm qua” Bá tước nói và cười. “nào, hãy vào trong nhà. Đây mới chỉ là những gì chúng ta thấy từ bên ngoài, Lady Francis” – anh đưa cánh tay phải ra “Chào mừng đến ngôi nhà của chúng tôi. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để hai người có một kỳ nghỉ thú vị”

“Bình thường tôi không quá vụng về đến như thế, thưa ngài” Cora nói, vịn lấy cánh tay bá tước “Phải vậy không Francis? Chúa ơi. Nhưng em đã bị trượt chân và ngã – chẳng vì điều gì cả - ngay lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, phải không?”

Bá tước nở một nụ cười lịch sự và nắm lấy tay nàng “Cô ngã ngay trước cái nhìn của Francis, phải không?” Anh nói và cười lớn.

“Tôi tin là vậy” Lord Francis nói “Đó là do hiệu ứng từ việc nhìn thấy chiếc áo khoác màu ngọc lam của tôi, Gabe”

Lady Thornhill cười “Đó chắc hẳn là một chiếc áo mới” cô nói “Màu ngọc lam? Chúa tôi. Tôi sẽ không trách cậu đâu, Lady Francis. Mặc dù tất cả chúng đều là những chiếc áo khoác quá sức lộng lẫy, dĩ nhiên”

May mắn thay, Cora đã đưa ra một lời nhận xét hài hước và tất cả đều cùng cười vui vẻ. Tốt cho Gabe và vợ anh, Lord Francis nghĩ. Họ đã có vẻ hòa hợp mà không cần sự nỗ lực nào, mang Cora ra khỏi trạng thái lúng túng mà họ đang gặp phải.

“Chú Frank” Một bàn tay nhỏ xíu giơ ra nắm lấy vạt áo anh “Chú Frank, cháu đã chơi đánh bóng* với papa sáng nay. Quả bóng bị vỡ rồi” (**Tương tự môn bóng chày bây giờ*)

“Đây là Michael” Lord Francis nói “Cháu hãy mang đến cho chú vào ngày mai nhé. Chú sẽ xem liệu chú có thể chơi tốt hơn bố cháu không/”

“Chú Frank” Một bàn tay bé tí khác đang vỗ lên một ống quần của anh “Chú Frank. Liệu cháu có thể ngồi lên đó không?”

“Tất nhiên rồi, Mary” anh nói và nâng đứa trẻ đặt lên vai và đặt một bàn tay xoa đầu cậu bé “Hai cháu hãy gặp người cô mới của mình đi nào. Cô Cora”

“Cô Cora” Mary nói và vịn lấy 1 tay Francis bằng bàn tay nhỏ bé của mình.

“Mary vấp và ngã nhiều lần” Machael nói, nhìn Cora “Papa nói là em ấy có hai bàn chân trái và mười hai ngón trên mỗi bàn chân”

“Đó hoàn toàn là chuyện của cha và Mary nhé, cậu bé của cha” Cha cậu nói một cách vội vã.

“Lady Francis” – nữ bá tước khoác tay nàng “hãy vào phía trong thôi. Cậu sẽ muốn nghỉ ngơi một chút trước khi dùng trà. Để tôi chỉ cho cậu phòng của cậu. Chồng cậu có thể tự tìm phòng của anh ấy. Anh ấy biết rất rõ. Làm cách nào để tôi có thể làm cậu thoải mái nhất trong vài tuần cậu ở đây?”

“Well, Frank” Bá tước bắt tay anh một lần nữa. “Chúc mừng. Thật không có gì tốt đẹp bằng việc kết hôn. Cậu sẽ khám phá ra sự thật cho bản thân đủ sớm nếu cậu đã sẵn sàng. Cô ấy sẽ sớm mất đi về bên chồn khi ở đây. Jennifer sẽ để ý việc đó.”

Lord Francis chỉ có thể nghĩ rằng giờ đây vợ anh đã vào trong nhà. Anh cố gắng để loại bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi tâm trí nhưng không thể. Nàng chỉ ở cách anh một quãng rất ngắn. Không nhiều hơn 3 hoặc 4 sải tay.

Và giờ nàng đang có một cuộc viếng thăm thân tình với người chị em mới của nàng, nữ bá tước Thornhill.

CHƯƠNG 16

Lúc đầu, Cora cảm thấy bị đe dọa. Bá tước Thornhill là một người đàn ông cao lớn, u ám và đẹp trai. Nữ bá tước cũng cao theo tiêu chuẩn bình thường, dù không thể cao bằng Cora, với một mái tóc mượt mà màu đỏ sẫm. Cô ấy nhã nhặn và mảnh mai, ít nhất khung xương cũng cho biết cô là một người phụ nữ thanh lịch dù cô chỉ dành sự chú tâm cho những đứa trẻ.

Họ thật quá sức đẹp đôi, thật hoàn hảo, cực kỳ hoàn hảo dành cho nhau và cho những đứa trẻ.

Nhưng họ hoàn hảo theo một kiểu khác. Họ hoàn toàn đáng yêu và tốt bụng. Cora biết rất rõ rằng họ có lẽ đã mất hết tinh thần khi biết Francis bị buộc vào một cuộc hôn nhân với con gái của một thương gia. Nàng biết sự xuất hiện của nàng chẳng gây chút ấn tượng nào – nàng thật xấu xí giữa ba người đẹp tuyệt vời, năm người nếu tính thêm cả hai đứa trẻ. Và nàng biết sự bối rối khủng khiếp này đã khẳng định lại với họ tất cả những điều khủng khiếp họ đã mong đợi ở nàng.

Nhưng nữ bá tước đã nói với nàng như thể cô ấy rất háo hức mong chờ cuộc gặp này. Trước khi họ xuống nhà dùng trà trong ngày đầu tiên, Lady Francis là Cora và nữ bá tước là Jennifer. Và trước khi trà được đưa tới Francis đã khẳng định sau sáu năm anh đã phải đầu hàng và bóng gió một cách nghiêm túc về việc anh đã luôn khẳng khái về cuộc nói chuyện với nữ bá tước. Dù có hay không, cô cũng đã bắt đầu gọi anh là Francis. Và Cora là Cora và bá tước thì là Gabriel.

Trước khi kết thúc ngày hôm nay thì Cora đã có thể nghỉ ngơi. Họ thật sự là những người dễ thương. Nàng đã nói với Francis vậy khi họ nằm trên giường đêm hôm đó, trước khi họ bắt đầu bị xao lãng vào việc làm tình.

“Họ cũng chỉ là những người bình thường” nàng nói.

Anh mỉm cười khúc khích “Ta sẽ đưa những lời khen này cho họ trên bài ăn sáng ngày mai” anh nói.

“Anh không thể nào làm vậy!” nàng thốt lên sợ hãi.

Anh lại cười khúc khích lần nữa và cúi xuống hôn nàng. Nàng rung mình với dự đoán thú vị khi anh cọ nhẹ đầu lưỡi lên môi trên của nàng.

"Em đã không còn đi những đôi giày quá chật nữa" nàng nói, lại nhìn mặt với ký ức khổ sở đã từng theo nàng mọi tối. "Oh, Francis. Em có thể chết mất. Tại sao những việc như vậy cứ luôn xảy đến với em?"

"Ta nghĩ có lẽ đó là niềm vui vĩnh cửu của ta, em yêu" anh nói. Đó là điều đáng nói nhất trong thời điểm hiện tại để khiến nàng không cảm thấy xấu hổ hơn nữa.

Buổi sáng tiếp theo họ đi cưỡi ngựa. Những đứa trẻ đã có mặt, cậu bé Michael đang ngồi trên một chú ngựa nhỏ, Mary thì đang ngồi phía trước trên con ngựa cùng cha. Và trong khi những người đàn ông đang chơi bóng với Michael thì những người phụ nữ đang lăn một quả bóng với Mary và Cora thì đang giúp cô bé làm một chiếc ghế bằng hoa cúc dại. Cora dành ra một vài buổi chiều nói chuyện với Jennifer trong khi Gabriel cùng Francis xem xét việc mở rộng trang trại. Đến tối, họ cùng nhau chơi bài trong khi những đứa trẻ đã lên giường đi ngủ.

Thật quá sức dễ chịu. Thật là một kỳ nghỉ tuyệt vời. Francis không trông như thể đang không hạnh phúc - nhưng trông cũng không giống như anh khi còn đang ở Sidley. Có lẽ, Cora nghĩ, nàng đã quá ích kỷ khi cảm thấy bản thân mình cực kỳ hạnh phúc. Có lẽ không phải vấn đề rằng nàng không phải sự lựa chọn của anh, rằng anh không hề yêu nàng. Có lẽ tình yêu không phải chuyện quá quan trọng đối với đàn ông như là với phụ nữ.

Có lẽ vấn đề xảy ra trong cuộc hôn nhân của nàng cũng sẽ giống như những gì đã xảy đến với Gabriel và Jennifer. Nếu Francis không nói với nàng, nàng sẽ không bao giờ đoán được rằng cuộc hôn nhân của họ đã có một khởi đầu bất hạnh. Họ bên nhau thật quá đối hoàn hảo. Họ không hề gây khó chịu cho những vị khách của mình bằng những hành động thân mật. Nhưng họ không cần thiết phải làm vậy. Quá dễ để nhận ra điều đó trên khuôn mặt và cách cư xử của cả hai - thật sự là có một sự gắn bó cực kỳ sâu sắc giữa họ.

Có lẽ...

Nhưng anh sẽ không hy vọng cho điều mà sẽ không bao giờ có khả năng xảy ra. Nàng sẽ đơn thuần là học cách chấp nhận và hài lòng với những gì mình có. Điều nàng đang có rõ ràng là không hề tệ.

Nhưng điều gì nếu điều này không khiến Francis cảm thấy hài lòng? Điều gì nếu thời gian chỉ khiến anh dần cảm thấy không hạnh phúc?

Ah, cuộc sống là một cuộc thương lượng khó khăn, nàng nghĩ, hoàn toàn, và, nó sẽ đánh lạc hướng bất cứ ai khi muốn tìm ra quy luật của nó.

Và một điều khác nữa cũng đang làm nàng bận lòng. Có một bất động sản rất lớn mang tên Chalcote. Highmoor Abbey chỉ cách đây có vài dặm, một bất động sản của Hầu tước Carew. Hầu tước phu nhân là em họ của Jennifer và hai gia đình vẫn thường xuyên qua lại. Bây giờ họ đang ở Harrogate vài ngày nhưng họ đang hy vọng có thể sớm về nhà.

"Chúng ta sẽ sớm gặp được họ, Cora" Jennifer nói và mỉm cười "Cậu sẽ thích Sam, mình tin là vậy. Cô ấy còn hơn cả em gái của mình chứ không phải chỉ là em họ. Chúng mình chưa được gặp lại nhau sau cái chết của cô và chú mình, bố mẹ Sam. Cậu có thể hình dung được mình cảm thấy vui sướng thế nào khi cô ấy cưới Hartley trong năm nay và chuyển đến sống gần mình?"

Triển vọng trong cuộc viếng thăm của họ khiến Cora cảm thấy phát ốm mặc dù nàng đã tự nói với bản thân rằng bây giờ nàng cũng đã là một thành viên của giới quý tộc. Giờ thì nàng đã là một trong số họ, nàng tự nhắc nhở bản thân. Giờ nàng là Lady Francis Kneller, em dâu của công tước Fairhurst.

Nàng vẫn không cảm thấy tâm trạng của mình khá hơn chút nào.

Đầu tiên nàng nghĩ rằng nàng phải gặp được Hầu tước Carew. Cái tên nghe có vẻ quen thuộc. Nhưng trong thâm tâm, nàng không thể ghép một khuôn mặt nào với cái tên ấy để có thể nhớ được nàng đã gặp anh ta ở đâu. Và nàng khám phá ra rằng anh ta và hầu tước phu nhân mới kết hôn hồi tháng 6, khi nàng vẫn còn đang ở Bath, và sau đó sẽ sớm trở về nhà.

Không, rõ ràng nàng là một sai lầm.

Ban đầu anh nghĩ rằng anh sẽ được cứu khỏi bản thân mình. 2 người kia đang ở Harrogate. Nhưng không được lâu, có vẻ là vậy. Họ dự kiến sẽ sớm trở về.

"Họ không thể đến Highmoor hôm nay, hoặc ngay mai" bá tước nói với Lord Francis. "Họ có một cây cầu cần xây ở bên hồ và phải ở lại giám sát việc lắp đặt, Carew nổi tiếng là một người thiết kế quang cảnh, như cậu biết đấy, và Samantha đã chấp nhận sở thích của cậu ta một cách rất nhiệt tình. Cậu sẽ không thể tìm thấy một cặp đôi nào không thích hợp như vậy, Frank, nhưng cậu có thể nói rằng thế giới của mỗi người chỉ hoàn thiện khi có người kia"

"Ý cậu là họ không hide như cậu và Jennifer?" Lord Francis hỏi một cách khô khan. Nhưng thực tế thì, dạ dày anh đang cảm thấy khuấy động và trái tim anh đang đập mạnh và anh tha thiết hy vọng Cora đã không kiên quyết thuyết phục anh đến đây. Giờ thì hiển nhiên anh đang hành xử không công bằng với vợ mình, dĩ nhiên.

Họ đã đến vào ngày thứ 4, một cách bất ngờ, khá sớm trong một buổi chiều chỉ có bá tước và nữ bá tước cùng với những đứa trẻ và những vị khách đã bắt đầu đi dạo qua hồ. Thật vậy, họ giờ chắc đang đi dạo nếu như Cora không phát hiện ra khi nàng bước ra đến sân rằng nàng quên mang ô. Lord Francis đã chạy lên lầu để lấy giúp nàng. Khi anh quay lại, anh trông thấy nàng đang đứng trên bậc thềm trước nhà với khuôn mặt trắng bệch - một hình dáng quen thuộc. Anh đã đoán ra ngay cả trước khi nàng lên tiếng.

"Francis" cô nói với một âm thanh nhẹ như gió thoảng như thể nàng sợ rằng giọng của mình có thể lọt được ra đến ngoài sân "Có một chiếc xe ngựa đang đến. Jennifer nói rằng nó là của Hầu tước Carew"

Nếu nàng có đâm mạnh vào bụng anh ngay bây giờ thì anh cũng không thể cảm thấy khó thở hơn thế này. Anh mỉm cười với nàng "Cora" anh nói "nàng đã từng nói chuyện với một hoàng tử. Đây chỉ là một hầu tước. Nàng sẽ thấy anh ta cũng không hề đáng sợ chút nào, ta hứa đấy"

"Oh" nàng đáp "anh có nghĩ em thật ngu ngốc và anh hoàng toàn đúng. Nhưng anh không hiểu, Francis. Anh được sinh ra cùng với tất cả những điều này".

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng và kéo nàng lại gần ngay cả khi đang có một người hầu đứng gần đó. Nàng ước có thể mang nàng lên phòng bây giờ và đóng cửa lại. Anh cũng chẳng hề muốn có cuộc gặp này như nàng "Đi chứ?" anh nói "Ta sẽ ở ngay cạnh nàng thôi, cung"

Nàng ngược mắt nhìn anh "Francis" nàng nói "đừng để em ngã trên bậc thềm. Có bốn bậc ở đó - hoặc có lẽ là năm? Oh, em không thể nhớ là bốn hay năm nữa. Điều gì sẽ xảy ra nếu như em nghĩ là có bốn bậc nhưng thực tế lại là năm?"

"Mắt nàng sẽ nhìn thấy bậc thứ năm" anh nói, nắm lấy tay nàng để khoác lên tay anh. "Nhưng nó chỉ có bốn bậc thôi"

Cỗ xe ngựa đã được mang đến chuồng ngựa phía sau. Carew đang đứng nói điều gì đó với Gabe. Samantha thì đang cúi xuống với Mary, lắng nghe và mỉm cười với cô bé.

Chúa ơi!

Và cô nhìn lên phát hiện ra họ đang đứng bên thềm cửa. Đôi mắt cô sáng lên, điều mà chỉ Samantha mới có thể và đứng thẳng lại. Không có dấu hiệu mang thai ở cô ấy, anh nhận ra. Cô đang mặc một chiếc váy màu xanh da trời nhạt. Nhỏ nhắn, xinh xắn, tóc vàng, cô ấy là tất cả những gì tinh tế và xinh đẹp nhất.

"Francis" cô gọi "Oh, chúng em đã biết anh sẽ đến, nhưng chúng em không thể chắc chắn. Chúng em đã không biết anh đến. Hartley, nhìn xem ai này". "Anh thấy rồi, tình yêu của anh" Carew nói "Thật tốt khi được gặp lại cậu, Kneller"

Nhưng Lord Francis chỉ để tâm một nửa đến anh ta. Samantha nhanh chóng bước đến bên anh với một vẻ háo hức và khuôn mặt rạng rỡ, và cả hai bàn tay đang hướng về phía anh với một vẻ nồng nhiệt. Anh đang tự biến mình thành một kẻ ngớ ngẩn chỉ bởi thực tế là đôi tay cô đang hướng về phía anh nhưng nụ cười đang hướng về Cora, người vẫn đang bám dính lấy cánh tay anh.

"Cora, em yêu" anh nói và ước rằng mình đã không thêm **em yêu** - điều mà nghe có vẻ giả

tạo “Hãy gặp nữ hầu tước Carew. Và hầu tước”. Anh chỉ có cơ hội để hoàn thành phân nửa lời giới thiệu vì Samantha đã buông tay anh ra và nắm lấy tay Cora.

“Mình rất háo hức được gặp cậu” cô nói “Francis là một người bạn thân của mình trong một thời gian dài. Thật xấu hổ khi mà anh ấy kết hôn mà mình và Hartley đã không đến dự. Anh ấy đã tham dự đám cưới của bọn mình, cậu biết đấy”

“Không có gì đâu” Cora đáp.

Carew đã bước đến cạnh họ, anh cúi đầu chào Cora và mỉm cười. “Lady Francis” anh nói “Rất vui được làm quen với cô. Chúng tôi đã rất vui mừng được nghe về đám cưới của hai người từ Bridgwater và Gabriel. Giờ thì hãy nói cho tôi biết cô thấy thế nào về Yorkshire”

Samantha mỉm cười “Hartley thề rằng không có nơi nào trên trái đất có thể cạnh tranh được với vẻ đẹp và cả không khí trong lành với Yorkshire” cô nói “Cậu phải rất cẩn thận khi trả lời câu hỏi này đấy, Lady Francis. Mặc dù cậu đừng để anh ấy bắt nạt. Francis, màu vàng chanh là dành cho buổi chiều sao? Anh và vợ gần như chính xác mặc cùng màu sắc phù hợp với nhau đấy. Em rất mừng khi anh đã khám phá ra mình rất phù hợp với hôn nhân”

Họ quyết định cùng nhau đi dạo ven hồ. Tình trạng của Carew cũng không ngăn anh ta làm những việc giống như những người đàn ông khác, Lord Francis đã nhận thấy – thậm chí là thách đấu với một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh. Carew đề nghị được hộ tống Cora, trông nàng như đang cố gắng để không sợ hãi, có lẽ khi nhìn thấy một hầu tước bình thường không cao hơn nàng là mấy và là người có thể dễ dàng nói về tình yêu đối với việc thiết kế phong cảnh.

Gabe swung his daughter up onto his shoulder and took a hand of his son. Jennifer took the other.

Lord Francis thì đang hộ tống Samantha. Cô dường như quá nhỏ bé. Thậm chí cô còn chưa đứng tới cảm Francis. Có một cảm giác quen thuộc khi tay cô đang đặt trên tay anh, một mùi hương quen thuộc. Anh ngạc nhiên rằng sau sáu năm, anh đã luôn muốn quyến rũ cô. Anh đã nhảy với cô, đi dạo với cô, cưỡi ngựa cùng cô, đã tán tỉnh cô và đã cầu hôn cô. Và chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân mình run rẩy như bây giờ. Anh đang chẳng hề cảm nhận thấy điều gì như những điều trên.

Cô nói chuyện với anh về Highmoor, về việc xây dựng những cây cầu, điều mà cô đã lên kế hoạch cùng Carew sau lần đầu cô gặp anh, khi mà cô thậm chí đã không nhận ra Carew và nhầm anh với một người trang trí phong cảnh, nàng kể với anh và mỉm cười. Cô nói với anh về những gian hàng nhỏ, về ngôi nhà mưa – như cô gọi, cái mà họ đã lên kế hoạch sẽ xây dựng vào năm tới ở phía bên kia cầu. Cô hỏi về Cora, và anh thấy mình đang nói với cô về sự nổi tiếng của vợ anh như một nữ anh hùng. Anh kể với cô những câu chuyện vui về sự chạm trán của nàng với những con chó xù của Lady Kellington và việc nàng đã đuổi theo chiếc mũ của công tước Finchley.

“Em có nghĩ rằng có phải anh đang say mê cô ấy không?” anh hỏi và ngạc nhiên về những điều mình vừa nói mà không cần phải suy nghĩ trước. Cora đã mê hoặc anh. Và giờ cô vẫn đang mê hoặc anh. Anh nghĩ về nàng với một tình cảm mãnh liệt, khi cô nhận ra hầu tước và Cora đang tiến lại gần.

“Phải, em không hề nghi ngờ điều đó, Francis” Samantha nói “Oh, cô ấy có một ochiều cao tuyệt vời và rất thanh lịch. Em sẽ chết vì ghen tị mất. Khi em có sinh nhật 20 tuổi đầu tiên, em vẫn tiếp tục thuyết phục bản thân rằng em sẽ tiếp tục cao thêm. Với một sự tự tin mãnh liệt, thế đấy”

Cora trông thật lộng lẫy ngày hôm nay. Nàng mặc một chiếc váy màu vàng với những nút trang trí màu xanh da trời mà nàng đã mặc trong lần đầu họ gặp nhau ở công viên. Bằng cách nào đó mà bộ váy đã không hề bị hư hại như anh tưởng. Ài đó đã khâu lại vạt váy cho nàng.

Nàng đang nói chuyện với Carew và cười rạng rỡ. Và hầu tước đang mỉm cười lại với nàng.

“Hartley và em sắp có em bé” Samantha nói “Anh biết không? Em cảm thấy rất tự hào mỗi ngày nhưng Hartley thì nói rằng anh ấy không thể chờ được nữa. Em đang không làm anh cảm thấy đỏ mặt đúng không, Francis? Em chưa bao giờ nói cảm ơn anh, cho tất cả những điều anh đã làm cho anh ấy buổi sáng hôm đó ở trung tâm của Jackson. Mặc dù em vẫn sẵn sàng giết anh trước thực tế là anh đã để anh ấy thi đấu. Cả anh và Công tước Bridgwater. Oh, khuôn mặt tội nghiệp của anh ấy đã mất hàng tuần mới cso thể lành lại”

Cô đã không độc chiếm cuộc nói chuyện. Cô nghe anh nói và hỏi anh nhiều hơn về anh và Cora cùng với cuộc hôn nhân của hai người. Nhưng cô khi nói về một chuyện khác, anh để ý, đó là Carew đã trở thành trung tâm của tất cả mọi thứ. Trọng tâm cuộc sống của cô. Trung tâm trong cuộc sống của cô.

Điều đó không gây ngạc nhiên cho Lord Francis rằng đã có rất nhiều người đàn ông ve vãn cô trong những năm qua – họ như cả một đội quân đông đúc – và cô đã chọn Carew. Carew, tất nhiên, là một người rất hiểu biết và giàu có. Nhưng anh biết không phải vì thế. Đó là vì tình yêu. Hiện thực đó không khiến Lord Francis thấy thoải mái “Nếu có thể an ủi” anh nói “Anh dám khẳng định là khuôn mặt của Rushford sẽ có những vết thương không bao giờ lành, Samantha”

“Cái tên đó” Samantha rùng mình “Làm ơn đừng nói nữa. Hãy nói cho em biết Lady Francis có thích Sidley không? Cô ấy có thay đổi gì ở đó không? Cô ấy có gây ra cuộc chiến nào với người đầu bếp không? Thật xấu hổ khi mà anh đã luôn sợ hãi người phụ nữ đó”

“Họ là bạn thân đấy” Lord Francis nói “Họ đã trao đổi công thức nấu ăn và Cora còn ăn ở trong bếp nữa. Anh vẫn không thể đặt chân vào trong bếp”

Cô cười lớn “Lady Francis thật là một người cá tính” cô nói “Em đã trông thấy điều đó trong lần đầu tiên em gặp cô ấy và những gì anh kể đã khẳng định điều đó. Anh thật là một người đàn ông may mắn. Em thật sự rất mừng cho anh. Em hy vọng anh có thể hạnh phúc hơn bất cứ ai em biết”

Cô siết chặt cánh tay anh “Anh cần một người phụ nữ có cá tính, Francis, bởi vì anh là một người rất khác biệt”

Phải, đó là sự thật, anh nghĩ, nhìn về phía vợ anh. Nàng vẫn đang cười vui vẻ với Carew. Nàng dứt khoát là một người rất có cá tính. Có một cá tính khiến người ta mê mẩn. Và những điểm yếu của nàng cũng dứt khoát là rất đáng yêu. Nàng cảm thấy sợ hãi trước tầng lớp quý tộc nhưng không có gì khác nữa, anh nhận thấy. Phải, anh là một người đàn ông may mắn. Anh bất chợt cảm thấy sự vọng lại những ký ức và nỗi nhớ về những tuần qua anh và Cora sống ở Sidley, hiểu về nàng bằng tất cả mọi cách một người đàn ông tìm hiểu về vợ anh ta, học cách điều chỉnh bản thân để phù hợp với nàng, chấp nhận sự thoải mái mà nàng đã đem đến cho cuộc sống của mình.

Anh mong họ có thể trở về đó. Họ sẽ dành phần lớn thời gian ở đó, anh nghĩ, thay vì di chuyển không ngừng giữa London và Brighton và những nơi giải trí khác. Họ sẽ biến Sidley thành nhà của họ. Họ sẽ có những đứa trẻ có đó và dành thời gian với chúng, như Gabe và Jennifer đã có. Nàng đã một lần nói với anh rằng nàng muốn một tá con. Anh hy vọng mình có thể thoát khỏi hiện thực với một con số quá lớn như vậy. Nhưng anh cảm thấy rằng có lẽ Cora sẽ không bao giờ làm điều gì chỉ bằng phân nửa vậy. Anh mỉm cười.

“Francis” Samantha siết nhẹ tay anh lần nữa. Cô đang nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh say mê cô ấy. Jennifer đã nói với bọn em những gì đã xảy ra và em đã lo lắng cho anh. Anh hãy hỏi

Hartley đi. Nhưng em cũng đã quá hy vọng. Lần đầu tiên anh viết thư cho Gabriel rằng hai người bị ép buộc vào đám cưới này, cả hai đã rất khó khăn để có thể kết hôn. Lúc ấy anh đã cứu cô ấy vì cô ấy bị lừa để giải cứu một đứa trẻ được cho là bị kẹt ở trên cây. Cô ấy có vẻ rất tử tế - một người luôn giúp đỡ người khác. Em không thể tin được anh có thể tin anh có thể dụ dỗ đến vậy. Và thực tế là anh đã làm. Em có thể thấy điều đó trên khuôn mặt anh. Em thật sự rất mừng."

Anh cực kỳ thích nàng, anh nghĩ. Cực kỳ. Giờ đây anh hoàn toàn không thể tưởng tượng được cuộc sống của mình mà không có nàng. Anh cố gắng tưởng tượng rằng anh ở đây, một mình, chưa lập gia đình, tự do tự tại. Anh cố gắng tưởng tượng về việc chào tạm biệt Cora khi kết thúc mùa vũ hội nếu như họ không bị buộc chặt với nhau. Anh cố gắng tưởng tượng bây giờ nàng đang ở nhà cùng gia đình ở Bristol và anh ở đây một mình tại Chalcote.

Anh sẽ cảm thấy nhớ nagf. Anh sẽ cảm thấy cô đơn vì vắng nàng. Tiếng cười kia sẽ không bao giờ còn hiện diện trong cuộc đời anh.

Thực tế, anh nghĩ, anh nghi ngờ rằng mình sẽ đến đây. Anh sẽ thấy, như anh đang thấy bây giờ, rằng bạn bè của anh, mặc dù chắc chắn là họ yêu quý anh, thì giờ đây họ cũng đã có cuộc sống riêng, Gabe đã gắn chặt với Jennifer, Samantha với Carew. Như họ vẫn vậy. Anh sẽ là người ngoài cuộc, người không hoàn toàn thuộc về ai bất chấp sự đón tiếp nồng hậu mà anh không nghi ngờ gì sẽ có được. Anh sẽ rất rất cô đơn.

Và anh sẽ nhớ Cora. Anh sẽ nhớ nàng. Vô cùng. Anh sẽ chạy theo nàng. Chắc chắn là vậy.

Vì sao? Vì anh sẽ cảm thấy cô đơn? Hay chỉ vì nàng khiến anh cười thoải mái?

"Phải" anh nói "Anh cực kỳ thích cô ấy, Samantha".

"Em thấy rất nhẹ nhõm đấy" cô nói "Em đã rất sợ rằng em đã làm tổn thương anh. Em sẽ ghét điều đó hơn bất kỳ điều gì khác"

"Lúc đó anh đã nói với em rồi" anh nói, nắm lấy tay cô "rằng anh chỉ đang trêu em thôi, Samantha, rằng anh đang cố trừng phạt em vì đã bỏ rơi tình bạn của chúng ta quá đột ngột và công bố hôn ước với một người đàn ông mà thậm chí anh không nhận ra rằng em quen biết anh ta"

Trong một thoát bốc đồng anh đã nói rằng anh yêu Samantha và sau đó đã phải rút lại lời nói đó, thuyết phục cô rằng anh đang không nói sự thật.

Có phải không? Có phải anh yêu cô? Có phải anh đã từng yêu cô? Cô mà một phụ nữ xinh đẹp, người mà đã là bạn của anh trong nhiều năm. Cô đã kết hôn với người cô yêu. Không hề có chỗ cho anh trong cuộc sống của cô. Anh đã kết hôn với một người khác, người mà anh thật sự yêu thích, người mà anh cảm thấy kết hôn với cô thật đúng đắn, anh nhận ra, ngay cả khi hoàn cảnh không ép buộc thì anh vẫn sẽ làm vậy. Không có chỗ cho Samantha trong cuộc đời anh. Kết hôn, anh nhận ra, là một điều rất riêng tư của mỗi người. Một vũ trụ mà chỉ có hai người và sẽ chỉ mở rộng với sự ra đời của những đứa trẻ.

Phải, có lẽ anh đang nói sự thật. Anh đã rất đau buồn. Nhưng đó là quá khứ. Đây mới là hiện thực. Tương lai của anh đang khoát tay đi dạo cùng với Carew.

"Phải, Em rất mừng, Francis" Samantha nói, anh nghe như cô có vẻ vô cùng nhẹ nhõm "Bây giờ chúng ta có thể tiếp tục tình bạn mà em đã sợ rằng chúng ta đã mất"

Mọi người đã vào trong ngôi nhà nghỉ ven hồ. Tất cả ngoại trừ những đứa trẻ, chúng đã phát mệt vì phải đứng yên, đặc biệt là khi Gabriel đã nói với chúng rằng có chút gió nhẹ có thể đưa thuyền ra xa. Chúng đã chạy ngay ra ngoài để chơi đùa. Cora đi lang thang thêm một lúc nữa. Nàng không làm gì cả ngoài trò chuyện và cười đùa kể từ khi họ bắt đầu đi dạo. Nhưng giờ thì việc trò chuyện và cười đùa đang khiến nàng mệt mỏi.

Trái tim nàng đang rỉ máu. Nàng kiểm tra lại tất cả những điều nàng đã tự nhắc nhở bản thân. Nhưng nàng không thể thuyết phục chính mình rằng nàng đang phóng đại nỗi đau đớn khổ sở của mình. Trái tim nàng đang thật sự rất đau.

Đã quen thuộc hơn khi nàng nghe đến Hầu tước Carew. Nhưng nàng biết ngay khi nàng gặp anh ta rằng nàng nữa bao giờ nhìn thấy anh ta trước đây. Ngay cả khi nàng đã quên khuôn mặt anh thì nàng sẽ không bao giờ quên dáng đi khập khiễng và bàn tay bị quặt lại của anh, cái mà anh đã giữ chặt lại bên cạnh hông. Và sau đó thì tên của hầu tước phụ nhân được nhắc đến – Samantha. Jennifer đã chỉ nhắc đến cô ấy với cái tên Sam. Samantha – cái tên này nghe có vẻ rất quen thuộc, nhưng Cora đã không biết người phụ nữ này hay bất cứ ai có cái tên như vậy. Họ đã kết hôn, chỉ mới vài tháng trước. Và đột nhiên, từ hư không, dường như, khi nàng vẫn đang khoác tay Carew, điều gì đó như một cái búa tạ đập mạnh vào nàng. Nàng gần như có thể nghe thấy tiếng Pamela Fletcher vang bên tai. ***Lord Francis đã luôn là người bạn đồng hành quen thuộc của Samantha Newman trong nhiều năm, cô biết đấy... Anh ta là dành cho cô ấy... Có tin đồn rằng anh ta đã rất đau lòng khi cô ấy kết hôn với hầu tước Carew hồi đầu mùa vũ hội... Anh ta đã gần như tê liệt.***

Samantha, Lady Carew, xinh đẹp với một vẻ quá tinh tế. Cô ấy là tất cả những điều Cora từng ao ước. Cô ấy nhỏ nhắn, xinh đẹp, tóc vàng. Và cô đi dạo bên cạnh và khoác tay anh và nghiêng đầu về phía anh và anh nghiêng đầu về phía cô ấy như thể toàn bộ sự chú ý của anh chỉ tập trung vào đó. Họ trông thật sự rất đẹp đôi bên nhau.

Anh ta là dành cho cô ấy... Anh ta đã gần như tê liệt.

Cora đi dạo hết vòng hồ với Lord Carew, người mà thật sự rất tử tế và là một quý ông khiêm tốn, khiến cuộc trò chuyện của họ trở nên thân thiết, họ đã có một khoảng thời gian vui vẻ và với mỗi bước đi nàng lại nhận thức được Francis đang đi dạo bên cạnh người phụ nữ anh yêu. Vậy mà giờ đây anh đang mắc kẹt lại với nàng, Cora, trong suốt phần đời còn lại.

Nàng bước dọc ven hồ, không để ý tới bất cứ thứ gì, cảm thấy đau khổ như thể không có điều gì hơn được thể. Anh phải cảm thấy căm ghét hết sức việc phải kết hôn với nàng khi mà anh yêu Samantha, hiện thân của sự hoàn hảo của phái nữ. Làm cách nào mà nàng có thể làm vậy với anh? Làm cách nào mà nàng có thể để bản thân bị lôi kéo vào một hành động hào hiệp đến vậy của anh? Đó nên là Samantha, hoặc một ai đó đẹp như Samantha, người mà anh nên kết hôn cùng.

Nàng muốn về cha. Nàng muốn Edgar. Nhưng ngay cả thực tế là làm cách nào nàng có thể đang tự thương hại bản thân như vậy và làm cách nào nàng lại đang cầu xin như một đứa trẻ mong chờ sự giúp đỡ.

“Papa” nàng thì thầm

“Papa!” một giọng nói rít lên và Michael đâm sầm vào nàng.

“Có chuyện gì thế?” Nàng giữ lấy tay cậu bé và nhìn xuống một khuôn mặt đang rất sợ hãi.

“Mary” cậu bé nói, thở hổn hển “Em ấy bị kẹt trên cây” Cậu bé chỉ tay về phía sau. “Em ấy sẽ không tự xuống được. Em ấy sẽ ngã mất. Và đó là lỗi của cháu. Cháu đã gọi em ấy là nhát chết và em ấy đã leo lên đó. Bây giờ thì papa sẽ đánh cháu” Cậu bé bắt đầu khóc thút thít.

Một đứa trẻ bị kẹt trên cây. Cora nhăn mặt, nhưng đây không thể là một mưu mẹo. Không có tên côn đồ với hơi thở hôi thối gắn với những lời cầu xin sự giúp đỡ “Đi nào” nàng nói, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu. “Chúng ta sẽ giải cứu Mary cùng nhau. Cô là một người leo cây cực siêu. Cô cũng có một người anh trai, cháu biết đấy, và đã bắt kịp anh ấy khi bọn cô lớn lên bên nhau. Cha cháu sẽ không cần phải biết chuyện này. Đây sẽ là bí mật của chúng ta nhé”

Nàng bước dọc theo hàng cây, quên tất cả về sự thương hại bản thân và sự đau khổ. Có một đứa trẻ đang sợ hãi, thậm chí là gặp nguy hiểm. Một đứa trẻ bé nhỏ đang ngồi trên một nhánh

cây sồi già, bám vào nó bằng cả hai tay trong khi chân cô bé đang lơ lửng trên mặt hồ. Một em bé quá sợ hãi để có thể khóc thét.

“Giữ chắc nhé, Mary” Cora gọi với một giọng vui vẻ, kéo chiếc mũ khỏi đầu và ném xuống cỏ, và túm mạnh chiếc váy kéo nó lên quá mắt cá chân bằng một tay “Cô đang đến đây. Cháu đang khá là an toàn ở đó đấy. “Cô Cora, cẩn thận đấy” Michael gọi khi nàng đang bắt đầu tiến về phía trước.

CHƯƠNG 17

Anh nhận ra nàng đã rời khỏi nhà nghỉ nhưng không chạy theo nàng ngay lập tức. Có lẽ sau tất cả, nàng đang cảm thấy choáng váng, anh nghĩ, và sẽ để cho nàng một vài phút riêng tư. Nhưng sau khi anh lặng lẽ rời đi và tìm kiếm nàng ở cả hai hướng. Thì tất cả mọi người bắt đầu theo anh ra ngoài.

Không có dấu hiệu nào của nàng. Chỉ có Michael đang đứng bên dưới một cây sồi già, nhảy từ chân này qua chân kia, hoặc dường như đang làm vậy, cho đến khi cậu bé phát hiện ra họ. Sau đó, cậu bé chạy về phía mọi người và vẫy tay một cách hoang dại.

“Không. Quay lại” anh có thể nghe thấy rõ ràng khi anh tiến gần hơn “Quay vào nhà đi”

“Mischief” Bá tước Thornhill thì thầm vào tai Lord Francis “Có một điều gì đó không muốn chúng ta biết. Không nghi ngờ gì là điều này liên quan đến những bộ quần áo tốt bị phá hủy hoặc ướt hoặc bị bẩn hoặc rách hoặc cả ba” Bá tước lên giọng. “Có chuyện gì vậy, Michael?”

“Mary đâu?” Nữ bá tước hỏi.

Cora đâu?

Michael bật khóc “Đó là lỗi của con, papa” cậu bé nói “Con là owning up, như cha nói con nên làm”

“Mary đâu?” Nữ bá tước hỏi gay gắt.

“Con đã gọi em ấy là nhát chết” Michael nói với một tiếng rên rỉ “Và em ấy đã trèo lên cây. Em không xuống được. Em sẽ ngã mất”

“Quý thật” Bá tước lăm bắm, bước nhanh về phía cây mà con trai anh vừa chỉ “Cha đã nói **gi** về việc dạy Mary những trò nguy hiểm? Em con chỉ lớn hơn đứa trẻ sơ sinh một chút thôi”

Michael nhảy dựng lên “Nhưng em ấy sẽ an toàn thôi, papa” cậu bé nói “Cô Cora đã lên đó để giải cứu em rồi”

Lord Francis không cần nghe đến điều đó. Khi ánh mắt anh nhìn lên cái cây Michael chỉ, anh đã nhìn thấy thứ gì đó như người ngoài hành tinh đáp xuống những nhánh cây. Một thứ gì đó màu vàng và xanh. Một thứ gì đó với mắt cá chân rõ ràng đang để trần.

Dĩ nhiên là cô Cora đã lên cho công cuộc giải cứu.

Anh có lẽ sẽ phá ra cười nếu không nhìn thấy Mary, một đứa trẻ bé xíu ngồi trên một nhánh cây cheo leo giữa hồ. Jennifer, với cả hai tay đang che miêng, cũng nhìn thấy đứa trẻ và bật ra một hơi thở hỗn hển. Samantha đã vòng một cánh tay qua vai cô ấy và xoa dịu lại tiếng thở đứt quãng.

Lord Francis và Hầu tước Carew nhanh chóng bước đến sau bá tước dưới gốc cây.

“Giữ yên đấy, Mary” bá tước nói với một giọng bình tĩnh khủng khiếp “và đừng nhìn xuống. Cô Cora và cha sẽ đưa con xuống ngay bây giờ thôi”

Đó là bằng chứng cho thấy Gabe không hề mất bất kỳ kỹ năng trèo cây thời niên thiếu nào, Lord Francis nghĩ. Cora đã chui vào trong nhánh cây mà Mary đang ngồi. Nàng trò chuyện với đứa trẻ như thể cả hai đều đang ngồi trên khoảng sân rộng trước nhà trong một giờ rảnh rỗi. Nàng đang để lộ ra mắt cá chân ngọt ngào của mình – hoặc có lẽ không quá ngọt ngào, có lẽ, khi

mà anh nhớ rằng nàng đã để lộ nó cho cả hai người đàn ông khác như anh.

“Để đó cho tôi, Cora” bá tước nói khi anh trèo lên gần nàng “Cô xuống đi. Cần thận đấy. Frank đang ở dưới đó để đỡ cô rồi”.

Nhưng nàng đang ngồi trên nhánh cây và đang rất cẩn thận trượt về phía Mary. Cành cây kêu cọt két và Jennifer, đang đứng đầu đó phía sau Francis, đang cố nén lại hơi thở hỗn hển của mình.

“Ngài sẽ không thể đến gần với cô bé từ phía thân cây” Cora nói, giọng nàng rất bình tĩnh “và nhánh cây này không hề khỏe. Nó có thể chịu được sức nặng của tôi, không phải ngài. Tôi sẽ giao lại cô bé cho ngài”

Cành cây lại kêu cọt két lần nữa. Cũng như Jennifer. Samantha đang thở hỗn hển. “Cô đang ở phía trên mặt nước” Lord Carew gọi với lên, giọng anh cũng rất bình tĩnh “Đó ít ra sẽ là một cú hạ cánh nhẹ nhàng nếu cành cây không giữ được. Cô có biết bơi không, Lady Francis?” “Dĩ nhiên là cô ấy biết bơi” Lord Francis nói “Cô ấy đã cứu một đứa trẻ từ một con sông ở Bath hồi năm nay” Anh cao giọng “Cần thận đấy, em yêu”

Nàng vẫn đang ngồi cạnh Mary, cười với cô bé. Váy nàng đang bị kéo lên quá đầu gối. Gabe đã nghiêng ra phía thân cây, vươn một tay ra nhưng không đủ để kéo cô con gái khỏi chỗ cô bé đang giữ.

Nàng quả là một người cực kỳ bình tĩnh, Lord Francis nghĩ, nhìn chằm chằm tán thưởng, ước rằng Carew sẽ hạ thấp mắt anh ta xuống.

“Mary” nàng nói với một giọng như đang trò chuyện, mặc dù giọng nàng nghe rất rõ từ phía dưới “Cô sẽ đón cháu. Cô muốn cháu giả vờ rằng cô là mẹ hoặc cô trông trẻ sẽ đón lấy cháu trong cũi. Cháu không cần chống lại cô. Cô có thể đưa cháu cho cha cháu, và cha cháu sẽ để lại cháu an toàn bên cạnh mẹ. Được chứ?”

Mary không trả lời. Nhưng cô bé có gật đầu. Có lẽ cô bé quá sợ hãi bởi viễn cảnh sẽ xảy ra khi đã an toàn trên mặt đất, Lord Francis nghĩ. Cora nâng cô bé từ từ lên tay mình và đặt cô bé xuống trên một cành cây khác, nơi mà Gabe có thể với tới. Anh đỡ lấy cô bé bằng một tay và dùng đưa một chút giữa cơ thể mình và thân cây. “Đó” Cora nhanh nhẹn lên tiếng, mỉm cười rạng rỡ “Cũng không quá khó, thật sự là không có gì nguy hiểm cả”

Nhánh cây không đồng ý với nhận định đó. Nó kêu cọt két và rền rĩ hơn nữa. Sau đó, với một vết nứt như thể một viên đạn vừa xuyên qua, cành cây rời khỏi thân cây rơi xuống nước, cùng với một tiếng thét lớn kèm theo đó.

Jennifer đang đứng cách đó vài feet dưới thân cây, cánh tay cô đưa ra. Nhưng cô đang quay đầu và hét lớn. Samantha cũng đang hét. Carew thật sự đang kêu lên. Và Gabe, đang trượt dần xuống cùng với Mary trên tay. Michael thì đang hò reo thích thú. Mary thì đang khóc lớn tiếng.

Lord Francis, đang đảm bảo với bản thân là không phải vợ anh đã rơi xuống cùng với nhánh cây, đang quỳ trên đầu gối và vươn tay về phía nàng. Anh đang cười toe toét. Nếu mọi người để ý kỹ hơn có lẽ họ cũng sẽ làm vậy. Chỉ Cora mới có thể làm được thế này, anh nghĩ.

“Thôi nào, Cora” anh nói, khi nàng đang thở hỗn hển và phun nước phì phì “Nắm lấy tay anh”

Tiếng thét của nàng bị cắt nàng bởi những tiếng ồ ồ. Tuy vậy, nàng vẫn đang cố sức ngoi lên để tiết lộ với anh cùng đôi mắt mở to hoảng sợ “EM-KHÔNG-BIỆT-B-”

Nàng lại chìm xuống, nhưng Lord Francis không chờ để nghe hết những gì nàng đang cố diễn đạt. Anh đang trượt nhanh xuống mép bờ hồ và hét lớn.

Nàng đã chiến đấu với dòng nước một cách hoang dã. Anh đã đặt một cánh tay nàng lên vai mình, xoay nàng lại và kẹp cánh tay còn lại bên dưới cằm nàng trước khi anh bơi lại và kéo nàng về phía bờ. Nhưng anh lơ mọi người đi và lôi nàng về phía mình. Nàng đang hơ như thể

vừa uống hết một hồ ước. Nàng đang quỳ trên cả tứ chi ho sặc sụa và thở khò khè, nắm chặt những cây cỏ tội nghiệp trong tay. Bộ váy của nàng đứt khoát là đã hỏng hẳn đang bám chặt vào nàng như một làn da thứ hai. Mái tóc nàng vẫn còn một ít chưa bị xổ tung như phần còn lại đang lung lẳng trước mặt nàng như một cái đuôi chuột.

Lord Francis đang quỳ bên cạnh và cố gắng vỗ vào lưng nàng “Đừng chống lại, Cora” anh nói “Nàng đang lấy lại hơi thở. Cố gắng thư giãn nào”. Cuốn cùng nàng cũng có thể thở hỗn hển “Oh” nàng nói, nhìn xuống bãi cỏ “Em muốn chết”

“Anh nghĩ rằng em có thể chết trong buổi chiều nay rồi, em yêu” anh nói. Anh nhiaan ra tay chiếc áo màu vàng chanh của mình và đứt khoát là nó đã hỏng. Anh bắt đầu cảm thấy những cơn gió mà Gabe đã nói rằng chung sẽ đưa những con thuyền ra.

“Em muốn chết” nàng lặp lại

“Khăn” Jennifer nói “Có khăn tắm và chăn ấm trong nhà nghỉ ven hồ.

Lord Francis vỗ nhẹ vào lưng vợ anh, lần này là để trấn an. Anh hiểu nàng đang muốn lặng lẽ chìm luôn khỏi thế giới. Nàng không thể đứng thẳng lên và nhìn vào bất cứ ai.

“Ở đây, Cora” Bá tước ở phía bên kia của nàng đang quỳ xuống và đặt lên nàng áo khoác của anh “Sam và Hartley sẽ mang khăn tắm và chăn ra ngay thôi. Chúa ơi, cô đã rất dũng cảm. Cô phải biết rằng cành cây sẽ gãy ngay khi cô nỗ lực nâng Mary lên. Tôi không biết làm cách nào để có thể cảm ơn cô cho đủ”

Mary đang khóc lặng lẽ trên vai mẹ. Giọng Jennifer đầy nước mắt khi cô lên tiếng “Với mình, cậu luôn là một nữ anh hùng đã cứu cuộc sống của Mary, Cora” cô nói “Cậu đã mạo hiểm bản thân để cứu con bé và đã gần như mất nó. Cậu thật quá tuyệt vời. Francis là một người hết sức may mắn và tìm thấy cậu”

“Tất cả đều là lỗi của con” Michael bắt đầu òa khóc “Con gần như đã giết Mary và cô Cora. “Sẽ rất công bằng nếu cha đánh đòn con, papa”

“Đó đứt khoát là một hành động hết sức hào hiệp của con, con trai” cha cậu nói khô khan “Cha nghĩ rằng sự khiếp sợ đã đủ là hình phạt của con rồi. Nhưng trên đường về nhà cha và con sẽ có một cuộc nói chuyện nhỏ về sự bảo vệ mà chúng ta nợ những quý cô đã được đặt dưới sự bảo vệ của chúng ta. Và mặc dù những quý ông có quyền được khóc khi có một lý do chính đáng, như mama và cha đã từng nói với con, thì họ cũng không kêu la và rên rỉ kéo dài sự thương hại”

Michael bắt đầu nín khóc.

Samantha và Carew đã trở lại với một đồng khăn và chăn. Đủ để làm ấm toàn bộ số chuột bị chết đuối.

“Quấn mình lại, cả hai người” Carew nói “Và nhanh chóng về nhà thôi. Samantha và tôi sẽ đi trước nhanh nhất có thể, nếu chúng tôi có thể, Jennifer, hãy bảo người làm đun nước nóng ngay lập tức. Ít nhất thì hôm nay cũng là một ngày ấm áp, mặc dù tôi không thể hình dung được hai bạn có thể cảm nhận điều đó ngay bây giờ”. Nhưng Cora vẫn đang quỳ trên hai tay và hai chân qua sát kỹ lưỡng những nhánh cỏ với từng inch “Tôi muốn chết”, nàng lẩm bẩm.

“Tôi nghĩ rằng tốt nhất là các bạn để chúng tôi lại một mình” Lord Francis nói, lấy chăn và quấn chặt hơn nữa quanh vợ anh sau khi đã bỏ chiếc áo của bá tước ra “Chúng tôi có thể bỏ quần áo ướt và Cora có thêm thời gian để hồi phục”

Anh có thể thấy trong nháy mắt rằng tất cả đều hiểu. Cora đang lúi húi dưới tấm chăn như thể nàng đang cố dựng lên một chiếc lều để đầu nàng lọt thỏm trong chiếc chăn.

“Hãy quay trở lại khi nào hai bạn sẵn sàng, được chứ.” Bá tước nói “Chúng tôi sẽ chờ có đồ uống nóng sẵn sàng cho cả hai và đủ nước để hai bạn có thể tắm. Nắm lấy tay cha nào, Michael. Chúng ta sẽ rời bước về nhà. Mary có quá nặng với em không, Jennifer”

“Em sẽ giúp chị ấy” Samantha nói. Nhưng trước khi rời đi với Jennifer và đứa trẻ, cô quỳ xuống và đặt nhẹ tay lên đầu Cora “Cậu đã dũng cảm tuyệt vời, Lady Francis” cô nói “Mình thật sự rất ngưỡng mộ sự can đảm của cậu”

“Bravo” hầu tước lặng lẽ thêm vào “Tôi đã không nghĩ ngợi gì khi nhìn lên và không thấy gì cả. Nhưng sẽ rất khác khi ở trên đó và nhìn xuống và biết rằng có nguy cơ bị ngã xuống. Hãy nhận lời chúc mừng của tôi đối với lòng can đảm của cô, thưa cô”

“Oh, Francis” Samantha nói “Chiếc áo khoác tội nghiệp của anh. Nó đã thật sự rất lộn lầy”

Nàng có thể nghe thấy họ đang rời đi. Nàng biết anh thì không. Nàng ước gì anh cũng đang làm vậy. Nàng muốn ở một mình. Nàng muốn chạy xa cả triệu dặm khỏi đây. Mà tốt nhất là chết luôn cũng được.

“Cởi chiếc váy ướt của em ra đi, Cora” anh nói. Rằng anh cũng đang va lập cập. Giọng anh đến từ một nơi nào đó quanh nàng và nhận thấy một kẻ ngớ ngẩn đang khoa tay múa chân bên cạnh mình. Anh đang ném áo khoác xuống cỏ. Chiếc áo khoác tội nghiệp của anh đã bị hủy hoại. Đây là chiếc thứ hai của anh mà nàng đã làm hỏng. Thứ gì khác rơi trên đó. Đó là quần của anh.

“Không có ai ở đây cả” anh nói “và cũng sẽ không ai quay trở lại đây. Em sẽ cảm thấy tốt hơn khi nàng bỏ bộ đồ ướt kia ra, lau khô và quấn mình trong chăn. Anh sẽ trải quần áo chúng ta ra dưới ánh mặt trời. Chúng sẽ khô nhanh thôi”.

Những điều anh đang nói có nghĩa là gì. Nhưng **đang** có ai đó ở đây. Anh đang ở đây. Nàng không muốn anh trông thấy mình. Nàng đang cảm thấy cực kỳ **kinh khủng**. Nàng cởi bỏ bộ váy ướt dưới lớp bảo vệ của chiếc chăn, sau đó, với chút do dự, nàng cởi luôn chiếc áo lót, kéo đôi tất lùa ra. Một chiếc giày vẫn còn bám dính lấy chân nàng. Chiếc kia thì không. Có lẽ nó đã được an nghỉ dưới đáy hồ. Nàng cố kéo những lọn tóc còn sót lại ra khỏi búi nhưng đó quả là một sự cố gắng vô vọng.

“Đây” anh nói “Dùng cái khăn này xem”. “Tắm chăn đã khiến em khô ráo hơn rồi” nàng nói “Francis, em chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ đến chết như vậy trong đời”.

Anh im lặng trong khoảng hai phút. Nàng ngờ rằng anh đã quay qua một chút để nhặt lại những bộ đồ ướt đang nằm trên cỏ. Sau đó, anh ngồi xuống cạnh nàng, đang quấn một chiếc khăn khác, nàng nhận ra một lúc sau đó. Bằng cách nào đó anh đã phá vỡ sự bình tĩnh của nàng, giữ lấy nàng và xoay nàng lại kéo về phía mình. Anh đã thực hiện điều đó rất khéo léo. Nàng nắm chặt tấm khăn hơn nữa và đang cố gắng để chìm nghỉm dưới nó nhưng không thành công lắm.

“Thật sự là không cần cảm thấy xấu hổ, em yêu” anh nói. Vươn một cánh tay ra khỏi tấm chăn và hướng về phía vai nàng. “Những gì em làm là rất dũng cảm, anh không biết Gabe sẽ làm thế nào để đưa Mary xuống mà không có em”

“Có lẽ là với một cách nào đó nhanh hơn và dễ dàng hơn” nàng nói

“Không”. Những ngón tay anh đang đùa nghịch trên tóc nàng, đang gỡ dần những nút thắt một cách kiên nhẫn. Nhưng đột ngột tay anh dừng lại trong im lặng. Cora có thể nhiaan thấy có một đàn ngựa đang phi nước đại về phía mình. Nàng gập người và chuẩn bị tinh thần “Cora, em **không biết bơi?**”

“Em chưa bao giờ cố gắng nói dối” nàng nói “Edgar đã cố thuyết phục em rằng nước nặng hơn em nhưng em chưa bao giờ tin thế. Em đã từng mong có thể chìm như một hòn đá khi em nhấc chân lên từ dưới nước, và em đã luôn làm thế”

“Vậy thì làm cách nào” anh nói “mà nàng có thể cứu được cháu trai của Bridger?” Đó là một điều hết sức lộn xộn. Nàng đã cố gắng để đánh chính hưng không ai sẵn sàng lắng nghe nàng khi đó.

“Em nhảy xuống mà chẳng suy nghĩ gì cả” nàng nói “Em túm được cậu bé và cố gắng cứu nó. Nhưng em chỉ có thể kéo cậu bé xuống theo mình. May mắn là, bọn em đang ở ngay bên cạnh bờ sông và Edgar đã đưa tay ra, em chỉ phải nắm lấy và anh ấy kéo chúng em lên. Anh ấy đã nói với em sau đó là cậu bé Henry biết bơi và rằng cậu bé chỉ đang lặn xuống. Rốt cục thì, lẽ ra là em đã có thể **đìm chết** cậu bé. Edgar nói em thật dằn dặt – anh ấy nói thế suốt – và có lẽ em đúng là vậy. Và em trở thành một nữ anh hùng tuyệt vời trong khi Edgar bị chỉ trích là hèn nhát vì anh ấy đã không nhảy xuống. Anh ấy nói điều đó là không cần thiết vì cậu bé Henry đang ở rất **gần**”.

Đó quả là một câu chuyện, dài khủng khiếp. Và bây giờ thì Francis cũng đã biết nàng ngoan đạo đến mức nào. Anh đang ngửa đầu và hét lên với những tiếng cười lớn trong khi dạ dày nàng đang biểu tình trong sự sỉ nhục.

“Cora” anh nói khi đã cố gắng để lấy được kiểm soát “Em thật là vô giá. Chỉ có mỗi em! Em thật sự là niềm vui sống của anh đấy”

Cuối cùng, nàng cũng đang thành công trong việc đào hang để lấp lên tận đỉnh đầu. Nàng đang tựa trán lên đầu gối và siết chặt hai tay “Em muốn về nhà” nàng nói.

Bàn tay anh nhẹ nhàng xoa trên cổ nàng lần nữa. “Không, em yêu” anh nói “Điều đó là không cần thiết. Thật đấy. Điều gây cản trở cho em là bằng chứng của lòng dũng cảm tuyệt vời để tất cả mọi người dõi theo. Họ đang chờ chúng ta ở nhà, Cora, để cảm ơn một lần nữa. Tin anh đi, họ sẽ luôn ghi nhớ, ngưỡng mộ và biết ơn những gì em làm”

Ý nghĩ trở lại Chalcote thật đáng sợ. Nhưng ý nàng không phải vậy “Em muốn về **nhà**” nàng nói

Giọng anh trở nên mạnh mẽ hơn “Chúng ta sẽ về, em yêu” anh nói “Sáng mai. Ta cũng thấy nhớ Sidley. Chúng ta sẽ về nhà và dành phần còn lại của mùa hè ở đó”

“Về Bristol, không phải Sidley” nàng nói “Em muốn về với papa, Francis. Nơi mà em thuộc về. Anh phải ở lại đây với bạn anh. Anh sẽ hạnh phúc hơn khi em đi. Cả hai chúng ta đều vui vẻ”

Nàng ngẩng lên, khuôn mặt lộ ra từ trong chăn. Và anh nhìn gần hơn, cau mày khi tìm kiếm khuôn mặt nàng.

“Cora” anh nói “Thế là sao? Ta đã làm tổn thương nàng? Nhưng ta không cố ý cười vậy. Ta cười chỉ vì cảm thấy thích thú với sự dạn dĩ đặc biệt của nàng. Nàng luôn hành động trước khi suy nghĩ khi trông thấy ai đó gặp nguy hiểm, phải không? Đó là một khía cạnh rất thú vị trong nhân cách của nàng. Nhưng đáng lẽ ra ta không nên cười. Làm ơn tha lỗi cho ta”

Khuôn mặt anh mờ đi trước tầm nhìn của nàng. “Em rất xấu xí” nàng nói. Xấu từ trong ra ngoài. Nàng còn rất hèn nhát, co rúm người và tự thương hại. Nàng chưa bao giờ như vậy trước khi **không** giải cứu Henry và trước khi đến London tham dự **vũ hội**. Trước khi gặp Francis và trở nên đủ **ngu ngốc** để yêu anh. Ngày trước nàng cũng là người có tự trọng chứ.

“Xấu xí á?” Anh lặp lại từ đó với âm thanh bị bóp nghẹt “Xấu xí, Cora? Nàng?”

“Em cao như đàn ông” nàng nói “Em còn có bàn chân và tay lớn. Và em – em thật tròn trĩnh. Em có một khuôn mặt thô kệch và một mái tóc như bụi cây quả ngấy. Em xấu xí và lẽ ra anh phải ghét em”. Phải. Làm thế nào mà nàng lại đang rên rỉ, ăn vạ, và tự thương hại thế này? Và nàng đang cực kỳ cảm thấy ghét bản thân bây giờ. Ghét bản thân mình vì đã cảm thấy tự căm phẫn.

“Cora” sự ngạc nhiên hiện rõ trong mắt anh. Nàng chớp mắt và nhận ra “Ta có thể nhớ nàng đã rất lo lắng về kích thước bàn chân mặc dù ta không hề cảm thấy nó quá lớn, ta không có ý tưởng nào là nàng xấu xí. Ta rất ngạc nhiên. Gần như không thể nói thêm được. Làm thế nào mà nàng không nhận ra rằng bản thân nàng rất xinh đẹp?”

“Ha!” Nàng sẽ rất tự hào trước sự khinh miệt của cả thế giới, nàng chỉ có thể ném ra một từ duy nhất nếu không cảm thấy quá khốn khổ đến thế.

“Cora” anh vật lộn với nàng trong một lúc, nhưng anh đã giành chiến thắng – tất nhiên. Chấn của nàng đã trượt xuống và phơi bày nàng gần như hoàn toàn dưới ánh mặt trời. Và tầm nhìn của anh, di chuyển chậm chậm xuống dưới đến những ngón chân nàng. “Em hoàn toàn không giống số đông, em yêu. Anh nghĩ rằng sẽ phải đồng ý rằng khuôn mặt em không quá nổi bật theo tiêu chuẩn thông thường. Nó quá cá tính cho những vẻ đẹp nhạt nhẽo. Tóc của em rất – rực rỡ. Anh rất nhỏ mọn khi cảm thấy kể từ cuộc hôn nhân của chúng ta rằng chỉ có mình anh được phép trông thấy tình trạng rực rỡ nhất của chúng, khi chúng xõa xuống. Cơ thể em – uhm, có lẽ tốt hơn là anh mang những khoảnh khắc đáng sỉ nhục của anh ra trong đêm tân hôn của chúng ta. Anh – đã kết thúc quá nhanh bởi vì anh bị mất kiểm soát. Bởi vì – vẻ đẹp của em, Cora. Em thật sự - tuyệt vời. Em có thể thấy những điều em đã làm với anh không?”

Francis. Luôn luôn quá hào hiệp. Nàng nâng một tay lên vào chạm vào má anh nhưng lại để chúng rơi xuống, một lần nữa.

“Em ước rằng em có thể trở nên xinh đẹp cho anh” nàng thì thầm “xinh đẹp như cô ấy”

“Cô ấy?” Mắt nàng dán chặt vào nàng.

“Cô ấy rất nhỏ bé và thanh nhã và đáng yêu và có một mái tóc vàng” nàng nói “Và cũng rất ngọt ngào. Em ước rằng em có tất cả những điều đó để dành cho anh, Francis. Hoặc chỉ cần hơn là bây giờ, em ước em đã nói không khi anh hỏi cưới em. Em gần như đã nói không nhưng em khi em mở miệng để nói thì tiếng vang lại tuột ra. Cô ấy luôn dễ thương như việc em luôn quá cao”

“Chúa tôi” Anh cúi đầu xuống ngay bên dưới cằm nàng. “Em đang nói về Samatha. Em biết! Ah, Cora, anh đã không nghĩ là em biết.”

Nàng luồn những ngón tay trong tóc anh “Ồ mà” nàng nói “Anh đã nói rằng em không phải người phụ nữ mà anh lựa chọn. Nhưng anh đã luôn đối xử tốt với em, Francis. Em nghĩ em sẽ muốn về nhà, dù vậy. Nhà của papa”

“Ah, Cora” anh nói. Ngẩng đầu lên và nhìn sâu vào mắt nàng “Anh sẽ không thể biết có em, em yêu. Nếu như có ai đó em say mê trước khi chúng ta kết hôn – và thật sự, anh không muốn biết. Anh sẽ cảm thấy mình thua kém, không an toàn. Anh sẽ biết rằng em không kết hôn với anh bởi tình yêu và anh sẽ tưởng tượng rằng em yêu anh ta – rằng em vẫn yêu. Anh ước rằng em không biết về Samantha.”

Cô vuốt những ngón tay qua mái tóc anh “Anh phải thừa nhận” anh nói “rằng mặc dù sự mãn nguyện anh tìm thấy với em trong tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân, ah đã có chút sợ hãi về viễn cảnh gặp lại cô ấy. Anh không cần làm vậy. Em đã đi dạo cùng cô ấy và tất cả những gì anh có thể thấy chỉ là em – chiều cao thanh nhã của em khiến Samantha cực kỳ ghen tị. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là chúng ta và anh đã mong muốn thế nào rằng chúng ta đang ở nhà một mình với nhau trong thiên đường riêng tư ấy. Tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là được ở bên em, nói chuyện với em và cười cùng em, và được yêu em. Có lẽ cũng tốt vì anh đã đến đây. Anh khám phá ra những cảm xúc anh có với em. Đừng bỏ anh. Làm ơn đừng bỏ anh. Cho anh cơ hội để làm em hạnh phúc như em có thể có với anh. Để anh yêu em như anh đang yêu em”

“Francis”. Nàng vuốt những ngón tay qua gương mặt anh và qua mái tóc “Em thật sự quá ngu ngốc. Em đã luôn yêu anh ngay cả khi em nghĩ rằng – oh, **anh biết**”. Nàng có thể cảm thấy

mình đang đỏ mặt.

Anh mỉm cười chậm rãi với nàng.

“Bên cạnh đó” nàng nói với một tiếng thở dài “Em có lẽ chưa sẵn sàng để về nhà với papa. Ít nhất là em cũng nghĩ vậy. Em biết tất cả nhưng đã gạt bỏ. Em sẽ ở lại với anh. Em nghĩ chúng ta sắp có con. Không có chuyện gì xảy ra từ khi chúng ta kết hôn và có điều gì đó đang đến trong khoảng tuần trước”

Anh cúi xuống và để đầu mình nghỉ ngơi trên ngực nàng. Anh không nói gì. Nhưng có thể nghe thấy anh đang thở chậm và sâu.

“Francis” nàng nói với một vẻ nuông chiều sau một lúc, nhìn lên những tán cây và những đám mây nhỏ mịn trên bầu trời xanh “anh có sẵn sàng cho việc em đang trở nên to hơn nữa không? Anh có sẵn sàng nghĩ rằng em có chút xinh đẹp?”

Anh đang rên rỉ.

“V – ngực của em không quá lớn đúng không, Francis?” nàng hỏi với một vẻ lo lắng “Hông em cũng không quá to đúng không?”

Anh đang cười toe toét khi ngẩng đầu lên nhìn nàng. Anh cũng đang đỏ mặt và có một điều gì đó trong mắt anh “Liệu anh có thể chứng minh cho em như thế nào là đẹp và hấp dẫn với anh không, em yêu?”

“Ở đây sao?” Giọng nàng cao vút thêm vài tone “Bây giờ? Nhưng điều đó thật sự không đúng đắn khủng khiếp phải không, Francis?” “Cực kỳ, cực kỳ khủng khiếp” anh đáp. Nhưng một ngón tay cái của anh đang trêu chọc núm vú nàng.

“Francis” nàng nói “anh **không bao giờ** cư xử đúng đắn cả”

“Liệu anh có nên dừng lại?” anh nói hỏi trên miệng nàng mà không cần phải rời khỏi đó.

“Không” nàng vội vàng nói “Không, em sẽ không nói với bất kỳ ai đâu. Em hứa. Oh, anh đang làm gì đấy?”

Nhưng điều anh làm đang trở nên vô cùng thú vị và nàng đã không thể suy nghĩ sáng suốt hơn về ánh sáng mặt trời, rằng giờ vẫn là ban ngày hoặc những thứ không thích hợp. Ít nhất là trong một lúc lâu.

Họ nằm bên nhau, tay trong tay trên bãi cỏ, nhìn lên bầu trời. Anh nghĩ rằng mình có thể ngủ trong vài phút. Anh chưa bao giờ làm tình bên ngoài trời. Đó sẽ là kinh nghiệm mà anh có thể lặp lại và anh chắc chắn sẽ làm vậy khi có một đối luôn sẵn sàng. Anh siết chặt tay nàng “Họ sẽ tự hỏi khi nào chúng ta mới quay trở lại” anh nói “Có lẽ chúng ta nên bắt đầu suy nghĩ về điều đó.”

“Em nên chết luôn” nàng nói, nhưng nàng nghe có vẻ vui với viễn cảnh trông cái chết của chính mình.

Anh không thể cưỡng lại “Họ có thể đều biết rõ những gì chúng ta đã làm” anh nói “Họ sẽ chào đón chúng ta về với gương mặt ửng hồng và đôi mắt quỷ quyệt”. Anh không nghi ngờ gì đó sẽ là sự thật.

“Em nên chết luôn!” nàng khẳng định lại “Và tất cả họ sẽ tím mặt vì ghen tị” anh nói “Không khi ngờ gì là không ai trong số họ có can đảm để làm điều chúng ta vừa làm”.

“Ai đó có thể đến, Francis” nàng nói “Em sẽ chết mất”

“Thực tế là” anh nói “trong khi em đang thở hổn hển và chìm đắm trong đam mê, một tá người làm vườn đã đứng lên từ các bụi cây. Nhưng họ không ở lại lâu. Họ đều rất kín đáo”

Nàng rít lên và anh đang bịt mắt cố ngăn lại tiếng cười “Anh thật khủng khiếp” nàng nói, nhận ra quá muộn rằng anh đang trêu chọc mình “Francis, em chỉ muốn co rúm người khi nhớ lại. Em không thể ngừng nhớ về nó”

“Bây giờ thì những khoảnh khắc xấu hổ của em đã có thể được nhắc đến rồi à, em yêu?” anh hỏi.

“Em đã ngồi trên cành cây đó” nàng nói “sau khi trao Mary cho Gabriel thì em đã có chút run rẩy và sợ hãi bởi em đã luôn sợ độ cao. Đừng có cười, Francis. Thật không tử tế chút nào. Nhưng em đã không chỉ đơn thuần nói vậy, phải không? Em không thể cảnh báo anh phải sẵn sàng chỉ bởi vì em không biết bơi. Ôi không. Em có thể sẽ không bao giờ giữ yên lặng được. Em đã làm tăng thêm vẻ ngu ngốc và sự bạo dạn ngớ ngẩn của mình. Em đã nói vậy?”

“Phải. Vậy cũng không quá khó, đúng không?” Lord Francis nói “Thật sự là không có gì nguy hiểm cả”.

“Thật là một lời an ủi hoàn hảo” nàng nói với một tiếng rên rỉ “Nhưng câu hỏi cuối của em chỉ là câu hỏi tu từ thôi mà. Đừng có mà *cười*”

Lord Francis đang bắt đầu cười lớn.

“Và nhánh cây chọn thật đúng thời điểm để gãy.” Nàng nói “Thật hoàn hảo để biến em thành trò cười. Em chắc phải trông rất thanh nhã. Francis. Với tất cả tay chân và sự hoảng sợ và tiếng la hét”.

Anh cười lớn “Anh có thể đảm bảo với em” anh nói “rằng chúng ta không phải đứng xếp hàng ở bên bờ hồ để đánh giá sự sang trọng trong cú ngã của em, Cora”. Anh không thể ngừng cười “Đó sẽ là thứ đứng đầu danh sách chủ đề các cơn ác mộng của em trong mười năm tới”

“Oh, anh không hy vọng thế” anh nói. “Không, không, em yêu, anh hoàn toàn tự tin rằng. Em sẽ tìm thấy một điều gì đó khác để thay thế cho những điều đó trước khi một tháng tới kết thúc”

Nàng cười lớn với một nụ cười cởi mở hòa lẫn niềm vui “Làm cách nào mà anh có thể khùng khiếp vậy” nàng nói “Có phải anh đang nghĩ đến điều mà em nghĩ không, Francis?”

“Anh hầu như chắc chắn” anh ngừng lời với một nụ cười nồng nhiệt “Em sẽ tiếp tục là niềm vui sống của anh, Cora, cho phần còn lại trong những ngày tháng tới. Anh có thể cảm nhận được điều đó từ sâu trong thâm tâm mình”

Cả hai đều cười lớn với sự vui vẻ “Và em sẽ tiếp tục làm hỏng những chiếc áo khoác lông lầy của anh” nàng nói. “Em có thể cảm nhận được điều đó từ sâu trong thâm tâm mình”. Họ xoay người đối mặt với nhau và lại tiếp tục cười.

“P-p-prinny— ” Anh cố nói. Nhưng những từ ngữ không thể diễn đạt. Nếu như đang đứng, rất có thể họ đang phải giữ lấy nhau. May mắn thay cả hai đang không như vậy.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>